

Zorbaların saltanatı sarsıldı, direniş kazandı!

Hareket Taksim mevzisini kaybetse de politik ve moral gücünü korudu. AKP şefi histerik bir halde polis sürülerine tam üç kez "bitirin" talimatı verdiği halde üçünde de boşa çıktı.

Daha fazla siyaset, daha fazla örgüt!

Siyasal ufku parkı korumaktan hükümeti yıkmaya doğru gelişen hareket, yeniden bir çevre hareketi durumuna sokulmaya, devrimci örgütlülükler de hareketten uzaklaştırılmaya çalışıldı. Esas olarak da büyük halk hareketini devrimci politika ve örgütlenmeden uzak tutma kaygısını anlatıyordu. (s. 3)

Direnenler ve çark edenler...

Henüz Taksim Dayanışması heyeti AKP şefi Tayyip Erdoğan ile görüşmeye gitmeden önce kimi reformist çevreler "çark etme" sinyalleri vermeye başlamışlardı. (s. 4)

İstanbul'un dönüşümü ideolojiktir!

Bu İstanbul'un baştan aşağı değişimi ve temelde ideolojik-sınıfsal niyetiyle emekçileri kent merkezlerinden dışlayan tutumun inşasıdır. (s. 31)

Türkiye'de yeni bir dönemin kapısını açan büyük halk hareketi ikinci haftasında yaşadığı ağır saldırılara rağmen soluk alıp vermeyi sürdürüyor. Zorbaların efendisi Tayyip Erdoğan ve avanesi 15-16 Haziran'daki Gezi Parkı saldırısından sonra eylemlerin sona ereceğini düşünüyorlardı. Fakat bekledikleri gibi olmadı. Direniş doğal bir geri çekilmeyle, nispi bir durulmayla birlikte yine tüm ülke çapında çeşitli biçimlerde sürüyor. Taksim Dayanışması'nın forum, yürüyüş, miting gibi çağrıları kitleler içinde karşılık bulduğu takdirde direniş fiilen daha uzun süre

Haziran direnişi şimdiye kadarki pratiğiyle gelecek için paha biçilmez bir birikim yaratmıştır.

yaşayacağı da benziyor. Bunda AKP'nin tüm yüklenmesine rağmen hareketi moral ve politik açıdan yenilgiye uğratamamasının belirleyici rolü var.

11 Haziran'da Taksim Meydanı'na, 15-16 Haziran'da Gezi Parkı çadırlarına yönelik saldırılar belki püskürtülemedi ama yine patlama anındaki enerjiye eşdeğer bir direnişle karşılandı. Her iki saldırı gecesi boyunca tüm Türkiye yine militan çatışmalara ve görkemli direnişlere

sahne oldu. Hareket Taksim mevzisini kaybetse de politik ve moral gücünü korudu. AKP şefi histerik bir halde polis sürülerine tam üç kez "bitirin" talimatı verdiği halde üçünde de boşa çıktı. Ve nihayet direniş dediğim dedik, çaldığım düdüğ havalarındaki despot AKP şefine dahi geri adım attırmayı başardı. Dinci-gerici akımın, Arap ülkelerindeki hatırlatan gövde gösterisi amaçlı mitingleri bile kendisini zora sokan bir tablo oluşturdu. (devamı s.2'de...)

Zalimlerin acizliği

Konuyla ilgili değerlendirme yapan hemen herkesin dillendirmek zorunda kaldığı gerçek o ki, 20 günü aşkın bir mücadelenin sonunda Tayyip Erdoğan ve avnesi kaybetti, direnen halk kazandı. Hemen herkesin diyoruz, zira dinci-gerici koalisyonun doğrudan destekçisi olan medya kesiminde bile yüreklerinin sıkışmışlığını yansıtan bir eziklik göze çarpmaktadır. Keza başta Tayyip Erdoğan olmak üzere AKP sözcülerinin 16 Haziran'dan sonra dahi saldırgan dili abartmaları ve taraflaştırma acizliğini sürdürmeleri de politik ve moral yenilginin başka bir itirafıdır. Tayyip Erdoğan o denli büyük bir şok yaşamış durumda ki şokun yarattığı sersemleşmeyle faşizan söylemlerini en üst perdeden devam ettiriyor. Tüm demokratlık maskeleri Mayıs sonundan bu yana tümüyle bir yana bırakılmış bulunuyor. Böylesi hassas bir dönemde belki siyasal gerilimi yumuşatacak "demokratikleşme" yalanları savurmak yerine, hemen her fırsatta polisi güçlendireceklerinden, polis devleti uygulamalarını tırmandıracaklarından söz ediyor. Keza Kürt sorununda çözüm ve barış iddialarını bir yana bırakıp Kürt hareketine karşı saldırgan dili öne çıkarıyor. Görünen o ki, AKP şefi ve sözcüleri çekirdek tabanlarını ve hala da kandırmaya muktedir olabildikleri kitleyi kontrol altında tutmayı, seçim dönemine kadar hiç değilse bu kesimin desteğini güvenceye almayı önceliğe almış durumdadır.

Herhalde Taksim Direnişi'nden başka hiçbir şey Türkiye'deki genel gündemi ve gidişatı bu denli derinden etkileyemezdi. Daha düne kadar Suriye'ye yönelik saldırganlığın sürekli tırmandırıldığı, sınıf ve emekçi kitlelere yönelik saldırılar karşısında küçük mevzi direnişler dışında pek bir engelin görülmediği, toplumdaki tüm muhalif kesimlerin marjinalize edilmiş görüldüğü, Kürt hareketinin silahlı güçlerini sınır dışına çekmesine varan bir "çözüm sürecinin" konuşulduğu bir ülkede yaşıyorduk. Solun ezici kesimi AKP'nin inisiyatifindeki "çözüm" aldatmacasına, Kürt hareketine endekslenmenin bir nevi mecburi sonucu olarak kapılmış gidiyordu. Büyük halk hareketi ilk geceden itibaren AKP'nin, aslında ondan da öte tüm düzen cephesinin maskesini her gün daha artan oranda parçalayıp bir tarafa attı. Görünür bir gelecekte artık kimse AKP ile masaya oturmayı, diyalog yürütmeyi kitlelere bir çözüm yolu olarak gösteremez.

Sermaye düzeninin kaybı

Esasında yenilgi salt AKP'nin ve despot şefinin yenilgisine de daraltılamaz. Şüphesiz düzen sınırları dışında bir mücadeleye uzak kesimler meseleyi bu sınırlarda yansıtmayı tercih edeceklerdir. Fakat hiçbir uğraş AKP ve Tayyip'le birlikte sermaye devletinin, dolayısıyla sermaye iktidarının ve düzeninin de büyük yara aldığı üstünü kolay kolay örtemez. Düzen meclisi, düzen yargısı, düzen kolluğu, düzen medyası ve özellikle medyası üzerinden bizzat sınıf olarak tekelci burjuvazi; tümü kitle hareketi karşısında büyük yaralar almış oldular. AKP'yle birlikte düzenin, tüm düzen kuvvetlerinin cilaları da bir kez daha döküldü, dökülmeye de devam edecektir.

31 Mayıs hareketi veya Haziran direnişinin bundan öteye sonuçlarını ve birikimlerini de unutmamak gerek. Hareket zaman içinde tümüyle sönümlense bile şimdiye kadarki pratiğiyle gelecek için paha biçilmez bir birikim yaratmıştır. Geniş kitleler arasında korku duvarlarının yıkılması ve düzenden hoşnutsuz kitlelerde büyük bir özgüven oluşması; eylem içinde büyük değişimler-dönüşümler yaşadığından, önemli deneyimler

biriktirdiğinden kuşku duyulmaması gereken sola açık bir kitle şekillenmesi; düzen cephesine vurduğu ağır politik ve moral darbeler bunların en öne çıkanlarıdır.

Direnin ve solun ortak geleceği

Farklı biçimlerde hala da sürmekte olan hareketin bundan sonraki seyrini belirleyecek olan ve daha da önemlisi mevcut kazanımlarını güvenceye alacak olan biraz da ilerici-devrimci hareketin bundan sonra ne yapacağıdır. Hareketin, kitle bileşimindeki orta sınıf öğeler üzerinden ulusalcı-kemalist çevrelere maledilmesi için düzen cephesinde kolektif bir uğraş olduğu baştan beri göze çarpmaktaydı. Bununla birlikte "marjinal gruplar, terör örgütleri, aşırı uçlar" vb. söylemler ile ilerici-devrimci öznelerin yalıtılması çabası hala da yoğun bir şekilde sürdürülmektedir. En baştan beri "masum siviller ile örgüt militanları" ayrıştırması yapıp, açık bir örgüt düşmanlığı kampanyası da yürütüldü, yürütülüyor. Ve nihayet kitlelerin polisle her türlü çatışması "vandalizm" diye kodlanıp, pasif eylem biçimleri öne çıkarılıyor. Bunlar, hareketin içinde yer alanlar da dahil olmak üzere tüm düzen güçlerinin ortak uğraşlarıdır. Dahası bazıları reformist solun da yer yer açıktan yer yer utangaçça ortaklaşabildiği argümanlardır.

İlerici ve devrimci güçler, gelinen yerde hareket içindeki yerlerinin altını çizerek bütün bu kara propagandayı boşa çıkaracak bir ideolojik-politik mücadele sorumluluğuyla karşı karşıyadırlar. Örneğin tepeden tırnağa örgütlü bir şiddet aygıtının vahşi saldırıları orta yerde duruyorken, kitlelerin militan savunma yol, yöntem ve araçlarına yönelik politik saldırılar sistemli bir şekilde ajitasyon-propaganda ve teşhire konu edilmelidir. Keza kitlelerin eylemli pratiği içinden çıkmış meşru savunma araçlarını savunamayanların kitle hareketlerine, hatta Türkiye devrimine önderlik iddiasının temelsizliği de...

Yine örneğin ilerici-devrimci sola yönelik "aşırı uçlar, marjinal gruplar" gibi saldırıları tersi bir cereyana çevirmenin koşulları her zamankinden daha fazladır. Devrimci militanların ve örgütlü kitlenin eylemler içindeki fedakarlığının, gözüpekliğinin, en önde duruşunun harekete katılmış sıradan insanların dünyasında olumlu bir etki yaratmış olduğundan kuşku duyulmamalıdır. Bugün buna da yaslanarak toplumun ilerici öğelerinde devrimcilere sahip çıkma özgüvenini ve bilincini yaratmak gerekiyor. Şimdi daha büyük bir haklılık ve meşruluk duygusuyla "devrimciler toplumun vicdanı ve gelecek umududurlar" denilebileceği bir dönemdeyiz.

Öte yandan bu, aynı zamanda kitle hareketinin en yakıcı ihtiyacı olan örgütlülüğün savunulmasının da bir gereğidir. Esasen işçilere, emekçilere, gençlere ve kadınlara örgütsüzlüğü dayatanlar, örneğin AKP, şimdiye kadar hiçbir düzen partisinin olmadığı kadar örgütlüdür. Tüm alanlarda döne döne düzenin örgütlülüğü gerçeğine ve işçilerin, emekçilerin, ezilenlerin örgütlülük ihtiyacı öne çıkarılmalıdır. İlerici ve devrimci öznelerin bu çaptaki bir kendiliğinden patlamayı kucaklamakta yetersiz olması örgütlülük ihtiyacının yakıcı önemini hiçbir fazla söze gerek kalmaksızın ortaya çıkarmış oldu. O yüzden bugün yüklenilmesi gereken en öncelikli halka, gençlik başta olmak üzere günlerce süren çatışmalar içinde politize olmuş, deneyim kazanmış, politik müdahaleye açık kitleler içinde örgütlülük bilincini yaygınlaştırmak ve kitlesel örgütlenmelerin yolunu açabilmektir. Denebilir ki Türkiye'de güncel olarak devrime hazırlığın en hayati ve yakıcı halkası budur.

Kızıl Bayrak'tan...

AKP iktidarı, günlerdir psikolojik savaş eşliğinde hazırlığını yaptığı Gezi Parkı saldırısının startını, 15 Haziran akşamı verdi. Polis ordularıyla, plastik mermileriyle, gaz bombalarıyla ve TOMA'larıyla Gezi Parkı'na vahşice saldıran devlet, bir kez daha direniş duvarına çarptı. Taksim'de ve Gezi Parkı'nda mücadeleye devam kararı alan kitle, direnişi neredeyse üç gün boyunca gece-gündüz kararlılıkla sürdürdü. İstanbul'da ve Türkiye'nin çeşitli kentlerinde emekçi mahalleler ayağa kalktı, direnişe omuz verdi.

AKP iktidarı, Gezi Parkı'nı tehdit ve gözdağıyla teslim alacağını umuyordu ama yanıldı. Parkın ve Taksim Meydanı'nın gerçek sahipleri ortaya koydukları muazzam dirençle, AKP gericiliğinin ve şefi Tayyip Erdoğan'ın pervasız tehditlerine pabuç bırakmayacaklarını gösterdiler.

Direnin en temel kazanımı da bu oldu. Zira bugüne kadar "dediğim dedik" edalarında topluma her istediğini dayatan, kitlelerin yaşam tarzından kaç çocuk yapacağına kadar müdahale etme cüretini kendinde bulan dinci-gerici iktidar, bizzat toplumdan yediği tokatla büyük bir sarsıntı yaşadı. Direniş, yıllardır kitlelere kanıksatmaya çalıştıkları "güçlü" imajlarını yerle bir etti. Başta Tayyip Erdoğan olmak üzere bütün bir gerici takımı çileden çıkaran, işte tam da bu direnme kararlılığı oldu. Bunun için 15 Haziran akşamı pervasızca saldırdılar. Adeta kitlelere bütün bir öfkelerini kustular. Gözü dönmüşçesine ve öldüresiye bir saldırganlığın düğmesine bastılar.

Ama bir kez daha politik ve moral açıdan yenilgiyi tattılar. Zira bu topraklarda kitleler sinmeyi değil dövüşmeyi tercih etti. Sermaye devletinin yıllardır alıştığı ezberini bozan da bu oldu. Bunun kendisi sermaye devletine ve AKP gericiliğine büyük bir hezimet yaşatırken, direnen ve mücadeleye atılan kitlelere büyük bir moral güç kazandı. Bugün Gezi Parkı'ndaki çadırlar zorbalıkla sökülmüş olabilir. Ancak direniş farklı biçimler altında, İstanbul'da ve tüm Türkiye'de devam ediyor.

Önümüzdeki süreçte en temel sorumluluk, farklı biçimler ve tempoda devam eden bu direnişi güçlendirmek ve daha ileri bir düzeyde yeniden örgütlemektir. Kitle hareketi karşısında sınıf devrimcilerine düşen en temel görevlerden biri budur.

Bir diğeri ise mevcut toplumsal gündemler üzerinden harekete etkili ve yönlendirici müdahaleler gerçekleştirmektir. Bunun bir ayağı emperyalist saldırganlığa karşı verilen mücadelenin gündemleridir. Bir ayağı da sınıf ve emekçi kitleleri hedef alan kapsamlı yıkım saldırılarıdır...

Önümüzdeki ilk gündemlerden biri de 2 Temmuz katliamıdır. Bu yıl, planlı devlet katliamının 20. yılı. 31 Mayıs patlamasıyla politize olmuş, harekete geçmiş ve mücadele isteği ile sokaklara dökülmüş milyonlara, sermaye düzeninin katliamcı kimliğini etkin bir şekilde teşhir ederek, 2 Temmuz katliamının hesabını sormaya çağırarak günün ivedi görevlerinden biridir.

Daha fazla siyaset, daha fazla örgüt!

Politikleşme Gezi Parkı sorununu siyasal hak ve özgürlükler sorunuyla ilişkilendirmek ve mücadelenin mevcut aşamasında giderek gerici-zorba rejimi hedefleyen bir kapsama kavuşturmak demektir.

31 Mart'ta patlayan büyük halk hareketi kendiliğinden bir patlamaydı. Ama hareket daha ilk andan başlayarak politik bir karakter kazandı ve düzen solundan ilerici ve devrimci politik örgütlere kadar geniş bir yelpazedeki siyasal özneleri kapsayan büyük bir siyasal kitle hareketine dönüştü. Bu öznelerin hiçbirisi politik ve örgütsel bakımdan harekete önderlik edebilecek bir konum elde edemediler, ancak onun içerisinde yer yer belirleyici inisiyatifler alabildiler. Diğer taraftan ise hareket rejim tarafından baskı ve zorbalıkla ezilmeye çalışıldıkça büyüdü ve giderek daha sol bir karakter kazandı, devrimci ve ilerici sol hareket içerisinde ön plana çıktı. İşlerin bu noktaya varması ise sadece gerici-faşist rejimin değil, en başından itibaren bu olasılıktan dolayı büyük kaygı duyan emperyalist merkezlerin korkularını büyüttü. Bunun için hareketi tam da bu noktalar üzerinden hedef seçtiler. Siyasal ufku parkı korumaktan hükümeti yıkmaya doğru gelişen hareket, yeniden bir çevre hareketi durumuna sokulmaya, devrimci örgütlülükler de hareketten uzaklaştırılmaya çalışıldı. "Parkta siyaset istemiyoruz" söylemi, işte bu yaklaşımın bir ifadesiydi. Esas olarak da büyük halk hareketini devrimci politika ve örgütlenmeden uzak tutma kaygısını anlatıyordu.

Bu kaygı aynı zamanda liberal ve reformist sol tarafından da paylaşılmaktaydı. Liberal ve reformist akımlar mücadele keskinleşip de düzenin sınırlarını aşmaya yönelik bir eğilim göstermeye başladıkça bundan büyük bir ürküntü duydular ve bu noktadan sonra da kendiliğinden hareketin önünde eğildiler. Hareketin siyasal ufkunun Gezi Parkı'nı koruma mücadelesi sınırlarında kalmasına yardım ederken, örgütsüzlüğü de meşrulaştırdılar, bunu daha çok da hareketin politik ve örgütsel bakımdan ihtiyaç duyduğu önderlik sorumluluğundan yan çizerek yaptılar. Yan çizdiler ama dükkancılığı da elden bırakmadılar. Bu halde kendiliğinden hareketin iki temel özelliği olan devrimci politika ve örgütlenmeden uzaklığını yüceltiler. Böylelikle de düzen cephesiyle aynı noktada buluşmuş oldular ve objektif olarak hareketi boğmak için tuzak kurulmasına yardım ettiler.

Oysa hareketin en önemli ihtiyacı politikleşmek ve örgütlenmektir. Hareket süreç içerisinde yaratıcı

mücadele ve örgütlenme biçimleri kadar düzen cephesini zorlayan politik bir kapasite de ortaya koydu. Fakat tüm bu birikimler, merkezi bir önderlik ve tutarlı bir politik programla birleştirilemediği ölçüde, düzen cephesinin ilk sendelemenin ardından kendisini toparlayarak yaptığı saldırılar karşısında yalpaladı ve tam da bu zayıflıkları gözetilerek kurulmuş tuzakları aşamadı-aşmakta zorlanıyor. Böylelikle bir kez daha anlaşıldı ki, kendiliğinden hareketin, politikada, örgütlenmede ve mücadelede ortaya koyduğu muazzam yaratıcılık ne kadar büyük olursa olsun, merkezileşmiş bir örgütlenme-tutarlı bir program ve bunların organik ifadesi olarak kararlı bir önderliğe sahip olmadan ilerlemesi çok zordur. Elbette ortada tüm hareketin politik olarak merkezinde duran Taksim Dayanışması gibi sayısız örgüt, çevre, sendika, parti ve kişiyi yan yana getiren bir platform vardır. Ama oldukça geniş bir yelpazeden örgütlü-örgütsüz güçlerin yan yana geldiği bu platform, devrimci bir ağırlık merkezinin yokluğunda bu türden bir önderlik ve örgütlenme kapasitesi gösterememiştir. Şekilsiz ve hantal bir yapı olarak kalmıştır.

Diğer taraftan halk hareketi ne kadar büyük ve yaratıcı bir politik-mücadele kapasitesi ortaya koysa da, örgütlenme bakımından aynı ölçüde özgün ve yaratıcı biçimler ortaya çıkardığı söylenemez. Elbette Gezi Park'ında gündelik yaşamın örgütlenmesinden direniş sırasında ortaya çıkan refleks işbölümlerine kadar ortaya çıkan kolektif örgütlenme biçimleri son derece önemlidir ve kitle hareketinin bu bakımdan da ne kadar büyük bir yaratıcılığa sahip olduğunu ortaya koymaktadır. Ama örgütlenmeden kastettiğimiz hareketin komite ve meclis türü öz örgütlenmeler yoluyla dallanıp budaklanmasıdır ki, bu bakımdan elimizde ortaya çıkmış pek bir örnek gözükmemektedir. Dağıtılana kadar Gezi Parkı bu bakımdan eşsiz olanaklara sahipti, ama görüldüğü kadarıyla hükümetle yapılan görüşmelerin ardından direnişin geleceği üzerine karar vermek için örgütlenen forumlar, örgütlenme alanındaki bu zayıflığı aşmaya yönelik ilk büyük ciddi adım oldu. Bunu da yine direnme iradesinde ısrarcı olan kitlelerin eseri saymak gerekir. Böylelikle Gezi Parkı yedi ayrı bölgeye ayrıldı

ve her bir bölgede ayrı ayrı yapılan forumlarda binlerce kişi karar sürecine katılarak aşağıdan yukarıya gelişen bir demokratik işleyiş geliştirildi. Forumlarda ortaya çıkan irade, temsilciler aracılığıyla Taksim Dayanışması'na taşındı, işte böylelikle de liberal-reformist güçlerin direnişin bitirilmesi yönündeki planları da bozulmuş oldu. Dikkat çekici biçimde, kendiliğinden harekete büyük methiyeler dizen bu aynı güçler, tabandan ortaya çıkmış olan bu iradeyi boşa çıkarmak için dayatmacı tutumlar geliştirebildiler.

Gezi Parkı'nı dağıtan polis müdahalesi bu örgütsel deneyimi hemen ortadan kaldırmadı. Bu yeni demokratik örgütlenme ve karar oluşturma deneyimini edinen insanlar onu unutmadılar. Öyle ki bugün özellikle İstanbul'da pek çok parkta yüzlerce insanın katılıp konuştuğu forumlar düzenlenerek bu demokratik tarz sürdürülmeye çalışılıyor. Fakat yine de bu deneyimin ne kadar yaygın ve kalıcı izler bırakabileceği tartışmalıdır. Ama ne olursa olsun sonuçta hareket içerisinde ve bizzat hareketin (elbette tarihsel bir hafızası olan devrimci ve ilerici sol güçlerin de bunda katkısı büyüktür) kendi öz deneyimi olarak çıkmış olmaları bakımından önemlidir. Ayrıca her şey için daha başlangıç dediğimiz bir süreçte, hareketin bu bakımdan da epeyce yol alması olasıdır.

Bu yazı sınırlarında büyük halk hareketinin örgütlenme alanındaki deneyimlerini tartışmak niyetinde değiliz. Fakat tüm bunlar yoluyla düzen güçleri ile liberal-reformizmin aksine, örgütlenme ve politikleşmenin hareket için can alıcı önemine dikkat çekmek istiyoruz. Politikleşme Gezi Parkı sorununu siyasal hak ve özgürlükler sorunuyla ilişkilendirmek ve mücadelenin mevcut aşamasında giderek gerici-zorba rejimi hedefleyen bir kapsama kavuşturmak demektir. Bunun kendisi mücadelenin dar sınırlara hapsedilmesini ve bu sınırlarda da boğulmasını engelleyecektir. Örgütlenmek ise bir yandan komite, meclis ve platformlar yoluyla kitle hareketini tepeden tırnağa örgütlü hale getirmek, böylelikle hem açığa çıkan enerjiyi korumak, hem de bu enerjiye dayanarak daha büyük enerji yataklarına ulaşmak demektir. Diğer yandan ise bu örgütlülükleri giderek merkezileştirmek ve merkezi bir örgütlenme ile hedefe güvenle yürümesini sağlamak demektir.

Kuşkusuz eğer sözkonusu olan devrimse, politika ve örgütlenme alanında daha da ileriye gitmek gerekir. Devrim için devrimci bir teorik temel üzerinden yükselen devrimci bir program ve bu programı rehber ederek yol alan devrimci bir örgüt gerekir. Elbette devrimci program ve devrimci örgütle silahlanan bir parti ancak işçi sınıfının genelkurmayı konumunu kazanabildiği ölçüde tarihsel rolünü oynayabilir. Bu sorumluluk ise en başta tüm bunlara sahip olan sınıf devrimcilerine aittir. Bunun için sadece daha fazla politika ve örgütlenme demiyoruz, daha fazla devrimci politika, devrimci örgütlenme, aynı zamanda da devrimci sınıfı kazanan bir çaba diyoruz. Büyük halk hareketinin verimli toprağı üzerinde tüm bu bakımlardan da mesafe almak için büyük bir dikkat ve sorumluluk duygusuyla davranmalıyız.

Direneler, çark edenler...

Devletin icazet alanına çekilmek gerçek bir yenilgi olurdu

Sermaye devleti, 15 Haziran'da Taksim Direnişi'ni hedef alan kapsamlı bir saldırı gerçekleştirdi. Saldırıyla birlikte başlayan çatışma ve direniş bütün bir İstanbul'a ve diğer kentlere yayıldı. Direniş iki gün boyunca sokak sokak, barikat barikat aralıksız sürdü. Kitlelerin ortaya koyduğu kararlılık, yıllardır "ben ne dersem o olur" yaklaşımı ile hareket eden AKP iktidarının imajını yerle bir etti. Direnen güçler adına paha biçilmez bir politik-moral üstünlük yarattı.

AKP gericiğinin daha en başından itibaren Taksim Direnişi'ni kırma ve toplumun belleğine kazıdığı tüm izleri silme stratejisi biliniyordu. Sürecin en başından itibaren bu mevzi düşerse direnişin beli kırılır diye düşündü, ona göre davrandı, hesaplarını ona göre yaptı. Zira ülke sathına yayılan direniş ve halk hareketinin kalbi Taksim'de atıyordu.

Devreye sokulan azgın polis terörü, medyaya uygulanan sansür, karartmalar, yalanlar, tehditler, çarpıtmalar ve hakaretler hep Taksim Direnişi'nin belini kırmayı hedefledi. Bu dönem boyunca direniş iradesinin kırılması için tüm psikolojik savaş taktikleri devreye sokuldu. Ancak başarısız oldu, kitlelerin direnme azmi bir nebze olsun zayıflatılmadı.

AKP gericiğinin "B Planı" ise direnişi kendi içerisinde zayıflatmak, bölmek ve giderek sönmüştür üzerine kuruluydu. Bir taraftan sopayı elinden bırakmayan, direnişe yönelik tehdit ve hakaretlerini aralıksız sürdüren düzen güçleri, öte yandan "söz dinleyeceğini" düşündüğü kesimleri devre dışı bırakmak, "direnişi onlar üzerinden sona erdirmek" için özel bir çaba harcadılar. AKP iktidarının bu strateji üzerinden elde edeceği bir zafer, gerek direnen gerekse olayları büyük bir ilgiyle seyreden kitleler üzerinde çok daha yıkıcı etkiler yaratacağı. Hesap bu idi.

Tam da böylesi bir süreçte, Taksim Dayanışması'nın AKP şefi ile görüşme yaptığı gün, liberal-reformist çevreler hep bir ağızdan Taksim'deki direnişi bitirme ya da iktidarın kabul edeceği sınırlara çekme ve temsili bir çadırla direnişe "devam etme" çabası içerisine girdiler. Dahası kitlelesel olarak yapılan forumlardan direnişe devam kararı çıkmasına rağmen bu icazetçi tavırlarını fiili

olarak çadırlarını sökerek devam ettirdiler.

AKP gericiğinin psikolojik harp yöntemleri ile sürdürdüğü "B Planı" bunu amaçlıyordu, ancak bu plan Taksim'de direnen kitlelerin "direnişe devam" kararlılığına çarptı.

Kitle hareketi ve reformizmin uğursuz rolü

Henüz Taksim Dayanışması heyeti AKP şefi Tayyip Erdoğan ile görüşmeye gitmeden önce kimi reformist çevreler "çark etme" sinyalleri vermeye başlamışlardı. İstanbul Milletvekili EMEP'li Levent Tüzel'in İMC TV'de yaptığı açıklamalar, direnişi bitirme eğiliminin ilk somut itirafı niteliğindeydi. Bu eğilimin sadece EMEP'le sınırlı olmadığı, tüm reformist cenahı kapsadığı ise, 14-15 Haziran günlerinde tüm pratik sonuçlarıyla gözler önüne serildi. Tayyip Erdoğan'la yapılan görüşmenin ardından yapılan ilk toplantıda bu güçler ilk ağızdan ve resmi bir şekilde direnişin bitirilmesinden yana tavır koydular. Dahası, kitlenin tepkisi ve basıncı ile "direnişin nasıl seyredeceğini halka soralım" demek zorunda kalan bu çevreler, bu amaçla yapılan forumlardan ezici bir şekilde çıkan "devam" kararına rağmen utanç verici bir tutumla Taksim Direnişi'ni bitirmek için kolları sıvadılar. 15 Haziran sabahı (Tayyip Erdoğan'ın verdiği süre dolmadan) çadırlarını sökerek tek çadırda bir araya geldiler. CHP, HDK, BDP, EMEP, TKP vb. partiler bu tutumları ile asıl dertlerinin boylarını aşan kitle hareketini dizginlemek, Taksim Direnişi'ne son vermek olduğunu da göstermiş oldular.

Düzen güçleri ve reformizm, bu tavırlarıyla büyük halk hareketinin kalbini hedef alan AKP operasyonlarının basit bir uzantısı gibi davrandılar. Soluğu büyük halk hareketini ileriye taşımaya yetmeyen bu güçler, gelinen yerde direnişin önünde engele dönüşmüş bulunuyorlar.

Ortaya attıkları bahaneler ise çeşitli: "Kazanım elde ettik artık bitirmek lazım", "direnişi başka mecralarda sürdürmeliyiz", "parkın hijyen sorunu var" vb... Sözde AKP karşıtlığı üzerinden kendi varlıklarını devam ettiren bu güçler, Tayyip Erdoğan'ın tehditleri karşısında bu

türden bahanelere sığınarak direniş karşısındaki gerçek konumlarını da ortaya koymuş oldular. Zira reformizm ve sosyal demokrasi, tarihsel olarak düzenin başına bela olan her yangında itfaiye görevi görmüştür. Tüm tarihsel deneyimler bunu göstermektedir. Son günlerde yaşanan sarsıcı halk hareketinin deneyimleri de buna güncel örnekler vermektedir.

Bahaneler temelsizdir

Liberal-reformist çevrelerin direnişi bitirmek için öne sürdükleri bahaneler ise temelsizdir. Örneğin direnişin kazanımlarından bahsedilmektedir. Dinci partinin şefi ile görüşmeyi, mahkeme sürecinin beklenecek olmasını, üç-beş polis hakkında soruşturma açılmasını direnişi bitirmek için yeterli "kazanımlar" olarak sunmaktadırlar. Oysa ki, bunların bir kazanım olmadığını kör gözler bile görebilmektedir. AKP şefi ile görüşülmüştür ve görüşmenin mahiyeti ortadadır. Tayyip Erdoğan, bu görüşmede de direnişe dönük tavrını sürdürmüş, muhatap olarak gidenlere kabul edilemez kaba davranışlar sergilemiş ve masayı devirerek tam da kendisinden beklenen aşağılık bir tutumla toplantıyı terk etmiştir. Bu nasıl bir kazanımdır? İkincisi, mahkeme bilindiği gibi halk hareketinin doruk noktasına ulaştığı gün yürütmeyi durdurma kararı almıştır. Bu da bir manevradır. "Hukuki süreç" adı altında direnişin soğutulması, AKP'nin elinin güçlendirilmesine hizmet etmektedir. Üçüncüsü, yani polisleri soruşturma açılması ise devletin gayet bilinen tavırlarından birisidir. Devletin aklanmasına hizmet edecek olan bir yargılama süreci işletilecek, belki birkaç polis cezalandırılacak ve defter kapatılacaktır.

Tüm bunlar direnişin temel talepleri üzerinden herhangi bir kazanım olmadığını ortaya koymaktadır. Ancak reformist sol çevreler bunları bir kazanım gibi göstererek kitlelerin öfkesini dindirme telaşındadır.

Reformistlerin ortaya attığı "parkta hijyen sorunu var" söylemi ise "bu kadarına da artık pes" dedirtecek türden bir bahanedir. Bu çevreler, direnişi bitirmek için işi Tayyip Erdoğan'ın "orası sidik kokuyor, tespit ettik" yalanlarına benzer bahaneleri öne sürmeye kadar vardırıdılar.

Direnişin üzerinden iki haftadan fazla bir süre geçmişken parkın "hijyen sorununu" öne sürmek akıllara ziyan bir tavidir, asla kabul edilir değildir. Ortada bir hijyen sorunu varsa sorunun kendisi ortadan kaldırılmalıdır, direniş çadırları değil.

Reformizm AKP'nin ekmeğine yağ sürdü

Bütün bu tutumlarla AKP'nin Taksim'i fethetme stratejisine hizmet edilmiştir. AKP'nin zorbalıkla elde edemediğini ona altın tepsiyle sunmaya çalışılmıştır. İşin özü, kitleler direnç göstermese bu çevreler çok daha erken bir tarihte taşı tarağı toplayıp parkı terk etmişlerdi. Direnişi bitirme manevralarını gündeme getirdikleri gün parkın sakinleri "kim nereye giderse gitsin, biz buradayız" dedikleri için bu çevreler tek çadır da olsa

kalalım demek zorunda kaldılar.

Ama bunun kendisi utanç verici tutumlarının tarihin sayfalarına işlenmesini engelleyemeyecektir. Zira burada bir başka can alıcı nokta şudur: AKP iktidarı günlerdir “çekilin aradan, bizi yasadışı örgütlerle baş başa bırakın” diye adeta katliam çanları çalmaktadır. Reformist çevreler tam da böylesi bir süreçte aldıkları bu tutumla AKP’nin saldırgan politikalarının önünü düzlemişlerdir. Hem de sözde AKP’nin saldırılarını dizginlemek adına.

Bu çevreler kritik bir süreçte aldıkları bu tutum ile tarihlerine unutulmayacak bir leke sürmüş bulunuyorlar. Zira “AKP kararlı, şu saate kadar saldıracaklar” dedikleri bir aşamada direniş mevzilerini boşaltarak sadece devrimcileri değil “ne olursa olsun direneceğiz” diyen emekçileri de parkta yalnızlaştırmış oldular. Yanı sıra, günlerdir Ankara’da, Adana’da, İzmir’de ve dört bir yanda gözü kulağı Taksim’de olan, kalbi Taksim’de atan, gece-gündüz çatışan yüzbinlere de arkalarını dönmüş oldular. Bir de kalbi direnişle birlikte atan ve günlerdir direnişin içerisinde yer alan kendi kitlelerine...

Saldırı, direniş ve “taktik bahaneler”

Bilindiği üzere reformizmin tüm “şirin görünme” manevraları boşa çıktı. Kitleler direnme kararlılığı ortaya koydu ve sermaye devleti bunun karşısında zor aygıtını devreye soktu.

Kitle hareketleri toplumun derinliklerinde nesnel olarak mayalanırlar. Kim bu süreçlere önden hazırlıklı ise, kim toplumsal dinamikler içerisinde mevzilenmişse ortaya çıkan kitle hareketine müdahale olanaklarına sahip olurlar. Son deneyim bunu bir kez daha gözler önüne sermiştir. Reformizmin kitleleri saran yangını “söndürme” çabası, bir başka ifadeyle hareketi dizginleme isteği hayatın o canlı yeşiline çarptı. Ortaya çıkan mücadele ve direniş isteği reformistlerin boyunu aşınca bu sefer ayak sürüyerek de olsa arkasından gitmek zorunda kaldılar.

Fakat sanki bu böyle değilmiş gibi, 15-16 Haziran’da, yüzlerce insanla yapılan forumlarda alınan “direniş devam” kararını “taktik” bir hataymış gibi göstermekten de geri durmadılar. Böylelikle içerisine düştükleri durumu gölgeleyeceklerini ve zevahiri kurtaracaklarını sanıyorlar.

Ancak yanılıyorlar. Taksim Meydanı’ndaki direniş kararlılığını göremeyenler, ya da görüp de korku ve paniğe kapılanlar bu kritik süreçte soluksuz kaldılar. Direnişi ileri taşıma derdi olmayanlar kitlelerin direnme kararlılığı karşısında çaresizce sürüklendiler. Şimdi de kalkıp “Diktatörün büsbütün kaybetmemek için geri çekilme manevrası yaptığı an (yani geçtiğimiz Cuma günü, 14 Haziran’da) bu hareket, “başarısı”nı güvenli bir yere koyup, kendini ifade etme biçimini değiştirebilirdi. Gelen “başarı”nın önemsenmemesi hataydı, pazar günü olanlar belki “kayıp” olmadı ama, “başarı”yı gölgeledi. (Kemal Okuyan / 18 Haziran 2013 www.sol.org.tr) diyebilmektedirler.

Bu ve benzeri yaklaşımlar hayatın kendisi tarafından boşa düşürüldü. Hareketin nesnel seyrini ve dinamizmini atlayarak “kendini ifade etme biçimini” değiştirme isteğinde olanlar yanıldılar. Kitleler AKP zorbalığı karşısında “başka biçimler” adı altında direnişin sönümlendirilmesine karşı “kazanana kadar direniş” dediler. AKP zorbalığı karşısında gerçek anlamda boyun eğmediler ve sokak sokak dövüşerek direnişi paha biçilmez moral değerlerle donattılar.

Eğer ki birilerinin istediği gibi bu direniş sermaye devletinin icazet alanına çekilerek sönümlendirilseydi işte o zaman gerçek bir yenilgiden söz edilebilirdi.

Taksim Direnişi ve düzen partileri

Büyük direnişin rüzgarını arkasına almak isteyen CHP ve MHP ikilisi önce eylemlere destek verdi. Kısa bir süre sonra faşist partinin lideri eylemlere katılmamaya, sokağa çıkmamaya çağırıldı. Düzen solunun temsilcisi CHP ise eylemlerin rüzgarıyla yelkenlerini doldurma ve AKP iktidarını güçten düşürme hedefi doğrultusunda eylem alanlarında yer aldı. Eylemler militanlaştıkça CHP’de de eylemlerden kaçış eğilimi arttı. Her iki parti de AKP iktidarına erken seçim çağrısında bulunma noktasında ortaklaştı.

Katliamcı CHP direnişin dostu olamaz!

AKP’yi katliamcı politikalar yapmakla, Erdoğan’ı diktatörlükle suçlayan CHP demokrasi ve insan hakları savunuculuğuna soyundu. Gerçekte ise CHP’nin tarihi katliamlarla örülüdür. Bunu anlamak için kısa bir tarihsel gezinti yapmak fazlasıyla yeterlidir.

Meclis kürsüsünden milyonlarca insanın gözünün içine baka baka yeni Dersim katliamlarını savunan eski CHP Genel Başkan Yardımcısı Onur Öymen’in söyledikleri, CHP tarihinin özü özetidir. Kürt halkına karşı girişilen katliam ve asimilasyon saldırılarının faili CHP’ydi. Şeyh Sait ayaklanmasını gerekçe yapıp, idamları yapan, Kürt halkını katleden de CHP’ydi.

CHP’nin zulmü ve katliamcılığı daha sonra da devam etti. Maraş Katliamı sırasında sermaye hükümetinin başında CHP bulunuyordu. CHP en büyük oy deposu olarak gördüğü Aleviler’in kanı oluk oluk akıtılırken, katliamı engellemek yerine katliamı izledi. Aynı CHP katliam sonrasında Maraş Katliamı’nı engellemek için canını ortaya koyan devrimcilere saldırmıştı.

Kürt halkına, Alevilere karşı sürdürülen katliam ve asimilasyon politikaları CHP’nin tarihi mirasıdır. CHP, devletin 80 yıllık katliam ve asimilasyon politikalarını bugün de milim sapmadan savunmaktadır. Böyle bir partiden, kimsenin, ama özellikle de direniş içinde yer alan emekçilerin bir beklentisi olmamalıdır.

Emekçiler CHP’nin gerçek yüzünü, katliamcı ve asimilasyonu savunan yüzünü görmelidir. CHP içinde bu anlamda “iyiler” ve “kötüler” yoktur. Olmayan bir ayırım üzerinden CHP’ye umut bağlayıp CHP’ye güç

verenler, aslında katliam politikalarına destek verdiklerini unutmamalıdır.

Sivas katliamında ve ‘90’lı yıllarda gerçekleşen infazların, kayıpların katliamların yanı sıra kitle katliamlarında da düzen solu iş başındaydı. Sivas’ta 35 devrimci, demokrat ilerici aydın bizzat devletin kontrolünde gerici tarafından diri diri yakılarak katledildi. O dönemde de düzen solu hükümet ortağıydı.

CHP tarihinin kanlı sayfalarında Kürt halkına yönelik katliamlar var. Bunlardan biri, Şeyh Said isyanıdır. Şeyh Said isyanı gerekçe gösterilerek 4 Mart 1925’te çıkarılan Takrir-i Sükun Yasası ile katliamlara yasal bir kıyafet giydirilmişti. O dönem Kürdistan’da idamlar, sürgünler, birbirini izledi.

Faşist parti halk hareketinin düşmanıdır!

Faşist parti MHP’nin halk hareketinin ve mücadelesinin yanında olması eşyanın tabiatına aykırıdır. Zira faşist partinin tarihi halklara, halkların kurtuluş mücadelesinin öznesi devrimci harekete düşmanlığın tarihidir. MHP eliyle gerçekleştirilen katliamlar 1975-1980 tarihleri arasında ayyuka çıkmıştır. Türkiye tarihinin bu döneminde MHP’li, ülkücü faşist çeteler, işyerlerini, sokakları, semtleri, şehirleri işgal edip, faşist terörü egemen kılabilmek için binlerce cinayet ve onlarca kitle katliamı gerçekleştirdi. 1977-80 arasında yaklaşık 5-7 bin kişi sivil faşist çeteler tarafından katledildi. Bu kanlı tarihe sonrasında Bahçelievler, Balgat, Piyangotepe katliamları gibi onlarca eklendi.

Çorum katliamı 30 Haziran 1980’de faşist MHP tarafından başlatıldı. 4 Temmuz’da kitle katliamına dönüştü. 50 kişi polis himayesinde katledildi. Alevi-Sünni kışkırtması temelinde katliamlar ve katliam girişimleri, aynı dönemde Erzincan’da, Malatya’da, Sivas’ta da yaşandı. Bu faşist katliamlarda onlarca insan hayatını kaybetti.

Büyük halk hareketi sırasında on binlerce emekçi “Faşizme karşı omuz omuza!” sloganını haykırdı. Bu slogan devlet malı silahlarla halka karşı ağır suçlar işleyen faşist partiyi ve liderini çok rahatsız etti. Zira yüzündeki maskesi indirilen sadece AKP değil tüm düzen partileriydi.

MHP bugün de düzenin verdiği kirli görevleri yerine getirmeye devam ediyor. Katliamları sürdürüyor. Sivas’ta katledilen, Gazi’de katledilen, üniversite kampüslerinde katledilenler bu yalın gerçeğin ifadesidir. Dünkü katliamların tetikçileri bugün meclis koridorlarında bunu dile getiriyorlar zaten, “değişmedik” diyorlar. Son büyük direniş karşısında aldıkları tutumla da değişmediklerini kanıtladılar.

CHP ve MHP’nin kısa süreliğine halkın tepkisine sahip çıkma yönünde attıkları adımlar, halk nezdinde politik etkilerini artırmaya yöneliktir. Düzen ve düzen partilerinin var oluş nedeni halka, halk hareketlerine düşmanlıktır. Kuşkusuz büyük halk hareketi dinci partiyi, CHP’yi, MHP’yi ve emrinde oldukları sermaye düzeninin yüreğine büyük bir korku salmıştır.

Sermayenin gericiliğine karşı devrimci sınıf kavgasına!

Organize sanayi bölgeleri ve fabrikalarda çalışan işçiler sermayenin saldırılarına karşı sürekli uyarılmalı, sömürü ve gericiliğe karşı barikatın başına çağrılmalıdır.

31 Mayıs tarihi Türkiye’de sosyal mücadele anlamında önemli bir dönemeci ifade ediyor. Sermaye iktidarı altında on yılları bulan baskı, sömürü ve zorbalık karşısında kitleler suskunluğunu bozmuş, sermayenin ve onun dinci-gerici hükümetinin karşısına militan bir tarzda dikilmiştir. 2013 Haziran ayı, sosyal hareketlilik bakımından geçmiş on yıllardaki suskunluğu bir anda parçalamış ve kitlelerde önemli bir bilinç uyandırmıştır.

Bu yaşananlar yılların birikimine dayalı bir patlamaydı. Bu patlamada AKP gericiliğinin rolü son derece büyüktür. Zira dinci-gerici parti, sermaye düzeninde iktidar basamaklarını adım adım tırmanmanın verdiği güçle toplumsal yaşam tarzına sıklıkla müdahale etti, toplumu ayrıştırmak için elinden geleni yaptı. Her ne kadar ekonomik büyümeden bahsetse de, servet-sefalet kutuplaşması gittikçe derinleşti.

Sınıf çelişkilerindeki bu derinleşme ve onun sosyal mücadele anlamında yaratacağı sonuçlar kuşkusuz AKP gericiliği tarafından da fark edilmekteydi. Kapitalist üretim ve yönetim biçimi, hangi siyasal partiyi iktidarda tutarsa tutsun böylesi bir hesabı kendi içinde yapar. Bu nedenle sermaye iktidarı sistematik biçimde kitlelerin bilincini dumura uğratarak, sınıf ayrılıklarının üzerine toprak atmaya en temelli ödev sayar. Toplumu sahte söylemler üzerinden kutuplaştırır. Tıpkı dinci-gerici AKP’nin yıllardır yaptığı gibi. Bu süre zarfında Alevi-Sünni, türbanlı-türbansız, inançlı-inançsız vb. söylemleri kullanarak işçi ve emekçiler arasında sahte ayrışmalar yaratmaya çalışmıştır. Fakat kitleler uyanıyor. Bir bilinç sıçraması yaşıyor. Bu bilinç sıçramasının ve 31 Mayıs patlamasının emareleri önceden kendini gösteriyordu.

Dış politika anlamında, kardeş halklara sayısız kez düşmanlık eden AKP gericiliği, Suriye konusunda,

bölgesel güç olma hevesiyle pervasızca saldırganlaştı. Suriye’ye komşu illerde, özelde Hatay’da yaşananlar dinci-gerici partinin baltayı taş vurdüğünü birçok örnek üzerinden göstermişti. Bu süreç Reyhanlı katliamıyla doruk noktasına çıktı. AKP gericiliği aynı dönem içerisinde işçi ve emekçiler arasında Alevi-Sünni çatışmasını eksen alan gerici bir politika yürüttü. Fakat bölgedeki ilerici-devrimci güçlerin gerek Reyhanlı katliamı sonrası, gerekse de öncesinde almış olduğu tutum bu ayrıştırmaya çabalarını boşa düşürdü. Yöre halkları bir birine daha da yakınlaştı. Bu durum AKP gericiliğinin savaş ve saldırganlık politikası karşısında emekçilerden nasıl bir şamar yediğinin en açık göstergesi oldu.

Kitlelerin ortaya koyduğu mücadele dinamiği, her seferinde AKP gericiliğini zor durumda bırakmıştır ve bırakmaya da devam etmektedir. Her ne kadar gericiliğin ortaya koyduğu politikalar, tepki toplamış ve eylemli bir sürece dökmüş olsa da, o dönem için belli sınırlarda kalarak kapsamlı saldırıları püskürtme işlevi görmemiştir. 31 Mayıs’ta başlayan ve Haziran ayını kapsayan direniş, tüm bunların toplamdaki tezahürü olmuştur. İşçisi, kamu emekçisi, öğrencisi, emekçi kadını, çevrecisi toplumun değişik kesimleri gericiliğe karşı tek yumruk olmuşlardır. Kitleler değişik taleplerle gerek Taksim’de gerekse de ülkenin dört bir yanında sermayenin bu gerici odağının karşısına dikilmişlerdir. Kuşkusuz bu durum AKP’nin “tekke ve zaviyelerin” yeniden açılmasını dahi tartıştığı bir dönemde gericiliği darbeleyen bir tutumdur.

Kuşkusuz işçi sınıfının henüz bir sınıf olarak birleşik-militan bir tarzda mücadele sahnesine çıkmadığı bir süreçten bahsediyoruz. Bu anlamda sınıf devrimcilerine önemli sorumluluklar düşmektedir. Organize sanayi bölgeleri ve fabrikalarda çalışan işçiler sermayenin saldırılarına karşı sürekli uyarılmalı,

sömürü ve gericiliğe karşı barikatın başına çağrılmalıdır. Gerçekten ve daha ileri kazanımlar ancak işçi sınıfının sınıf bilinciyle işgalleri, grevleri ve direnişleri yaygınlaştırdığı aşamada gerçekleşecektir. Mısır’da yaşanan toplumsal uyanış, bu anlamda bize büyük dersler sunmaktadır. Mısır’da değişik toplumsal kesimler, değişim talebiyle ortaya çıktılar. Fakat ne zaman Mısır işçi sınıfı orada tarih sahnesine çıktı, işte o zaman kırk yıllık diktatör gitmek zorunda kaldı. Türkiye topraklarında da bunun işaretleri fazlasıyla vardır. Yıllardır, bitmek tükenmek bilmeyen lokal direnişlerin yaşandığı bir coğrafyadır söz konusu olan. Türkiye işçi sınıfı sermayenin katmerli sosyal yıkım saldırılarına maruz kalmış, hemen her direniş alanı devlet terörü ile sindirilmeye çalışılmıştır.

Bu açıdan sınıf zemininde yıllardır kaynayan bir birikim olduğunu belirtmek gerekir. Bu birikim de er ya da geç patlayacaktır. Mücadele kaçını sendika bürokratlarının tüm gerici tavırlarına rağmen, onları da ezip geçecek bir sınıf tavrı ortaya çıkacaktır. Çünkü işçi sınıfı toplumun temel dinamik gücü olarak yılları bulan sosyal yıkım saldırılarına maruz kalmıştır. Özel İstihdam Bürosu saldırısıyla modern kölelik dayatılan, taşeronlaştırma saldırısıyla her türlü güvencesizliğe mahkum edilen, son olarak da kıdem tazminatının gaspı saldırısıyla dipsiz bir sefalet itilmeye çalışılan işçi sınıfının biriktirdiği öfke kendini mutlaka dışa vuracaktır. Sınıf devrimcilerine düşen görev ise sınıf kitlelerini devamlı uyararak bu süreci hızlandırmaktır. Temel demokratik hak ve özgürlüklerin gerçek ve kalıcı kazanımının yolu buradan geçmektedir. Dinci-gerici AKP hükümetinin kustuğu zehrin panzehri işte buradadır. Sınıf zemininde birleşme ve kardeşleşme. Ortak düşmana karşı ortak mücadele en temel hakların kazanımının yolunu açacaktır. Kitlelerin kendi ifadeleriyle “karanlık işte o zaman aydınlanacaktır”. Zira gericiliğin dağılmasının koşulu tam da buradan geçmektedir. Kendi içinde sınırlılıklar taşısa da, sendikal bürokrasinin ihanetine uğrasa da başkentini göbeğinde gerçekleştiren ve 78 gün süren TEKEL direnişi bu açıdan son derece somut ve zengin deneyimler sunmaktadır. TEKEL direnişinin toplumda sarsıcı bir etki yarattığı dönemin öncesi, sermaye hükümeti AKP’nin eliyle toplumda derin boyutlarda bir gericilik estirilirdi. Şovenizm iyiden iyiye tırmandırılmış, başta Kürt halkı olmak üzere, ilerici ve devrimci kesimlere saldırıların arttığı bir dönemde. Üniversitelerde ilerici ve devrimci öğrencilere saldırıların arkası kesilmeyordu. TEKEL işçileri Ankara’ya çadır kurduktan sonra bu saldırganlıktan eser kalmadı. Başta üniversiteler olmak üzere toplumun tüm kesimlerinde “TEKEL kıvılcım, her yer ateş olacak!” sloganı ön plana çıkıyordu. Her sosyal eylemlilik sürecinde olduğu gibi, işçi sınıfının ortaya koyduğu bu direnişte de toplumsal bir kaynaşma ortaya çıktı. Önümüzde bu örnekleri çoğaltma görevi durmaktadır. Bunun yolu ise Taksim ruhunu organize sanayi bölgelerine ve fabrikalara yaymaktan geçmektedir.

Kitlelerin direnme iradesi örgütlenmeli ve süreklileştirilmelidir!

Kitlelerin yağma, talan, sömürü üzerine kurulu sermaye iktidarına yönelik öfkesinin polis şiddetiyle bastırılmasına karşı direnme iradesini örgütlemek ve süreklileştirmek acil bir önem taşımaktadır.

Sermaye devleti, Taksim Gezi Parkı'na Topçu Kışlası ve AVM yapılmasına yönelik tepki ile patlayan direnişi fiziki saldırılar ve psikolojik harp taktikleri ile kontrol altına alarak bitirmeye çalışıyor. Halkın direnişini hedef alan polis terörü; dinci-gerici AKP iktidarının demokratik hak ve özgürlüklerin yok edilmesi anlamına gelen faşizan beyanları eşliğinde açıktan yönetiliyor.

Sermaye devleti, halk hareketinin gelişmesinden duyduğu korku nedeniyle polis teröründen, keyfi gözaltı/tutuklamalara ve işkenceye kadar tüm zor aygıtlarını pervasızca devreye sokuyor.

15-16 Haziran'daki polis terörü kitlesele direnişle boşa düşürüldü

Haftalardır rutinleşen vahşi polis terörü, 15-16 Haziran günlerinde bir kez daha dizginlerinden boşaldı. Direniş boyunca uygulanan pervasız polis şiddeti, kitle hareketini dizginleyemediği için AKP iktidarı tam anlamıyla acze düştü ve bu nedenle 15 Haziran akşamı direnişe dönük daha kapsamlı bir savaş açıldı. Taksim direnişini hedef alan saldırganlık ve karşısında boy veren direniş polis müdahalesinin protesto edildiği destek grevinin gerçekleştiği 17 Haziran gününe kadar sürdü. Ankara, Eskişehir ve Kocaeli'de süren eylemlere yönelik polis saldırısı da kesintisiz sürdü. Katliamcı sermaye devleti Ethem Sarısülük'ün vurulduğu yerde anma törenine saldırarak tahammülsüzlüğünü bir kez daha gösterdi.

Bu süreçte halk hareketinde öne çıkan "Her yer Taksim, her yer direniş!" sloganı, kitlelerin polisin engeliyle karşılaştığı her sokakta ve her yerde pratiğe dönüştü. Bu direnme iradesi ise sermaye iktidarının sınıfsal kinini daha da biletti ve bunun bir yansıması olarak kolluk kuvvetlerinin zorbaca müdahalesi için sınırsız yetki verildi. Eli demir sopalı faşist gruplar ülkenin dört bir yanında kitlelerin üzerine saldı.

AKP iktidarı katliam provası yaptı

Sermaye devleti halk hareketinin gelişim seyri içerisinde şiddetinin dozunu da pervasızca arttırdı. Gezi Parkı'na yönelik gaz bombalı müdahalede çocuklar yaralandı, gaz bombalı saldırı yüzünden kitlenin sığındığı Divan Oteli içine dahi gaz bombası atıldı. Gezi Parkı direnişini hedef alan son kapsamlı operasyon karşısında kitleler Taksim'de 48 saat süresince barikat başlarında kesintisiz bir şekilde direndiler. İstanbul'un dört bir yanında Boğaz Köprüsü'ne ve E-5 hattına yönelik kitleler üzerlerine sıkılan gaz bombalarına ve plastik mermilere göğüs gererek Taksim'e doğru yürüyüşe geçtiler. Bu yürüme iradesi gün ağarana kadar sürdü.

Taksim'e yönelik son polis işgali ile polis terörünün bilançosu daha da ağırlaşmış durumda. Doğrudan eylemlere katıldıkları için katledilen 3 direnişçi dışında

polisin yoğun gaz bombardımanı sırasında çevrede bulunan 2 kişi de yaşamını yitirdi. Hala hayati tehlikesi süren ise pek çok kişi yoğun bakımlarda yaşam mücadelesini sürdürüyorlar. Şimdiye kadar 11 kişi gaz bombası fişeklerinin isabet etmesi nedeniyle gözünü kaybetmiş durumda. Polisin Taksim'e yönelik son saldırısı ardından direnişe geçen semtlerden Okmeydanı'nda ise 14 yaşında bir genç başına isabet eden gaz bombası yüzünden yoğun bakımda.

Sermaye devleti sıkıyönetim koşullarını olağanlaştırıyor

Gezi Parkı'na yönelik operasyonda sermaye devleti TOMA'lar, akrepler, jandarma birliklerinin takviyeleri, çevik kuvvet ordusu, plastik mermiler, biber gazı karışımı tazyikli sular, gaz bombaları, coplar, tekmeler, ses bombaları ile Taksim'i abluka altına aldı. Bu kapsamlı saldırıyı 300'ü aşan gözaltı, Beşiktaş Çarşı grubuna ve ardından ESP'ye yönelik polis operasyonları tamamladı. Ankara, Kocaeli, Eskişehir'de de devrimci-ilerici güçleri hedef alan benzeri operasyonlarla dinci-gerici iktidar ülke genelinde bir sıkıyönetim havası estiriyor. Sermaye uşaklarının bu yönlü operasyonlarına devam edeceği beyanları ile toplumsal muhalefete yönelik tehditler durmaksızın sürüyor.

En şiddetli çatışmaların yaşandığı adreslerin başında İstanbul'da Dolmabahçe'deki Başbakanlık Çalışma Ofisi ve Ankara'da Başbakanlık etrafı yer almaktadır. Sermaye hükümetine karşı biriken öfkenin yöneldiği bu adresler polis şiddetinin vahşice uygulandığı yerlerin de başında geliyorlar. Ankara'da Güvenpark'ta çevik kuvvet polisi kitlenin içine dalarak silahını Ethem Sarısülük'ün başına hedef alarak ateşlemiştir. Dinci-gerici iktidar ise başından beri bu cinayeti örtbas etmeye ve tetiği çeken polisi de korumaya devam etmektedir. Aynı müdahale sırasında pek çok eylemci burada ağır bir şekilde yaralanmıştır. Dolmabahçe'de "Tayyip istifa!" sloganıyla yürüyen ve kararlılıkla direnen kitleye de sermaye devletinin saldırısı azgınca olmuştur.

Dinci-gerici AKP iktidarı, halk hareketini çıkışından

itibaren CHP, ulusalcı vb. güçlerin ya da sermaye gruplarının hükümete yönelik darbe girişimi olarak tanımlayarak, toplumsal öfkeyi düzen sınırlarına hapsetmek için uğraşmıştır. AKP'nin seçimleri ve parlamentoyu adres olarak göstermesi de, Gezi Parkı'na yönelik plebisite kararı da hareketin devrimci kanala akmasına yönelik duyulan korkunun ürünüdür.

Bu nedenle polis devleti uygulamalarının sınırları zorlanmıştır. Burjuva devlet halk hareketi sırasında kendi hukukunu dahi rafa kaldırmıştır. Tablo şudur: Çevik kuvvet polislerinin kaskları numaralıdır. Gözaltına alınanların saatlerce nerede olduğu bilgisine ulaşılamamış ve gözaltına alınanlar vahşi polis işkencesine maruz bırakılmışlardır. Satılık yandaş medya mensubu dışındaki gazeteciler polisler tarafından hırpalanmış, İMC TV editörü ise çevredeki halkın yoğun tepkilerine rağmen polis tarafından dövülerek gözaltına alınmıştır.

Otellerde, camide, Gezi Parkı'nda yaralılara ilk müdahaleyi yapan gönüllü sağlıkçılara gözaltı ve soruşturma terörüyle saldırılmış, Gezi Parkı'na gıda yardımında bulunanlara yönelik tehditler savrulmuş ve bunlar için ön soruşturma başlatılmıştır.

Burjuva devlet aygıtı halk hareketini dizginlemek için Taksim'de süren direnişe son vermeyi hedefine çakmıştı. Haftalar boyunca süren hareketin iç dinamiklerine şekil veren ve yönlendiren Taksim'deki direnişe son vermek için 'çakma' heyetlerle yapılan görüşmeleri devreye soktu. Reformistlerin geri siyasal yaklaşımının da yardımıyla geliştirilen tüm ehlileştirme çabaları ise sonuç vermedi. Sermaye devleti bunun üzerine ikiyüzlüce okuyup durdukları demokrasi masallarını da bir kenara bırakarak bekçi köpeklerini kitlelerin üzerine saldı. AKP iktidarı büyük halk hareketi dalgasını kırmak ve ezme için hareketin merkezi olan Gezi Parkı mevzisini düşürmek hedefiyle yeni bir işgal saldırısının düğmesine bastı.

Kitlelerin yağma, talan, sömürü üzerine kurulu sermaye iktidarına yönelik öfkesinin polis şiddetiyle bastırılmasına karşı direnme iradesini örgütlemek ve süreklileştirmek acil bir önem taşımaktadır. Saldırıları geri püskürtecek ve hareketin taleplerinin kazanılmasını sağlayacak olan yegane yol da budur.

Polis şiddetinde 'ustalık' dönemi

Polis şiddeti, sermaye devletinin kendi düzenini ayakta tutmak için sıkça kullandığı bir metod olduğu iyi bilinen bir gerçek. Fakat Taksim Direnişi ile bu şiddetin yeni bir düzeye ulaştığı, kendini geliştirdiği de açıkça görülüyor. 1 Mayıs Taksim çatışmalarıyla artık saldırılarda kullanılan bir yöntem olarak gaz bombasının hedef atma pratiği direniş süresince yoğunlaşarak devam etti. Hatta polis silah tepkimesini azaltmak, fişeğin yukarı fırlamasını engellemek için artık tüfeği ters tutarak atış yapıyor. Son 17 günlük direniş bilançosunda gaz bombası fişeği ile yaralananların sayısı onlarla ifade ediliyor. Son olarak 16 Haziran günü iki kişi hedef alınarak atılan bombalardan ağır yaralandı. Ankara'da Dilan Dursun yakın mesafeden atılan gaz bombalarıyla vuruldu. Okmeydanı'nda 14 yaşındaki Berkin Elvan isimli gencin hedef alınarak atılan gaz bombası ağır yaralanmasına neden oldu. Direniş sürecinde bu saldırı metodu öyle bir standart haline aldı ki tüm görüntü ve kayıtlarda gaz bombası atan tüfeklerin yönetmelikte belirtilen 45 derecelik atış yerine dik olarak kullanıldığı görülüyor.

Polis olası soruşturmaları engellemek için "ileri demokrasi" hamlesi olarak hayata geçirilen kasklarda kişisel numaralara da çözüm geliştirdi. Ankara'da kaskların üstüne su şişelerinin etiketleri yapıştırılırken, İstanbul'da ya kazındı ya da boyandı. Bir dizi ildeyse numarasız kasklar kullanıldı.

Polis yeni zehir yaratıyor

Polis kullandığı gaz bombalarında yeni yeni türler kullanıyor. *Cumhuriyet* gazetesinin 17 Haziran tarihli haberine göre Ankara'da polis şu ana kadar ne olduğu anlaşılamayan gazın "Buhar Bombası" olduğunu belirtiyor. Hekimler mevcut gazların zararlarına dair açıklamalar yapıyor, yeni gaz bombası türlerinin etkisinin çok daha ağır olduğu ifade ediliyor. Biber gazı kitleleri durduramadığında portakal gazı, portakal gazı kitleleri durduramadığı yerde buhar bombası devreye giriyor. Fakat bunun da etkisiz kaldığı düşünülüyor. Olsa gerek polis elindeki mevcut kimyasal silahlardan son kullanma tarihi geçmiş olanları da kullanıyor. Özellikle el bombası şeklindeki

gaz bombalarının son kullanma tarihi Haziran 2013 olmasına rağmen kullanıldığı fotoğraflarla belgelendi. Üretim tarihi Haziran 2009 olan ve Haziran 2013'le birlikte kullanılmaması gereken gazlar hala kullanılıyor. *Kızıl Bayrak* muhabirleri tarafından patlamamış olarak bulunan ve içeriği incelenmesi için yetkililere ulaştırılan bu gaz bombalarının kimyasal etkisinin diğer göz yaşartıcı gazlardan daha etkili olduğu, son kullanma tarihinin geçmesinin etkisini artırabileceği ifade ediliyor.

Polis gözaltından 'kaçıyor'

Direnin başından beri gözaltı saldırısı ile kitleler yıldırılmaya, korkutulmaya çalışılıyor. Yüzlerce kişinin gözaltına alınmasının yanı sıra birçok kişinin polis tarafından linç edersine dövülüp bırakıldığı biliniyor. Tüm bu saldırganlık ve gözaltı terörüne rağmen kitlelerin eylemlere katılması, polis terörünü tırmandırıyor, insanlara aleni işkence metotları uygulanıyor. Apartman girişlerinde sıkıştırdıkları kişilere coplara saldıran polis yakın mesafeden göze ve ağza biber gazı sıkıyor. Yine polis saldırılarından kaçarak apartmanlara sığınan kişiler kapalı mekanda gaza maruz bırakılıp kaba dayaktan geçiriliyor. Polis bu saldırılarını uyguladığı kişilere gözaltı yapmıyor. Sokak ortasında gaz maskesi, baret gibi kişisel güvenlik malzemesi taşıyanları taciz edip eşyalarını gasp ederek şiddet uyguluyor. Böylece polis şiddetinin ve işkencenin resmi kayıtlara geçmesini engellemeye çalışıyor.

Polis şiddetti destekli

Sermaye hükümeti AKP'nin açık desteği ile sırtı sıvazlanan polis, şiddetini her geçen gün daha da tırmandırıyor. AKP şeflerinin her açıklamalarında teşekkür ettiği polis Erdoğan gibi 'ustalık' dönemini yaşıyor. Ankara'da Ethem Sarısülük, Hatay'da Abdullah Cömert'in vurularak ölmesine neden olan olan polisler soruşturulmuyor. Polis sermaye hükümetinden aldığı güçle daha da pervasızlaşıyor.

Sanatçılardan polis terörüne ortak tepki

19 Haziran günü Taksim'deki Karşı Sanat'ta biraraya gelen sanatçılar daha önceden hazırladıkları ve çok sayıda sanatçının imzaladığı ortak deklarasyonu okudular.

Deklarasyon metnini sanatçılar adına Grup Yorum üyesi İbrahim Gökçek okudu. Açıklamada, Gezi Parkı direnişine iki gün önce yapılan saldırıyla başlayan polis şiddetinin devam ettiği hatırlatılarak, onbinlerce kişinin gaz bombaları, plastik mermiler ve TOMA'lardan sıkılan ilaçlı sularla saldırıya maruz kaldığı belirtildi.

Polis saldırısı sonucu insanların yaralandığı ve hayatını yitirenlerin olduğu ifade edilerek, hayati tehlikeyi atlatabilmeyen yaralıların olduğu vurgulandı.

Grev kararı alan işçi ve emekçilerin tehdit edildiği, yaralananları tedavi eden doktorların ve direnişçileri savunan avukatların gözaltına alındığı ifade edildi.

Basının baskı yoluyla susturulduğu, sanatçıların tehdit edildiği, yasaların ve yasal hakların ayaklar altına alındığı anlatıldı.

Son olarak, direnişin taleplerinin haklı, meşru ve demokratik talepler olduğu söylenerek, iktidarın bu taleplere cevap vermesi ve halka yönelik uyguladığı şiddete son vermesi istendi.

Ortak deklarasyonun okunmasından sonra, sanatçılar yaşananlara ilişkin gözlemlerini anlatarak çeşitli tartışmalar yürüttüler. Aydın ve sanatçıların bu süreçte katkısının imzadan öteye geçmesi gerektiğini hatırlattılar. Sanatçılar kendi aralarında bir toplantı yapma kararıyla açıklamayı bitirdiler.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Taksim Dayanışması'ndan eylem

Taksim Dayanışması, 19 Haziran günü Gezi Parkı direnişine yönelik yapılan saldırılar, yaralanmalar ve ölümlere karşı ayakkabı bırakma eylemi gerçekleştirdi. Galata Kulesi önünde toplanan eylemciler direniş sırasında giydikleri ayakkabılarını, üzerlerine yazdıkları notlarla yere dizdiler.

Bu eylem fikrini ortaya koyan moda tasarımcısı, Bahar Korcan ve Barbaros Şansal kısa bir açıklama yaparak eylemin amacını anlattı.

Konuşmada buraya bırakılan ayakkabıların Gezi Parkı direnişi ve saldırılar sırasında ayaklarında olan ayakkabılar olduğu ifade edildi. Tayyip Erdoğan'ın "kimseye pabuç bırakmam" sözü hatırlatılarak "biz pabuç bırakıyoruz" dendi.

Çevrede toplanan kişilerin de dikkatle dinlediği konuşmanın ardından bırakılan ayakkabılar ve notlar incelendi. Ayakkabılarda "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Direngezi" gibi mesajlar yazılıydı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Sermaye medyasının direniş düşmanlığı

Türkiye’de basın özgürlüğü olmadığı, medyanın AKP iktidarının basıncı altında olduğu, korkuyu toplumsallaştırma misyonu üstlendiği ortaya çıktı.

Sermaye medyasının önde gelen ve tarafsız oldukları yalanına sarılan NTV, CNN Türk, Habertürk, Kanal D, ATV, Star, Show TV ve TRT günlerdir süren direnişe kara çalmak, AKP iktidarının borazanlığını yapmak için tüm hünerlerini sergilediler. Halk isyanı geliştikçe sermaye medyasının sansürcü yaklaşımı da arttı. Sermaye medyası tarafsız olmadığını ve hizmetinde olduğu burjuva sınıf iktidarının çıkarlarının bekçiliğini yaptığını bir defa daha kanıtladı.

AKP iktidarını güçlendirmek için Taksim Gezi Parkı Direnişi’ne yeterince yer vermemesi, sermaye medyasına yönelik eleştirileri yurtdışına taşıdı. Sansürcü tutumu nedeniyle BBC, NTV ile olan ortaklığına son verdi. CNN, CNN Türk’ün Taksim yerine “penguen belgeseli” yayınlamasına dikkat çekmekle kalmadı, Taksim’den saatlerce canlı yayın yaptı.

Türkiye’de basın özgürlüğü olmadığı gerçeği direnişte tüm çıplaklığı ile ortaya çıktı. Sermaye medyasının AKP iktidarının basıncı altında olduğu, korkuyu toplumsallaştırmak için özel bir misyon üstlendiği ortaya çıktı. Manzara o denli açıktı ki, sanatçılar, yazarlar ortak bir deklarasyon yayınlayarak AKP borazanı medyayı sert bir dile eleştirdiler. Yayınlanan bildiri de sermaye medyasının sansürcü tutumunu kınadılar.

Eylemlerde 21 gazeteci polis terörüne maruz kalmasına ve 4 gazetecinin gözaltına alınmasına rağmen, kaderini AKP iktidarı ile birleştirmiş sermaye medyası, gazetecilere yönelik kolluk terörünün üzerini kapatmak için tüm gücüyle çaba gösterdi. NTV’de çalışan Ahmet Yeşiltepe BBC’ye yaptığı açıklamada “Biz de dengemizi şaşırıyoruz. İktidara daha fazla zaman ayırıyoruz. Muhalefete kısmi olarak yeterince mikrofon uzatmıyoruz.

Ana akım medyanın eksik kaldığı çok önemli olaylar oldu. Farklı kesimlere yeterince mikrofon uzatmadığı konusundaki eleştirilere katılıyorum. Bu algıyı değiştirmek için gayret sarf edeceğiz. Gezi olayları çok önemli bir milat. Bundan ders çıkartacağız” diyerek sermaye medyasının tarafsız olmadığı gerçeğinin altını çizdi. Sermaye medyasının AKP borazanı olduğu gerçeğine ışık tuttu.

Büyük halk hareketi gücünü haklılığından alıyordu. İnsanlığın güzel geleceğine dair özlere de içeriyordu. Gezi Parkı büyük halk hareketi içinde simgeleşti. AKP iktidarı emekçilerin hareketini dizginlemek için polis terörünü dizginsiz olarak kullandı. Sermaye medyası da AKP iktidarının belirlediği sınırlar içinde kaldı. Yalan haberlerde ise sınır tanımadı.

Sermaye medyası devletin halk hareketine yönelik kirli oyunlarının bir parçası olarak hareket etti. Devletin halk hareketine yönelik saldırılarının destekçisi olan sermaye medyası, tam kadro olarak eylem alanlarında yerini aldı.

Sermaye medyasında yayınlanan bir filmde

direnişinin elindeki telsiz ile TOMA’ları yönlendirmiş gibi gösterildi. Valinin ‘kucaklayıcı’ tavrına ve Gezi’ye müdahale olmayacak güvencesine rağmen polis, Gezi Parkı’nı gaz bombası yağmuruna tuttu. İnsanlara isabet eden parçalar yaralanmalara neden oldu. Devlet güvenilmezliğini bir kez daha kanıtladı. Ayrıca uydurdukları senaryo gereği SDP’yi “provokatör” ilan edip, parti binalarını polis bastı. Tüm bu gelişmeler yaşanırken sermaye medyası saldırıları meşrulaştırmak için gece-gündüz mesai yaptı.

Sermaye medyası büyük direnişin başından beri polisin vahşi saldırılarını göstermemeye özen gösterdi. Büyük kitlesel eylemleri yok saydı. Polisin oyununu canlı yayınlı veren tüm sermaye medyası AKP iktidarının en önemli ortağı olma misyonu ile hareket etti.

Öncelikle dinci basın AKP iktidarına arka çıkma konusunda elinden geleni ardına koymadı. AKP iktidarının yanında yer alan “yandaş basın” yaşanan azgın polis terörünü “orantısız güç kullanma” söylemiyle emekçilere servis etti. Sermaye medyası bununla da yetinmedi. Harekete geçen, ülkeyi eylem alanına çeviren emekçilerin kitlesel eylemlerinin görüntülerine sansür uyguladı. Eylemlerin yaygınlığını, görkemliliğini, militanlığını, kitleselliğini gösteren bilgi, belge ve görüntüleri özenle sakladı.

Sermaye medyası, dinci parti şefinin emekçilerin sesine kulaklarını tıkamasına, buyurgan tutumuna, dünyayı ben yarattım kibirliliğine dair tek bir eleştirel haber yapmadı. Aynı medya direniş karşısında polisin Gezi Parkı’ndan geri çekilmek zorunda kalmasını bile AKP şefinin iyi niyetine bağladı.

Süreç boyunca sermaye medyası Nazi Almanyası’nın liderlerinden Joseph Goebbels’in “Bana vicdansız bir medya (basın) temin et; sana bilinçsiz bir halk sunayım” ve “Basını hükümetin kullanacağı dev bir klavye olarak düşünün” anlayışıyla hareket etti.

Son yaşanan süreçte, sermaye medyasının ipliği pazara çıktı. Emekçiler nezdinde zaten az olan güvenilirliği dibe vurdu. AKP iktidarı ve sermaye medyası işbirliği, en açık haliyle ortalığa saçıldı. Sosyal medya, bilgi kirliliği nedeniyle eleştirilirken, bir yandan da, medyadan daha güvenilir bulunur hale geldi. Bu güven sarsılması, muhalif kanal ve yayınlara olan ilgiyi de artırdı. Direnişi, başından beri açıkça destekleyen gazetelerin tirajları artmaya başladı.

AKP iktidarının denetimindeki medya büyük direniş karşısında aldığı tutumla emekçi düşmanı yüzünü ortaya koydu. Taksim’de enkaza dönen ya da yakılan sadece polis araçları değildi. Ters çevirilip yakılan polis araçlarının yanına sermaye medyası araçları da eklendi. Emekçilerin öfkesi sermaye medyasının emekçi düşmanı yalanlarına ve AKP iktidarına dalkavukça bağlı olmasınaydı. Artık geniş kitleler sadece sermaye medyasının yalanlarına değil varlığına da öfke duyuyorlar.

Hedef sosyal medya

Taksim Direnişi egemenlerin korkularını büyütüyor. Egemenler de yeni önlemler alarak kendilerini korumaya çalışıyorlar. Sermaye düzeni şimdi de sosyal medya üzerinden sağlanan iletişimi kontrol altına alma, takip etme ve cezalandırma yollarını “yasallaştırmaya” hazırlanıyor.

Sosyal medyada yer alan mesajlara yaptırım uygulanabilmesi için ilgili bakanlıklar çalışmalarına başladı. Adalet Bakanlığı bürokratları tarafından yürütülen çalışmalarla Taksim Direnişi sırasında aktif olarak kullanılan “twitter” ve “facebook” gibi sosyal paylaşım sitelerinden iletişim kurulması AKP şefi Erdoğan tarafından eleştirilerek hedef gösterilmişti.

Sermaye hükümetinin İçişleri Bakanı Muammer Güler, sosyal paylaşım sitelerinde asılsız haberler yayıldığını iddia ederek şunları söyledi: “Sosyal paylaşım siteleriyle ilgili Emniyet Genel Müdürlüğü’nüzün yürüttüğü çalışmalar var. Bu konularda ayrı yasal düzenlemelerin yapılması gerektiğini düşünüyoruz. Bu konuda Adalet Bakanlığı’mızın ilgili bakanlarının çalışmaları da olacak.”

Polis şiddetinin yanında yargı terörünü de sistemli olarak kullanan AKP şefleri yaptıkları açıklamalarda “mevzuat boşluğu” olduğunu ifade ederek yeni düzenleme için çalışmaları hızlandırdılar.

Fakat burjuva yasalarında bir mevzuat boşluğu bulunmuyor. Gerçek anlamıyla “suç” için mevcut yasalarla ceza verilebiliyor. Fakat sermaye hükümeti temsilcilerinin amacı insanların fikir paylaşımını, özgürlük taleplerini boğmak. Sosyal medyada sansür ve ceza için bu yasaya ihtiyaç duyuyorlar. İzmir’de, Adana’da attıkları twitter mesajları yüzünden ceza almayan insanlar için yasa talep ediyorlar.

Taksim'de direniş iradesi kazandı!

Direniş çadırlarının sökülmesine neden olan bu süreçte sermaye hükümeti nin direniş içerden kırma oyunları boşa düşürüldü.

Taksim Direniş geçtiğimiz haftayı polisin yoğun saldırıları altında geçirdi. Direniş çadırlarının sökülmesine neden olan bu süreçte sermaye hükümeti nin direniş içerden kırma oyunları boşa düşürüldü. Çadırların kaldırılmasıyla eylemin şekli değişse de halk hareketi geri çekilmedi, yenilmedi. Polis şiddetine rağmen kazanan direniş iradesi oldu.

14. gün

Direnişin 14. günü polis saldırısına karşı hazırlıklarla başladı. Gezi Parkı merdivenlerine kurulan barikatta 24 saat bekleyiş kitlesel olarak sürerken, çadır alanının her yerinde gaz maskeleri, gözlükler ve gazı atmak için su kovaları hazır olarak bekletildi. Günün gündemi AKP'nin sahte demokrasi vaadi referandumdu. Direnişçi kitlenin itibar etmediği referandum açıklamasına cevap Taksim Dayanışması tarafından "Biz referandum için değil, taleplerimizin gerçekleşmesi için direniyoruz" denerek verildi.

Bu irade karşısında sermaye hükümeti yeni formüller ve öneriler geliştirmek zorunda kaldı.

Referandum oyununun ardından haftanın kiritik eşiği Erdoğan görüşmesi oldu. Pankart ve meydan kısmına yapılan saldırının devamında AKP şefi Erdoğan'ın Afrika dönüşü yaptığı görüşme açıklaması beklendi. Gezi Parkı'ndaki herkesin merakla beklediği muhataplıktan düzenin bir-iki televizyon sanatçısı ve birkaç liberal isim çıktı. Asıl muhatap Taksim Dayanışması'yla görüşmekten kaçan Erdoğan, basın karşısında ilk geri adımını atarak Taksim Dayanışması ve direnişin parçası olan kimi sanatçılarla görüştü. Görüşmede yeni bir söz söylemeyen AKP cephesi, şiddet uygulayan polisleri soruşturma ve Gezi Parkı için yargı kararı bekleme sözü dışında bir vaat sunmadı. Taksim Dayanışması bu sözlerle direniş

yerine döndü.

15. gün

Görüşmenin ardından Taksim Dayanışması'nın çağrısıyla direniş alanında herkesin sözünü söyleyebileceği forumlar gerçekleştirildi. Gezi Parkı'nın 7 bölgesinde gerçekleştirilen 7 forumda katılım çok canlı olurken tüm forumların iradeleri akşam bir toplantıyla tek bir potada eritildi. Direniş bırakmak bir yana, büyütme için görevlerin belirlendiği forum kararları direnişin moral gücünü artırırken, polis saldırısı ile nispeten zayıflayan safları güçlendirdi.

AKP cephesinin açıklamalarının içinin boş olduğu, direnişin talepler kazanılana kadar devam etmesi gerektiği kolektif iradeyle karar altına alındı. Ortak irade karşısında reformist kaçınlar sessizliğe bürünerek direnişten kaçışlarını ertelemek zorunda kaldılar.

15. gün yapılan anma programıyla devam ederken direniş şehitlerine de mücadele sözü verildi.

Ayrıca 11 Haziran'da gözaltına alınan direnişçiler mahkemeye sevk edildi. 4 SDP'linin tutuklandığı mahkeme "Anayasal düzeni alaşağı etmek", "Patlayıcı madde kullanmak", "Halkı isyana teşvik" gibi gerekçeleri kullanarak kitleleri korku altına almaya çalıştı.

16. gün

Saldırı ihtimali üzerine binlerce insan destek için Taksim'e geldi. Gün içinde rutin yaşam sürdü. Fakat öğleden sonra gerçekleşen forumlarda bir dizi reformist grup çadırların kaldırılması yönlü eğilimlerini tartıştılar.

Akşam saatleriyle birlikte kitle meydana kadar dolmaya başladı. Polis ise direnişin kitlesel olarak

sürmesi karşısında 20.30 sularında "dağlın" tehditlerine başladı. Kitlen dağılmadığı takdirde şiddet uygulanacağı ilan edilirken valinin "müdahale olmayacak" dediği parkın boşaltılması için süre verildi. Parkın direnişçiler tarafından boşaltılmaması üzerine polis vahşi saldırısına başladı. Yoğun gaz bombası kullanılan saldırıda Gezi Parkı'nın içindeyse plastik mermilerle yakın mesafeden atışa başlandı. Kitlenin direniş karşısında azgınca saldıran polis çok sayıda kişinin yaralanmasına neden oldu.

Polis parkı tecrit etti. Ardından alana belediye çalışanları ve polis ekipleri girerek çadırları sökerken buldukları kıymetli eşyaları gasp edip, yiyecekleri de yağmaladılar.

Polis saldırısı sonrası iki ana kola ayrılan kitle İstiklal Caddesi ve Harbiye üzerinde sabah saatlerine kadar çatıştı. Polis saldırısının başladığı andan itibaren bir dizi emekçi semtinden kitlesel yürüyüşler başladı. Gazi, Okmeydanı, 1 Mayıs, Sarıgazi, Kartal, Gülsuyu mahallelerinden binlerce emekçi yürüyüşe geçerek Taksim'de direnenleri yalnız bırakmadılar.

17. gün

Taksim Direniş 17. gününe çatışmalarla girdi. Polisin akşam Gezi Parkı'na yaptığı baskının ardından çatışmalar iki kolda sabah saatlerine kadar sürmüştü. Özellikle Osmanbey ve Taksim Tünel bölgelerinde yoğunlaşan saldırılara emekçiler kararlılıkla direndi.

Sabah saatlerinde çatışmaların izleri hala duruyordu. Her yerde barikatlar için kullanılmış malzemeler bulunurken ana yollardaki barikatlar keçe yardımı ile kaldırıldı.

Polis Gezi Parkı'ndan Taksim Meydan'a kadar tüm alanı ablukaya aldı. Alana Başbakanlık onaylı sarı basın kartı olanlar dışında kimse alınmadı. Polis meydanı ve çevre bölgeleri kontrol edebilmek için diğer illerden ve karakollardan destek güç de çağırıldı. Aynı gerekçeyle jandarma TOMA'ları da saldırılarda kullanıldı. Taksim ve Gezi Parkı polis tarafından işgal edildi.

Polis saldırısı bütün gün sürdü. Çevredeki evlerden gün boyu polisin bu hoyratlığına tepki gösterilerek tencere tavalara vuruldu, direnişçilere yardım edilerek evler kulanıma açıldı.

18. gün

Direnişçiler parktan çıkarılsa da eylem kararlılığı devam ederek çatışmalar 17. günde sürmüştü. 18. günden itibaren direniş yeni eylem biçimleriyle devam etti. Direnişe yönelik saldırı sonrası DİSK ve KESK'in aldığı grev kararı yeni günün ilk eylemi oldu. Ardından gün içinde kitleler Taksim'de parça parça eylemler gerçekleştirdi. Direnişin başından beri süren saat 21.00'de ses çıkarma eylemleri Taksim'de de gerçekleştirildi. Yüzlerce kişi eylem iradesini koruduğunu gece Taksim Meydanı'nda bireysel bir sivil itaatsizlik eylemine başlayan Erdem Gündüz'e katılarak gösterdi. Gündüz'ün sessiz durma eylemi bir anda yayıldı ve ilerleyen saatlerle birlikte ülkenin dört bir yanında yeni eylem biçimi olarak değerlendirildi.

Direniş illerde büyüyor!

Taksim Direnişi'ne destek için eylemlere başlayan iller gün geçtikçe kendileri de birer direniş alanı haline alarak özgürleştiler.

Ankara'da Kuğulu Park, İzmir'de Gündoğdu Meydanı, Adana'da Atatürk Parkı direnişlerin merkezi olurken mücadele emekçi semtlerine, şehir merkezlerine taşındı. Yer yer polis saldırılarıyla karşılaşan eylemler bazı yerlerde polise geri adım attırarak fiili kazanımlar yaratılmasını sağladı. İzmir'de polis Basmane'ye yürüyüşleri TOMA ve çevik kuvvet barikatlarıyla tutmaya çalışırken kitlelerin eylem kararlılığı karşısında geri adım atarak alanı açmak zorunda bırakılıyor. Ankara'daysa her gece Kennedy Caddesi polis terörüne sahne oluyor. Polisin tüm saldırılarına karşın kitleler eylemlerden geri çekilmiyor.

"AKP faşizmine karşı duruyoruz!"

Eylemler insanların yaratıcılığıyla çeşitleniyor. İstanbul'da başlayan "duran adam" eylemi İzmir'den, Ankara'ya, Bursa'ya kadar illerde de emekçiler tarafından sahiplenildi. Eylemciler, eylemleri sırasında gazete ya da kitap da okuyorlar. Yorulanlar bir süre dinlendikten sonra eylemlerine devam ediyor.

Bursa Heykel'deki eylemde her geçen saat eylemci sayısı artarken, her yaşta insan bu eyleme katıldı. Başlangıçta anıt önünde başlayan eyleme katılım arttıkça insanlar anıt önündeki kaldırımda da durmaya başladı. Bursa'da anıt önündeki merdivenlere "AKP faşizmine karşı duruyoruz" pankartı serilerek eylemin amacı da kitlelere açıkça yansıtılmış olundu.

Adana'da da "duran insanlar" protestosu yankı bulurken, park alanında bu eyleme katılanlar oldu.

İzmir'de ise duran adam eylemlerinin adresi Gündoğdu Meydanı oldu.

Forumlar eylemlerin özgür kürsüsü

Direniş çadırlarında yapılan forumlara canlı tartışmalarıyla, eylemcilerin bir özne olarak direnişin seyrine dair söz sahibi olduğu alanlara dönüştü. Forumlarda direnişin gelişimi, ihtiyaçları üzerine konuşmalar yapılırken saatler süren toplantılar gerçekleştirildi.

Gözaltılara kitlese tepki

Direnışı kırmak için polis saldırısı gözaltı terörüyle desteklenirken geniş eylemci kitlelerinden bu saldırılara tepki gecikmedi. İstanbul'da Gezi Parkı'na yapılan saldırı ve ardından Ankara, İstanbul, Adana, Kocaeli'de gerçekleşen ev baskınlarıyla yüzlerce kişi gözaltına alınırken onbinler refleks olarak alanlara çıkarak gözaltına alınanları yalnız bırakmadı.

Adana'da araçlarla Atatürk parkı'na gelmek isteyen Şakirpaşalı emekçiler polis tarafından engellenmek istendi. Duruma tepki gösterilmesi üzerine takviye polisler gelerek bir BDSP'li ve bir emekçiyi gözaltına aldı. Parkta gözaltılar protesto edilirken avukatların devreye girmesiyle gözaltılar serbest bırakıldı.

Sınıf devrimcileri yürüttükleri faaliyetlerle eylemlerin katılımcısı olmaktan çıkarak yapılması

gerekeni işaret eden mücadele öncülerini oluyorlar. Gündüz gece fabrikalar, sanayi havzaları ve emekçi semtlerinde "Kazanana kadar direniş!" bildirilerinin dağıtımını, duvar gazeteleri ve afiş faaliyetleri yürüten BDSP'liler mücadeleyi sınıf merkezli yükseltme çağrılarını her ortamda yineliyorlar. Kızıl Bayrak gazetesinin satışı, stand faaliyetleri gibi çok yönlü faaliyet araçları kullanılırken eylemleri büyütme için forumlar ve tartışmalar da yürütülüyor.

İzmir'de BDSP'nin Taksim direnişini büyütme, direnişe destek olma çağrılarını sürdürdü. BDSP'nin çıkarmış olduğu bildiriler Menemen ve Asarlık'ta demir-çelik işçilerine, Çiğli organize, Birleşik Metal-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu ZF Lemförder ve Schneider Elektrik fabrikalarının sabah ve öğlen vardiyalarına, Çiğli merkezde Kasaplar Meydanı'nda, Çiğli merkezde belediye üst geçidi ve Bekir Ulupınar önünde el ilanları ulaştırıldı. Çiğli merkezde işçi servis güzergahlarına, organize yoluna, otobüs duraklarına ve İzban trafosuna yürüyüşün çağrı ozalitleri yapıldı. BDSP afişleri Buca'nın dört bir yanına yapıldı. Afişleme faaliyeti esnasında kornalarla selamlanan sınıf devrimcileri Gündoğdu Meydanı'nda kurulan BDSP çadırına çağrı yaptı. BDSP afişleri Buca'nın dört bir yanına yapıldı. Afişleme faaliyeti esnasında kornalarla selamlanan sınıf devrimcileri Gündoğdu Meydanı'nda kurulan BDSP çadırına çağrı yaptı.

Adana'da park alanında Kızıl Bayrak ve Liselilerin Sesi satışları yapılarak BDSP bildirileri dağıtıldı.

Ankara'da BDSP'liler Kızıl Bayrak satışı

15 Haziran 2013 | Bursa

gerçekleştirirken, yazılamalarla da Dikmenli emekçilere seslendi. Sınıf devrimcileri de, Esat Dörtüoğlu'dan Kuğulu Park'a kadarki bölgede BDSP afişleriyle Ethem Sarıgül anmasına çağrı yaptı. BDSP'liler Dikmen'de de bildiri dağıtımını gerçekleştirdi. Ayrıca sabah saatlerinde de son dönemde yaşanan süreci teşhir eden duvar gazeteleri Dikmen'in birçok noktasında yaygın bir şekilde kullanıldı. Daha sonra ise Ahmet Arif Parkı'nda bildiri dağıtımını gerçekleştirdi. Emekçilerle yapılan sohbetlerde süreç üzerine konuşuldu.

Çadırlara tahammülsüzlük

Direniş çadırlarına duyulan açık tahammülsüzlük, polis saldırılarıyla bir kez daha görüldü. 15 Haziran'da

Adana Atatürk Parkı, 18 Haziran'da Ankara Kuşlu Parkı, 20 Haziran'daysa Mersin Barış Meydanı ve İzmir Gündoğdu Meydanı'ndaki direniş çadırları polisin saldırısına uğradı. Eylemlerin merkezi olan ve her geçen gün daha çok fikir üretip, tartışılan alanlar haline gelen çadırlar devletin gözünü korkuttuğu için saldırıların hedefi oldu. Çadırlar sökülse de eylemler bitirilemedi. Binlerce insan çadırlarının sökülmesine ve uygulanan polis şiddetine duydukları tepkileri yine alanları doldurarak gösterdiler.

Adana'da 15 Haziran günü Taksim'deki saldırının ardından AKP İl Binası'na yürümek isteyen kitlenin önü polis tarafından kesildi. Polis tazyikli su, gaz bombası ve plastik mermi ile kitleye saldırdı. Kitle yeniden Atatürk Parkı'na çekildi. Çekilme esnasında yollara barikat kuruldu. Gece 02.30 civarında polis ve zabıta geldi. Plastik mermi kullanan polis yakın mesafeden ateş açtı. Son ana kadar mevziyi korumaya çalışan devrimci güçler birlikte çekildiler. Park'a giren polis çadırları söktü. Saldırıda 11 kişi gözaltına alındı.

20 Haziran günü Mersin'e Akdeniz Olimpiyatları'nın açılış töreni için gelecek olan Tayyip Erdoğan için hazırlıklar kent merkezindeki direniş çadırlarına saldırıyla başladı.

Mersin'de günlerdir kentin merkezinde Barış Meydanı'nda kurulu bulunan direniş çadırları her şeyi toz pembe göstermek isteyen sermaye hükümetinin şefi için gece yapılan bir operasyonla polis tarafından söküldü.

Gece saat 02.30 sularında polis çevik kuvvetle meydanı kordona alıp çadırları söktü. Meydandaki

polis ablukası sırasında akrep tipi zırhlı araçlar, TOMA, panzer ve üç çevik otobüsü alana getirildi. Meydanda tecrit edilen direnişçiler iki kez Genel Bilgi Taraması dayatmasıyla kimlik kontrolüne tabi tutuldu.

Polis çadırlara yönelik tüm saldırılarında olduğu gibi burada da kamyonları hazır bekleterek çadırlardan çıkan malzemeleri alandan uzaklaştırdı.

Direnin başından beri hedef gösterilen Gündoğdu Meydanı'ysa polisin şafak baskınına uğradı.

Alandakiler polis saldırısını kolkola girerek karşıladı. Polisin yaklaşık 70 kişiyi gözaltına aldığı gelen bilgiler arasında. Avukatların ifade ettiklerine göre gözaltına alınanlar Buca ve Yeşilyurt Devlet Hasatanesi'ndeki sağlık kontrollerinin ardından Konak Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldüğü belirtildi.

Polisin ESP'li Sercan Üstüntaş, Kaldıraç dergisi okuru soyadı öğrenilemeyen Deniz isimli eylemciyi ve Halk Cephesi'nden bir devrimciyi gözaltı aracı yerine Doblo marka sivil bir polis aracına bindirerek alandan uzaklaştırıldığı ifade ediliyor.

Polisin vahşi saldırılarından nasibini meydana direniş sürecinde ölenler için dikilen fidanlar da aldı. Fidanları bile söken polis gözaltı için daha önceden belirlenmiş isimleri seçiyor. Polis alandaki çadırları sökmekle kalmayarak tamamen zarar vererek tekrar kullanıma ihtimallerini de ortadan kaldırdı. Çadırlarda bulunan eşyalar ise gasp edildi.

Bugüne kadar "demokrat vali" maskesiyle ortalıkta dolaşan İzmir Valisi Mustafa Toprak, böylece gerçek yüzünü göstermiş oldu. Görüntülerle teşhir olmuş polis şiddeti için göstermelik soruşturma başlatan ve 3 polisin ifadesini aldırarak Toprak, güneşin doğuşuyla birlikte direnişçileri gözaltına aldırdı.

Batıkent'te eylem direniş iradesinde

Batıkent'te emekçiler yağmurun eylemi engellemesine izin vermediler. Akşam saatlerinde şiddetlenen yağmura rağmen Batıkent'te yine eylem vardı. Yüzlerce emekçi, eylem komitesinin yürüyüşü

iptal etme çağrısına karşı çıkarak "Yağmur bizi yıldırılmaz!" sloganlarını attılar. Hatta ses aracından önce yolu trafiğe kapatarak yürüyüşü fiili olarak başlattılar. Gimsa önüne kadar yürüyen Batıkentliler eylemleri her koşulda sürdürme iradesine sahip çıkmış oldular.

BDSP'liler eylem komitesinin engelleyici tutumuna rağmen "Kazanana kadar direniş!" şiarlı bildirilerin dağıtımını gerçekleştirdiler. Bildiriler emekçiler tarafından ilgiyle karşılandı. Ayrıca otobüs duraklarına süreci anlatan duvar gazeteleri asıldı.

Büyük işçi direniş etkinliği

15-16 Haziran Direniş'i'nin 43. yıldönümünde direniş alanlarında çeşitli etkinlikler düzenlendi. BDSP tarafından Gündoğdu direniş alanında etkinlik düzenlendi.

Etkinlik ilk başta Taksim direniş süresince kaybedilen direnişçiler anısına saygı duruşuyla başladı. Ardından Manisa Müzik ve Şiir Topluluğu'nun hazırladığı dinleti gerçekleştirildi.

Etkinlik programında bir işçiye söz verilerek hazırlanmış olduğu mektup okundu.

Etkinlik BDSP adına yapılan konuşma ile devam ederken, Taksim Direniş'i'ne gerçekleştirilen devlet terörü ve operasyon haberi geldi. Bunun üzerine etkinlik yarıda kesilerek Alsancak İskele önünde toplandı, buradan Çankaya Caddesi'ne oradan da Basmane Meydanı'na yüründü.

Basmane Meydanı'na yaklaşan kitlenin önü TOMA, panzer ve akreplerle kesilmesi sloganlarla karşılandı. Kitlenin kararlı duruşu, kolluk güçlerinin geri adım atmasını sağladı ve Basmane Meydanı kitlelere açıldı. Yaklaşık bir saat burada eylem yapıldı. Daha sonra kitle tekrar aynı yoldan geri dönerek, sloganlar ve marşlar eşliğinde Gündoğdu Direniş gelen kitle eylemi sonlandırdı.

Yürüyüşün ardından, direniş çadırları kendi etkinlikleri ile geceyi beklediler. Halaylar, söyleşiler, film gösterimleri alanda sürdü.

Kayseri Emek ve Demokrasi Platformu tarafından Gezi Parkı eylemlerine destek için düzenlenen '16 Haziran 16.16' adlı protesto yürüyüşüne yaklaşık 1500 kişi katıldı. Sivas Caddesi'nde bulunan Kayseri Forum önünde kortej oluşturan işçi ve emekçiler Kayseri Cumhuriyet Meydanı'na doğru yürüdü.

Eylem boyunca "Her yer Taksim, her yer direniş!", "Direne direne kazanacağız!", "Birleşe birleşe kazanacağız!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "İşçi, memur el ele genel greve!", "Kayseri uyuma direniş sahne çık!" sloganları atarak yürüyen kalabalık, 2 kilometre uzaklıktaki Cumhuriyet Alanı'na geldi. Yürüyüş Emek ve Demokrasi Platformunun basın açıklamasıyla sona erdi. Yapılan eylemle 15-16 Haziran Büyük İşçi Direniş'i de selamlandı.

Sincan'daysa 19 Haziran günü bir etkinlik düzenlendi. Etkinlik direniş sürecinde yitirdiğimiz Ethem Sarısülük anısına yapılan saygı duruşu ile başladı. Yaklaşık yüz kişinin katıldığı etkinlik müzik dinletisi ile devam etti. Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu'nun kısa dinletisinin ardından direnişin öğrettikleri üzerine sohbet edildi. Ardından 2 Temmuz üzerine konuşmalar oldu. Önümüzdeki günlerde yine bir etkinlik yapma kararı çıktı. Bunun üzerine bir komite oluşturuldu. Son derece coşkulu geçen etkinlik, müzik topluluğunun çaldığı halaylarla devam etti. Ardından hep beraber Çav Bella ve Gündoğdu marşları söylenerek etkinlik sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / Bursa-Ankara-Adana-İzmir-Kayseri

“AKP’nin oyalama çabası boşunadır”

Dokuz Eylül Üniversitesi’nden akademisyenlerle 31 Mayıs’ta patlak veren direniş üzerine konuştuk...

-31 Mayıs’ta Taksim Gezi Parkı’nda başlayan ve dalga dalga her yere yayılan kitle hareketi devam ediyor. Bu direniş hakkındaki görüşlerinizi alabilir miyiz?

-Dokuz Eylül Üniversitesi öğretim elemanı Aydın Arı: Temel talep özgürlük talebi olmuştur. Bunca yıldır örgütsüz bırakılmış bir halkın bu ayağa kalkışı takdire şayandır.

-Dokuz Eylül Üniversitesi Araştırma görevlisi Ümit Akıncı: Direniş ne egemenlerin ne de bizlerin beklemediği şekilde büyüdü ve devam ediyor. Emekçilerin sendikaları ve partileri, örgütleri aracılığıyla direnişe daha da etkin bir şekilde katılması şu an görünenden daha farklı sonuçlar yaratacaktır. Şu an alana hemen hemen hâkim olan “hükümet istifa” sloganının sonrasını daha iyi örebilmenin yolu emekçilerin direnişi daha etkin bir şekilde sahiplenmesinden geçmektedir. Özgürlüklerin sahiplenilmesi nihai amaç değil, hayal ettiğimiz

dünyaya giden yolda bir araçtır.

-AKP’nin direniş boyunca devreye soktuğu manevralar, saldırılar devam ediyor. Bu konu hakkında ne düşünüyorsunuz? Sizce AKP’nin bu saldırıları ve kitleleri oyalamaya çalışması işe yarar mı?

- Aydın Arı: Sokağa çıkandan ziyade sokağa çıkmayanın sebebini iyi düşünmek lazım. Kolektif bellek çok çabuk olur ama çokta hızla öğrenir. Dolayısıyla AKP’nin kitleleri oyalama çalışması boşunadır.

- Ümit Akıncı: Kesinlikle işe yaramayacak. Zaten bugüne kadar yaramadığını da gördük. Saldırıların şiddeti günden güne artmaktadır. Bu saldırıları durdurmanın yolu ise direnişin kitleselleşmesinin yanında emekçilerin alana inmesi, grevlerle egemenlere yanıt vermesidir. Sonraki süreler ardarda gelen bir grev dalgası olması bu şiddeti daha da yükseltecek gibi gösterse de etkin bir mücadele ile sonlandırarak ve egemenlere geri adım ettirecektir.

Kızıl Bayrak / İzmir

“Zincirleri kırmanın vakti geldi”

Taksim direnişi yepyeni bir dönemin habercisi olan devrimin ayak sesleridir.

Yıllardır yapılan emek sömürüsü ve hak gaspları, her geçen gün artan baskı insanlarda büyük bir öfke ve nefret oluşturdu. Gezi Parkı’nda başlayan ve kapitalizmin doğa tahribatına karşı yapılan son derece masum bir eyleme azgınca saldıran polis, milyonların tepkisini çekti. İnsanlar hakları için ve uğradıkları haksızlıklar için sokakları doldurdu ve direnişe geçti.

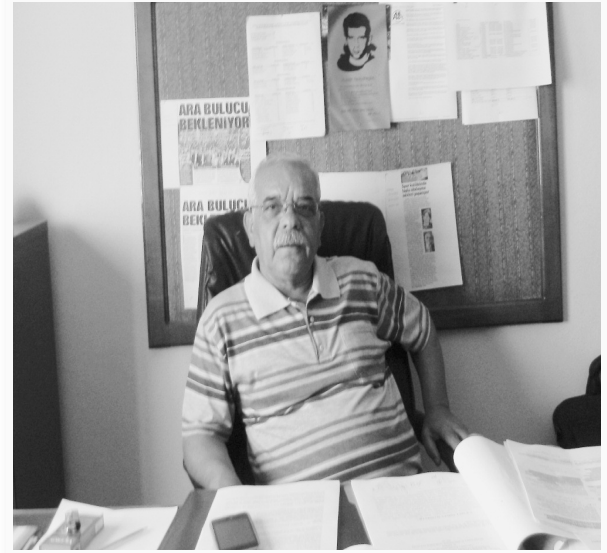
Bu direnişe karşı korkusunu gizleyemeyen sermaye devleti her koldan saldırılarını sürdürdü. Azgın polis terörü artarken, hareket dizginlenemedi. Düzen polis terörünün yanında medyayı da seferber etmiş, basın-yayın organlarını kullanarak halk hareketini kötülemiş, direnişi kırmaya çalışmıştır. Direnişin meşruluğu hedef alınıp “marjinaler”, “provokatörler”, “illegal örgütler”, propogandası ile devrimci güçlerin hareketten koparılması için çalışmış, bu yolla aynı zamanda polis terörü meşrulaştırılmak istenmiştir.

Reformist akımların polis terörüne direnenlere “ Taş atmayın, saldırmayın!” uyarılarında bulunmasına karşı vereceğimiz cevap ise, bütün imkanlarıyla azgınca saldıran kolluk kuvvetlerine kendimizi korumak için kullanılabilecek her yolun meşru olduğudur.

Direnişin bizlere kattığı şey ise güç ve inançtır. Artık ok yaydan çıktı ve yükselen bir halk hareketinin önünde hiç bir engel duramaz. Bizlerin kaybedeceği hiç bir şey yok aksine kazanacağı kocaman bir dünya var. Zincirleri kırmanın vakti geldi.

Genç bir komünist

“Halkın yeniden uyanışı”

Sosyal-İş Sendikası İzmir Şube Başkanı Müfit Ereş ile büyük halk direnişi üzerine konuştuk...

- 31 Mayıs’ta Taksim Gezi Parkı’nda başlayan ve dalga dalga her yere yayılan kitle hareketi devam ediyor. Bu direniş hakkındaki görüşlerinizi alabilir miyiz?

- DİSK/Sosyal-İş Sendikası olarak bu direnişi halkın yeniden uyanışı olarak görüyoruz. İktidarın on yıldır yapmış olduğu zulüm ve baskı, özelleştirme adı altında yapılan peşkeş çekmeler, sendikaların ve emekçilerin yasalarla kazanımlarının gasp edilmesi, taşeronlaşma ve esnek çalışma uygulamalarını yaygınlaştırma çalışmaları, emek yerine sermaye tarafını üstün tutması gibi birikimler halkın sabrını taşırmaya yetmiştir. AKP hükümeti, artık yalnızca gösteri ve ifade özgürlüğünü değil tüm temel hak ve özgürlükleri, demokrasiyi ayaklar altına almaktadır.

- AKP’nin direniş boyunca devreye soktuğu manevralar, saldırılar devam ediyor. Bu konu hakkında ne düşünüyorsunuz? Sizce AKP’nin bu saldırganlığı ve kitleleri oyalamaya çalışması işe yarar mı?

- Artık sözün bittiği yere geldik. Bunun adı faşizmdir. Türkiye işçi sınıfı ve Türkiye halkı faşizme boyun eğmeyecek, AKP faşizmine karşı direnmeyi sürdürecektir.

- İşçi sınıfı bu direnişin ne tarafında duruyor. İşçi sınıfı direnişe dahil olması için neler yapılabilir?

- İşçi sınıfı bu direnişin, Gezi Parkı Platformu’nun yanındadır. Her zaman da olacaktır.

Bunu da eylemleri ve basın açıklamaları ile göstermektedir.

- Sendikanız ve konfederasyonunuz bu direniş ile ilgili şimdiye kadar ne yaptı ve neler yapmayı düşünüyor?

- DİSK her zamanki gibi bu olayda da duyarlılığını ve kararlılığını göstermektedir. Diğer konfederasyonlar ve diğer sivil toplum örgütleri ile beraber ortak eylemlerimiz ve basın açıklamalarımız olmaktadır ve olacaktır.

Sosyal-İş Sendikası olarak, bugüne kadar olduğu gibi bugünden sonra da, faşizme karşı alanlarda, meydanlarda olmaya devam edeceğiz.

Kızıl Bayrak / İzmir

Direnişle dayanışma grevi

DİSK, KESK, TMMOB, TTB ve TDB'nin Taksim Direnişi'ne yönelik azgın polis saldırısına karşı ilan ettikleri grevi 17 Haziran'da gerçekleştirdiler. Grev sonrası emekçilerin de katılımı ile merkezi noktalarda yürüyüşler yapıldı.

İstanbul

Grev yürüyüşü için işçi ve emekçiler İstanbul'da iki ayrı noktada toplandılar. KESK'e bağlı sendikaların üyeleri Tünel'de, DİSK'e bağlı sendikaların üyeleri ise Şişli'de DİSK Genel Merkez Binası'nda bir araya geldi. Devrimci, ilerici siyasetler ise her iki kolda da yer aldı.

KESK toplanma yeri olarak verdiği Tünel önüne Karaköy'den sloganlarla yürüyerek geldi. KESK üyeleri ve diğer katılımcılar dahil, bu noktada yüzlerce kişi biraraya gelmeye başladıktan sonra sloganlarla bekleyişlerini sürdürdü. Polis ise 2 TOMA ve yüzlerce çevik kuvvet ile Taksim'e çıkan yolu barikat kurarak kesti. Polis barikatına yaklaşan kitle oturma eylemine başladı. Yaklaşık bir saat boyunca oturma eylemi sürdürüldükten sonra, sendikacıların polisle yaptığı pazarlıklar sonrası açıklama Tünel'de yapıldı. Açıklamanın ardından dağıldı.

Diğer bir kol olarak açıklanan Şişli tarafında DİSK Genel Merkezi önünde toplanmaya başlayan yüzlerce kişi açılan pankartın arkasında kortej oluşturarak sloganlarla bekleyişe başladı. Eylem öncesi Taksim'e inen yollar polis barikatıyla kesildi. Polise jandarmaya ait TOMA'lar da eşlik etti.

Yürüyüşe başlanmasının ardından polis barikati kaldırarak daha geri bir konuma yerleştirdi. Kitle DİSK'in en önde açılan pankartı arkasında yürüyüşü sürdürdü. Sloganlarla ilerleyen kitleye çevreden çok sayıda kişi katılarak, evlerin camlarında alkışlarla destek oldu.

Polisin Ramada Otel'in önüne kurduğu barikata kadar yürüyüş sürdürüldü. Burada DİSK yöneticisi sendikacıların basın açıklamasının ardından eylemin sonlandırılacağını duyurması üzerine "Kahrolsun sendika ağaları!" sloganı yükseldi. Birçok sendika üyesinin de tepki göstermesine rağmen, DİSK yöneticileri açıklama yaparak eylemi bitirdiler. DİSK'in açıklamasının ardından Halkevleri, EHP ve Kaldıraç da alanı terketti. BDSP, Halk Cephesi, PDD ve Mücadele Birliği bekleyişini sürdürdü. Bir süre sonra polis gaz bombası ve tazyikli su ile saldırmaya başladı. Kitlenin polise taşlarla karşılık verdiği çatışma bir müddet

sürdü. Ara sokaklarda süren çatışmalarda polis direnişçi avına çıktı. Bir çok kişi gözaltına alındı. Gözaltılar ertesi gün serbest bırakıldı.

Her iki kolda da sendika üyelerinin katılımı oldukça sınırlıydı. Devrimci ve ilerici kurumlar eyleme flamaları ile katıldılar.

Ankara

Kolej Meydanı'nda buluşan yüzlerce işçi ve emekçi, Ziya Gökalp Caddesi'ni çift yönlü trafiğe kapatarak yürüyüşe geçti. En önde DİSK ve "AKP faşizmine boyun eğmeyeceğiz!" şiarlı KESK pankartları açılırken TMMOB flamaları eyleme katıldı. Ayrıca hekimler de beyaz önlükleriyle eyleme yerlerini aldılar. Türk-İş'e bağlı sendikalardan TÜMTİS üyesi işçiler ise önlük, şapka ve flamalarıyla grev eylemine destek verirken BDSP, EMEP, EHP, ÖDP, TKP 1920, Kaldıraç, ESP, SYKP ve Alinteri sendikaların çağrısına karşılık vererek bir kez daha sokaklara çıktılar. Coşkunun hâkim olduğu eylemde grev halayları çekildi.

Günlerdir Ankaralı emekçilere kan kusturan, uyguladığı yoğun terör ile Kızılay Meydanı'nı savaş alanına çeviren, Ethem Sarıgül'ü katleden, Ethem'i vurulduğu yerde anmak isteyenlere aynı vahşilikle saldıran Ankara polisi bir kez daha işçi ve emekçilerin yürüyüşünü engelledi. DİSK Genel Başkanı Kani Beko ve DİSK Genel Sekreteri İsmail Hakkı Tombul'un barikatın kaldırılması yönündeki talebini "marjinal gruplar var" yalanına sarılarak reddeden polis şefi, yürüyüşe devam edilmesi durumunda müdahale edileceği tehdidini savurdu. Bunun üzerine geri adım atan Tertip Komitesi basın açıklamasını barikatın önünde gerçekleştirme kararı aldı. Basın açıklamasının ardından eylemi örgütleyen bileşenler adına konuşmalar gerçekleştirildi.

Tüm konuşmaların ardından "Bu kez polise gaz bombası kullanma fırsatını vermeyeceğiz" denilerek oturma eylemi yapıldı. Yaklaşık bir saat süren oturma eyleminin ardından iş bırakma eylemi sonlandırıldı.

BDSP'nin "Kazanana kadar direniş!" başlıklı bildirimlerinin dağıtımının yapıldığı eylemde ayrıca Kızıl

Bayrak satışı da gerçekleştirildi.

İzmir

İzmir'de Basmane Meydanı'nda toplanarak Basmane yolu, Mustafa Kemal Sahil Bulvarı trafiğe kapatılarak buradan Konak Meydanı'na yüründü. 15 bine yakın kitle coşkuyla alanları doldurdu.

Yürüyüş Basmane Meydanı'ndan İzmir Büyükşehir Belediyesi (İBB) önüne yapılacaktı. Ancak Konak Meydanı'na gelindiğinde işçiler Valilik Binası'nın önünde polis yığınağını görünce "AKP'nin itleri yıldırılmaz bizleri!" ve "Her yer Taksim, her yer direniş!" sloganıyla polisin üstüne yürümek istedi. Fakat sendikacılar zincir oluşturarak kitleyi engelleyip İBB önüne yürütmek istediler. İşçiler iki kere barikata doğru valiliğe yöneldiler ama her seferinde sendikacılar tarafından engellendiler.

Bu yönelişin sonucunda, İBB önünde olacak eylem valilik önünde yapıldı. İşçiler "Her yer Taksim, her yer direniş" pankartını TOMA'ların yakınında tuttular. Konak Meydanı'nda bekleyen yüzlerce kişi de eyleme dahil oldu.

Konak Meydanı'nda Taksim direnişinde ölenler için saygı duruşunda bulunuldu. Kürsüden yapılan konuşmalarda "Konak Meydanı'nı özgürleştiren çapulculara selam olsun!" sözleriyle kitle selamlandı. Ardından haftalardır AKP'nin uyguladığı faşist teröre karşı direnildiği belirtildi. Meselenin üç ağaç meselesi değil yaşam alanlarına saldırı ve özgürlüklerin kısıtlanması meselesi olduğu söylendi. Kürsüden Çiğli Organize Bölgesi'nde işçilerin yürüyüş yaptığı söylendi ve kitle tarafından "İşçi-memur elele genel greve!" sloganı atıldı. Kürsüden yapılan konuşmaların ardından, hazırlanan ortak basın metnini İsmail Akyol okudu.

Basın metninin okunmasının ardından 5 dakikalık oturma eylemi yapılarak eylem bitirildi. Yürüyüş ve eylem boyunca coşkulu sloganlar atıldı. Sınıf devrimcileri "Kahrolsun sermaye iktidarı! Yaşasın sosyalist işçi-emekçi iktidarı!/ BDSP" pankartıyla ve flamalarla eyleme katıldı.

Eylemden notlar:

* Eylemde TTB ve TDB kendilerini ifade eden bir pankart ya da flama taşımadı.

* KESK Şubeleri örgütlü oldukları yerlerde sabah 08.30'da işyerlerine gidip hizmet üretmediler ve saat 13.00'te yapılacak eyleme topluca geldiler.

* SES'e bağlı işyerlerinden sadece 9 Eylül Hastanesi Temsilciliği dövizler taşıdılar.

* Eylemde DİSK kalabalık yürüdü.

* KESK'in katılımı önceki eylemlere göre zayıftı.

Kızıl Bayrak / İstanbul-Ankara-İzmir

İllerde grev eylemleri

DİSK, KESK, TMMOB, TTB ve TDB'nin çağrısıyla, polis saldırılarına karşı 17 Haziran'da hayata geçirilen grev için işçi ve emekçiler alanlara çıktı.

Bursa

Bursa'da emekçiler Ünlü Cadde'de buluştu. Burada kortejler oluşturan kitle Heykel'den Fomara Meydanı'na yürüdü.

TMMOB, diş hekimleri ve hekimler kendi pankartlarıyla eylemde yer aldılar. DİSK temsili bir sayı ve flamalarla eyleme katıldı. Kitlenin ana gövdesini oluşturan KESK üyeleri de tek pankartla yürüdü. TÜMTİS üyeleri de flamalarıyla eylemde yer aldı.

Kitle Heykel'den Haşim İşcan Caddesi'ne, oradan da Fomara Meydanı'na yürüdü. Yürüyüş boyunca, özellikle Haşim İşcan Caddesi'nde eyleme katılım arttı. İki noktada çevreden 2 kişinin kitleye hakaret etmesi üzerine kısa süreli gerginlik yaşandı. Bunun yanı sıra çevreden eyleme alkışlarla destek verildi.

Fomara Meydanı'na gelindiğinde basın açıklaması okundu. Taksim Direnişi'nin selamlandığı açıklamada polis terörü protesto edildi. Mücadele çağrısı ile açıklama son buldu.

Eyleme aralarında BDSP'nin de olduğu ilerici ve devrimci kurumlar destek verdi. BDSP'nin "Kazanana kadar direniş" bildirimleri dağıtıldı.

Manisa

Manisa Lisesi önünde toplanan kitle sloganlarla Manolya Meydanı'na doğru yürüyüşe başladı.

Eyleme, sendikalaştıkları için işten atılan ve günlerdir kapı önünde direnişlerini sürdüren Petrol-İş Sendikası üyesi Standart Profil işçileri de kendi pankartlarıyla katıldılar. Cansız geçen eylem meydana toplanınca neredeyse tam bir dağılmaya dönüştü. Basın metninin okunmasından sonra eylem sonlandırıldı. Eyleme 400'e yakın emekçi katıldı.

Mersin

Sendika ve meslek örgütleri Mersin'de Defterdarlık

önünde toplanarak Taş Bina'ya kadar yürüyüş düzenledi.

Binlerce emekçi ve DİSK/Genel-İş üyeleri kortejler halinde yürürken, yürüyüş boyunca AKP'nin dozunu arttırdığı baskı ve zulüm teşhir edildi. AKP karşıtı sloganlar ile birlikte "Genel grev genel direniş!" sloganları atıldı. Basın açıklaması ile eylem sonlandırıldı.

Adana

Adana Büyükşehir Belediyesi önünde toplanan emekçiler, Atatürk Parkı'na yürüyüş yaptılar. Yaklaşık 400 kişinin katıldığı yürüyüşte KESK, SES, TMMOB pankartları ile yürürken, DİSK flamaları ile yürüyüşte yer aldı.

Yürüyüş kolu Atatürk Parkı'na ulaştığında basın açıklaması yapılarak eylem sonlandırıldı.

Sınıf devrimcileri de eylemde "Kazanana kadar direniş" başlıklı BDSP bildirimlerini dağıttılar.

Bolu

Bolu'da İzzet Baysal Caddesi'nde bir araya gelen emekçiler burada basın açıklaması gerçekleştirdi. Yapılan basın açıklamasına Bolu'daki demokratik kitle örgütleri de destek verdi.

KESK adına yapılan basın açıklamasında Taksim Gezi Parkı'nın ranta kurban edilmesine karşı İstanbul'da başlayan halk hareketinin kısa zamanda tüm Türkiye'ye yayıldığı ve bu direnişin iktidar tarafından polis terörü ile bastırılmaya çalışıldığı, AKP iktidarının halkın büyük direnişini kıramayınca çılgına dönerek bir baskı rejimi kurma yoluna girdiği söylendi.

Kızıl Bayrak / Bursa-Manisa-Mersin-Adana-Bolu

"Öztekstil işçisi yalnız değildir!"

DİSK Tekstil'in örgütlenme çalışması yürüttüğü Öztekstil'de Bursa Şube Başkanı Celal Çam'ın saldırıya uğraması nedeniyle 18 Haziran'da fabrika önünde bir basın açıklaması yapıldı.

14 Haziran Cuma günü, genel merkez yöneticisi Şadi Bal, Celal Çam ve şube personeli işyeri önünde işçilerin çıkışını beklerken Öztekstil güvenlik görevlilerinin önce sözlü ardından da fiziki saldırısına maruz kalmışlardı. Fabrika dışından insanların ve servis sorumlusunun da katıldığı bu saldırıda sendika yöneticileri darp edilmişti.

Sendikal hak ve özgürlüklere gösterilen tahammülsüzlük yapılan basın açıklamasıyla protesto edildi. DİSK Tekstil üyelerinin, Birleşik Metal-İş üye ve yöneticilerinin, direnişçi NBR işçilerinin, TÜMTİS üye ve yöneticilerinin, direnişçi DHL işçisinin, BDSP, Partizan ve Halkevleri'nin de katıldığı eylem için işçilerin çıkış kapısında paydos saati beklendi. Sloganlarla mücadele kararlılığı vurgulandı. Paydos verildiğinde işçiler de servislere binmeyerek basın açıklamasına katıldılar. Burada yapılan basın açıklamasında Öztekstil işçilerinin aynı gruba bağlı BCS işçileri gibi toplu sözleşme hakkına sahip olana kadar mücadele edecekleri vurgulandı ve saldırı protesto edildi.

DİSK Bursa Bölge Temsilcisi Ayhan Ekinci de bir konuşma yaparak işçileri selamladı. Ardından fabrikanın ön kapısına yürüyüş gerçekleştirildi. Burada sloganlar atıldı ve halaylar çekildi. Ağırlığını kadın işçilerin oluşturduğu fabrikada işçiler coşkulu bir eylemle sendikalaşma hakkına yapılan bu saldırıya yanıt verdiler.

Kızıl Bayrak / Bursa

DİSA'da saldırı devam ediyor!

Geçtiğimiz haftalarda işe yeni aldığı işçileri sendikal örgütlülüğe saldırı vesilesine dönüştüren DİSA patronu saldırılarına devam ediyor.

Patron yeni iş başı yapan işçileri sendikadan uzaklaştırmak istemiş ve türlü yöntemleri devreye sokarak işçilerin sendikaya üye olmasının önüne geçmeye çalışmıştı. Tüm bu baskılara rağmen yeni iş başı yapan işçiler sendikalarına sahip çıkmaya başlamışlardı. Bunun üzerine sendikadan istifa baskısına boyun eğmeyen Bora Varol işten atılmış ve fabrika önünde direniş başlatmıştı.

Bu süreç içerisinde sendikaya karşı tutumunu değiştirmeyen patron 13 Haziran'da 2 işçiyi daha işten çıkardı. Bora'ya karşı kullanmış oldukları "performans düşüklüğü" bahanesini yine devreye soktular. İşten atılan işçilerin içerde baskılara karşı duran işçiler olması ve işten çıkarıldıklarında direnişe başlamaları asıl sebebin ne olduğunu rahatlıkla gösteriyor.

Kızıl Bayrak / Trakya

Düzen cephesi

Söz bitti, sıra eylemde!

Partinin tüm birliği kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla...
Partinin tüm birliği kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla...
Partinin tüm birliği kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla...

Partinin tüm birliği kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla...
Partinin tüm birliği kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla...
Partinin tüm birliği kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla...

Çalışma tarzımızda değişim için...

Güçlü örgüt zemini ve somut politik hedefler!

Partinin tüm birliği kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla...
Partinin tüm birliği kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla...
Partinin tüm birliği kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla...

Partinin tüm birliği kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla...
Partinin tüm birliği kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla...
Partinin tüm birliği kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla...

Ortadoğu'da mücadele dinamikleri birikiyor

Partinin tüm birliği kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla...
Partinin tüm birliği kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla...
Partinin tüm birliği kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla...

Partinin tüm birliği kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla...
Partinin tüm birliği kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla...
Partinin tüm birliği kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla...

Politik eksenli fabrika çalışması!

Partinin tüm birliği kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla...
Partinin tüm birliği kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla...
Partinin tüm birliği kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla...

Partinin tüm birliği kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla...
Partinin tüm birliği kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla...
Partinin tüm birliği kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla...

Kadro sorununun güncel halkaları

Partinin tüm birliği kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla...
Partinin tüm birliği kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla...
Partinin tüm birliği kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla...

Partinin tüm birliği kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla...
Partinin tüm birliği kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla...
Partinin tüm birliği kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla...

"Çözüm" süreci ve Kürt hareketi

Partinin tüm birliği kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla...
Partinin tüm birliği kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla...
Partinin tüm birliği kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla...

Partinin tüm birliği kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla...
Partinin tüm birliği kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla...
Partinin tüm birliği kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla...

31 Mayıs patlaması ve devrimci sorumluluklar

Partinin tüm birliği kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla...
Partinin tüm birliği kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla...
Partinin tüm birliği kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla...

Partinin tüm birliği kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla...
Partinin tüm birliği kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla...
Partinin tüm birliği kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla...

EKİM
TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ Merkez Yayın Organı
Sayı 294, Haziran 2011

Düzen cephesi ve rejim krizi

4 Haziran 2011 (12 Haziran 2011 seçimleri öncesi)

H. Fındık

Partinin tüm birliği kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla...
Partinin tüm birliği kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla...
Partinin tüm birliği kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla...

Partinin tüm birliği kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla...
Partinin tüm birliği kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla...
Partinin tüm birliği kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla...

Partinin tüm birliği kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla...
Partinin tüm birliği kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla...
Partinin tüm birliği kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla, devrimci kadrolarıyla...

4 Haziran 2011

(12 Haziran 2011 seçimleri öncesi)

Burada sunduğumuz rejim krizi konulu konferans, 2013 sonbaharında toplanmış **TKİP IV. Kongresi'ne** sunulmuş çalışma materyalinin bir parçasıdır. Okur aynı konulu konferansların farklı tarihlerde verilmiş diğer iki bölümüne tkip.org sitesinden ulaşabilir...

AKP iktidarıyla birlikte son 9 yılın Türkiye'sinde rejimin genel görünümü, iç dengeleri ve politika tercihlerinde önemli değişiklikler oldu. Partimizin olup bitenlerin genel çizgilerini, anlamını, etki ve sonuçlarını ortaya koyan önemli değerlendirmeleri var. *Ekim*'in "Referandum sonrası düzen siyaseti" başlıklı başyazısı bunlardan biridir ve o tarih üzerinden durumun iyi bir özetidir. (*Ekim*, Sayı: 268, *Ekim* 2010)

Siyaset sahnesinde olup bitenleri kısa aralıklarla döne döne değerlendirmek gerçekte bir ihtiyaç değildir. Sonuçta yaşanan sürecin belli çizgileri belirginleşmiş ve siz de bunları saptamış ve değerlendirmişseniz, bu yeterlidir. Zira bunlar, ani dramatik gelişmeler olmadıkça, öyle kısa zaman aralıkları ile değişmez. Kaldı ki bizi ince ayrıntılar, gündelik gelişmeler değil, olup bitenin genel mantığı ve temel çizgileri ilgilendiriyor. Biz bunu belli dönemsel değerlendirmeler olarak ortaya koymuşsak eğer, ikide bir düzen siyasetini tahlil etmek, gündelik gelişmelere yorum yetiştirmek zorunda değiliz.

Yeni koşullar ve yeni ihtiyaçlar

Rejim krizi nasıl doğdu, ne ifade ediyor, nasıl seyretti ve bugün gelinen yerde durum nedir, konuya ilişkin değerlendirmelerimizde bu sorulara yanıtın esasları var. Sovyetler Birliği'nin yıkılışıyla birlikte ortaya çıkan yeni güç dengeleri, Amerikan emperyalizminin bu yeni durumu kendisi için avantajla dönüştürme hesapları ve buna yönelik girişimleriyle sıkı sıkıya bağlantılıdır Türkiye'de olup bitenler... ABD emperyalizminin dünyayı tek süper gücü konumuna sağlama ve görünür bir gelecek için emperyalist bir rakibin ortaya çıkmasına fırsat vermemek stratejisi, bu çerçevede gündeme getirdiği politikalar, bu politikalar kapsamında Ortadoğu'da ve İç Asya'daki girişimleri ve bütün bunlar içerisinde Türk burjuvazisinin yeri ve rolü... Türkiye'de olup bitenleri yerli yerine oturtturarak anlamlandırabileceğimiz genel çerçeve budur. Yaşanan değişimlerin asıl dinamiği bu demek istiyorum. Türkiye'nin kurulu düzeni hiç de öyle salt kendi iç ihtiyaçlarının itmesiyle bir değişim yaşamış değil. Tabii ki burjuva gericiliğinin çatışan kanatları Türkiye toplumunun bünyesinde yer alıyor. Ama sahne, gerçekte bunları da içerebilecek biçimde, görüldüğünden çok daha geniş. Türkiye'nin kendi iç dinamiklerini harekete geçiren, burjuva gericiliğinin iç dengelerini bozan ve yeni bir düzeyde kurulmaya

zorlayan, uluslararası düzeyde seyreden etkenlerdir.

Kuşkusuz her ülkenin, dolayısıyla Türkiye'nin de kendi iç dinamikleri var. Türkiye'de burjuvazinin farklı kanatları ve dolayısıyla burjuva gericiliğinin farklı iç eğilimleri var. Ama bunların iç ilişkilerinin seyri, aralarındaki dengelerin nasıl ve ne yönde değişeceğinde, emperyalizmin ortaya koyduğu tercihlerin büyük, hatta belirleyici bir önemi var. Tersinden de, Türk burjuvazisinin kendi çıkar ve tercihlerini emperyalizmin çıkar ve tercihlerine uydurma eğiliminin sonuçları var. Bunun ne anlama geldiğinin dikkate değer bir açıklaması, "*Devletin Kürt Açılımı*"na ilişkin parti değerlendirmesinde görülebilir. (*Ekim*, Sayı: 259, *Ekim* 2009).

Ortadoğu ve İç Asya, enerji kaynaklarının yoğunlaştığı alanlardır. Bunlar, başka bakımlardan da büyük stratejik önemi olan bölgelerdir. Avrasya üzerine mücadele, gerçekte dünya egemenliği mücadelesidir. Burada petrol, doğal gaz ve bunların iletim yolları var. Türk burjuvazisi bu kavgada ikirciksiz bir biçimde Amerikan emperyalizmiyle iş ve çıkar birliği içerisinde. Bu konuda tercihi çok nettir. Milli Güvenlik Siyaset Belgesi ne zaman güncellense, öteki bir dizi konu değişse bile bu konu, ABD'ye sadakat politikası değişmiyor. ABD işbirlikçiliği, NATO bekçiliği, buradan gelen tarihsel misyon değişmiyor. İster Demirelci, ister Özalçı, isterse de AKP'li bir hükümet olsun, bu hep böyledir. Dikkat ediniz, AKP döneminde çok şey değişti, ama ABD emperyalizmine uşaklık ve NATO'nun vurucu gücü olma politikası değişmedi. Değişmek bir yana daha da pekişti. Bakınız, bugünün işbirlikçi iktidarı, NATO emrinde ve hizmetinde, Libya'ya karşı savaş yürütüyor halen. Çıkarlarını Amerikan emperyalizmiyle uyumlaştırmak, Türk burjuvazisinin kolektif tercihidir. Bundan dolayı da burjuva gericiliğinin tüm kanatları, öteki bir dizi konuda kendi içlerinde sorun yaşasalar bile, bu konuda işin özünde aynı tutumlara sahiptirler.

Engele dönüştürmeler ve uyum sağlayanlar

Amerikan emperyalizmi Ortadoğu'da yeni bir hamle yapmak, denetim dışı enerji kaynaklarına el koymak istiyor. Irak'ta bu somut olarak gerçekleşti. Libya üzerinden halen gerçekleşmekte. İran üzerinden buna yönelik hesaplar var. Öte yandan ABD, Ortadoğu'daki kendi işbirlikçisi cepheyi genişletmek ve güçlendirmek istiyor. Bu çerçevede, Rusya'yı güneyden kuşatmak üzere, Ermenistan'ı, Gürcistan'ı, Azerbaycan'ı Türkiye ile birlikte Kafkas cephesi olarak bir araya getirmek istiyor. Aynı şekilde Ortadoğu'daki işbirlikçi cepheye Güney Kürdistan'ı da dahil etmek, Türkiye ile aynı safa sokmak istiyor.

Bütün bunlar doğal olarak işbirlikçi büyük burjuvazisinin çıkar ve tercihlerini de yönlendiriyor.

hesi ve rejim krizi

H. Fırat

Dolayısıyla Türkiye'nin iç siyasal dengeleri de buna göre yeniden şekilleniyor. Bu yeni çıkar ve tercihlere uyum gösteremeyenler, şu veya bu yönüne karşı çatlak ses çıkaranlar, geri plana itiliyor, tasfiye ediliyor. Uyum sağlayanlar, bu politika değişiminin sorunsuzca taşıyıcısı olabileceğini gösterenler, önplana çıkıyor, tercih konusu oluyor, dolayısıyla her yolla destekleniyor. AKP'nin önlenemeyen yükselişinin sırrı işte tam da buradadır.

Kuşkusuz mesele basitçe "ılımlı İslam" tercih edildiğinde Ortadoğu'ya müdahalenin kolaylaşacağı sorunu değildir. Sorunun böyle bir yanı elbette var. Nitekim AKP dönemi, Amerikan emperyalizminin Ortadoğu'ya müdahalede Türkiye'nin etkin desteğini aldığı bir dönem olduğu halde, AKP'nin başındaki adam Ortadoğu halklarına "müslüman lider" olarak pazarlanabiliyor ve bunun etkili olduğu da biliniyor.

Sorunun böyle bir yanı olmakla birlikte belirleyici neden daha farklıdır. Ortadoğu'da ve iç Asya'da Amerikan emperyalizmi ile verimli bir işbirliği için Türk burjuvazisinin Kıbrıs politikasını, başta Güney Kürdistan olmak üzere Kürt politikasını ve Ermeni politikasını değiştirmesi gerekiyordu. Bütün bu konularda yerleşik "kırmızı çizgiler" in bir yana bırakılarak, resmi moda ifadeyle, yeni "açılımlar" yapılması gerekiyordu. Oysa bugüne kadar amerikancı ve NATO'cu bir çizgide hareket etmiş, Amerikan emperyalizmine uşaklık ve hizmette kusur etmemiş iktidar aygıtları, en başta da Türk ordusu, o katılmış, kemikleşmiş, kireçlenmiş ideolojik kabulleri ve hassasiyetleri ile, bunun önünde engel idiler. Bu engelin aşılması gerekiyordu. Dolayısıyla mevcut iktidar yapısına müdahale, eskide ayak direyenlerin tasfiyesi, yeni ihtiyaçlara uyum sağlayanların önünün açılması, bununla sıkı sıkıya bağlantılıdır.

Nitekim AKP iktidara geldikten sonra bir dizi konuda politikalar değişmeye başladı. Ne var ki iç iktidar mücadelesi bir yere bağlanmadan, bu eğilimler açıkça formüle edilemezdi. Neden birbirini izleyen "açılımlar" 2007-2008 yıllarına kaldı? Çünkü bir iç iktidar mücadelesi, bunu ifadesi bir rejim krizi yaşandı. Düşünülen "açılımlar"a engel çıkarabilecek güçlerin, ABD ve AB emperyalizminin de tam desteğiyle, etkisiz hale getirilmesi gerekiyordu. Bütün bir Ergenekon operasyonu ile onu tamamlayan öteki girişimlerin gerçek nedeni ve amacı budur. 2007 sonbaharında, 5 Kasım'da, Bush-Erdoğan görüşmesinin hemen ardından bu işe girildi, Ergenekon operasyonu gündeme getirildi. İşe Veli Küçük türünden çok yıpranmış birkaç kontrgerillacı ile başlanarak, böylece operasyonun gerçek amacı perdelenmeye, yapılanlar meşrulaştırılmaya çalışıldı. Hemen sonrasında ise, hemen tümüyle, açılım politikalarına sorun çıkarabilecek güçler hedef haline getirildi. Bu konularda çatlak ses çıkaranlar sözkonusu

operasyonlar dizisinin hedefi oldu. Bu, toplamında bir etkisizleştirme ve itibarsızlaştırma operasyonuydu. Hukuksal değil fakat tümüyle siyasal müdahale ve mücadele idi.

Burada hedef olanlar, devletin geleneksel ideolojisiyle katılmış, Kürt ve Ermeni düşmanlığı çizgisinde hareket eden, Kıbrıs konusunda eski resmi söylemi koruyan kesimler oldular. Tüm bu sorunlardaki eski tutum ve söylem artık ne Amerikan emperyalizminin, ne de Türk burjuvazisinin çıkar ve tercihleriyle bağdaşıyordu. İşbirlikçi büyük burjuvazi örneğin Kıbrıs'ı artık bir imkandan çok bir yük olarak görüyor, bu konuda taviz verilmesini istiyordu. Ama şovenizmle malul kesimler buna ve öteki "açılımlar"a direnç göstermeye kalktılar ve bu nedenle de ezildiler. Bu gerçekte halklara, Kürt ve Ermeni düşmanlığına dayalı bir direnç idi. Burada ilerici bir yan ve yön yok, tersine, görünürde anti-amerikancı ama müthiş şoven ve halklara düşman gerici bir tutum var. Bu güçlerin o Amerikan karşıtlığında bir parça anti-emperyalist duyarlılık olsaydı, Kürt halkıyla ittifak arar ve böylece belki dinsel gericiliğin de üstesinden gelirlerdi. Ama onlar tam tersine, "bölücülüğe karşı kahramanca mücadele verdik, bu nedenle hedef oluyoruz" diyerek, hala da bayağı bir Kürt düşmanlığı yapıyorlar. Bu nedenledir ki tecrit oldular ve kolayca ezildiler.

Bütün bu işlerin gerisinde ABD emperyalizmi vardı. Operasyonlar tümüyle ABD destekli idi ve işbirlikçi büyük burjuvazinin tercihlerine de tam olarak uygundu. Bu sayededir ki sözkonusu direnci gösterenler şaşırtıcı bir kolaylıkla etkisizleştirildiler. Ve

"devletin Kürt açılımı", tam da bunda belirgin bir mesafe alındıktan sonra gündeme getirildi.

ABD desteğinin Türkiye'nin siyasal yaşamındaki yerini ve önemini görebilmek için "yeni CHP"ye de bakılabilir. Kemal Kılıçdaroğlu başa geldiğinden beri Amerikan emperyalizmini karşıya alacak her türlü söylemden özenle uzak duruyor. Üstelik bu ilişkiler gerçekte AKP'nin yumuşak karnını oluşturduğu halde. Neden peki? Çünkü iktidar olmanın onların desteğini almaktan geçtiğini çok iyi biliyor. Bunun içindir ki "yeni CHP", ABD'nin AKP üzerinden gündeme getirdiği tüm açılımlara hızla uyum sağlama yolunu tutuyor. Bu politika değişikliği kişi olarak Kılıçdaroğlu'nu çok aşıyor. Onun arkasında akıl hocalarından oluşan bir ekip var. Bu ekip emperyalizmin ve Türk burjuvazisinin beklentilerini biliyor ve buna uygun bir tavır içerisine giriyor. Onun için bütün açılımlarda şu an iktidara paralel bir tutum içinde, hatta onun da ilerisinde. Bundan dolayı Türk burjuvazisinin belli kesimleriyle batılı emperyalistler CHP'ye artık daha bir sıcak bakıyorlar. Bir genel seçim öncesinde *Ekonomist* açıkça değerlendirme yayınlıyor, Türk devletinin sağlığı ve geleceği için CHP'ye oy verilmelidir diyor. CHP'deki bu değişim, emperyalizmin ve büyük burjuvazinin tercihlerini, o tercihlere yön veren çıkarları kavramaktan ve özenle gözetmekten geliyor.

Zamanında AKP buna oynadı; dinsel gericilik, Türkiye'de emperyalizmin bütün beklentilerine karşılık verebileceği konusunda güven verdi, böylece de onların desteğiyle öne çıkarıldı. Bir askeri müdahaleye karşı korundu ve bugün önemli bir iktidar gücü oldu.

muhalefete, emekçilere karşı yapıyordu. Şimdi AKP'nin yargısı bunu burjuvazinin öteki kesimlerine karşı da yapıyor. Yargı dün bu anlamda egemen sınıf üstüydü, bugünse egemen sınıfın bir kesimini ötekine karşı kolluyor. Bu düzenin meşruiyetini tartışmalı hale getirir. Sokaklardaki insanlar, emekçiler dün devletin politikasını sorguluyorlardı, şimdi ise "imamın ordusu", "imamın yargısı" diyorlar, devletin cemaatleşmekte olduğunu ima ederek. Bu devletin meşruiyetini kitleler içerisinde tartışmalı hale getirir. Yani egemen sınıf içindeki çatlak ve çatışma, devletin meşruiyetini, o kitlelere empoze edilen "tarafsız devlet", "bağımsız yargı" vb. algılamalarını ciddi bir biçimde darbiliyor. Egemen sınıfın kendi iç tartışması bunu körüklüyor. Buradan da doğan sorunlar var.

Bu toplamında çatışmayı artıracaktır. Türkiye'yi bir istikrarsızlık bekliyor. Olayın bir dizi yönü var. Rejim içi çatışmadan Kürt sorununa, sınıf ve emekçi hareketine kadar. Düzen bunca soruna rağmen iyi-kötü dengesini koruyabiliyorsa, bu temelde 2001 yıkımının ardından ekonomide yaşanan toparlanma sayesinde. Bunun AKP dönemine denk gelmesi onun işini fazlasıyla kolaylaştırdı. Ama bunun da artık çok kırılmalı bir aşamaya ulaştığına dair ciddi gözlemler var. Herşeyden önce büyük bir borç yükü var. Bunlar büyük ölçüde kısa vadeli borçlar. Öte yandan dolar kurundaki değişimle bu borçların durduk yerde yükselme riski var. Türkiye'de ekonominin son 7-8 senedir fazlasıyla rahat ettiği, dolayısıyla tam da bundan dolayı çok sorun biriktirdiği, bu sorunların her an büyük bir ekonomik bunalım biçiminde patlak verebileceği öngörülebilir. Artı, dünya ekonomisindeki krizin yeniden ağırlaşması bekleniyor. Artı, Avrupa'da devletler mali iflasla çöküyor. Bütün bunların Türkiye ekonomisini etkilememesi mümkün değil. Artı, AKP iktidarı emperyalizm ve İsrail'i gereğinden fazla yormaya başlarsa, bunların gündeme getirebileceği oyunlar var. Bir dizi çıkar, bunların temsil ettiği kuvvet çatışıyor. Bütün bunların bileşkesi üzerinden bakmak gerekir olayların seyrine.

Yakın geçmiş ve düzen ordusu

Kürt hareketi burada çok önemli bir değişken. Türk devletinin o sözde ulusalcı ve kemalist kesimleri bir parça stratejik bakışa sahip olsalardı, Kürt hareketine düşmanlıkla kendilerini boğmasalardı, Abdullah Öcalan'ın yıllardır İmralı'dan kendilerine uzattığı eli tutarlardı. Bu da onlara dinsel gericiliğin dizginlenmesi imkanı verirdi ve bugünkü perişan duruma düşmezlerdi. Abdullah Öcalan bir dönem sürekli cumhuriyet değerleri, laiklik, kemalizm ekseninde, dinsel gericiliği sınırlamanın, dizginlemenin sorunları üzerinde duruyordu. Bu kemalist laik kesimlere uzatılmış bir el, bir tür ittifak çağrısıydı işin aslında. Ama onlar Kürt sorununda katı davranmayı marifet saydılar. Böylece Kürt halkını karşılarına almakla kalmadılar, ABD'nin Kürt politikasına, büyük burjuvazinin Kürt sorununu yatıştırma tercihlerine de karşı durdular. Sonucun ne olduğunu biliyoruz. Düzen ordusunun dünkü gücü, temelde burjuvaziye ve emperyalizme dayanmaktan geliyordu. Burjuvazi ve emperyalizm yeni tercihlerinden dolayı bu desteği çektiğinde, bir CHP yöneticisinin ifadesiyle, kağıttan kaplan durumuna düştü.

Biz devrimciler, Türk ordusunun bu duruma düşürülmesinden stratejik bir yarar umabiliriz. Türkiye'de değil general, değil subay, astsubayların bile dokunulmaz olduğu algısının toplum nezdinde kırılması, bizim için fazlasıyla önemlidir. Türkiye'nin son

yarım yüzyıllık ilerici-devrimci birikimini bizzat düzen ordusu ezdi. Bu ülkede '60'lı yıllarda görkemli bir sosyal uyanış yaşandı ve sol toplumda bir güç oldu. Bu, 12 Mart faşist darbesiyle düzen ordusu tarafından ezildi. '70'li yıllarda daha geniş ölçekli, çok daha kitlesel ve devrimci niteliği daha belirgin bir yükseliş ortaya çıktı. Bu kez 12 Eylül askeri faşist darbesi ile yine düzen ordusu tarafından ezildi. Aynı şekilde, Amerikan emperyalizmi ile işbirlikçi büyük burjuvazinin çıkarları doğrultusunda. Türkiye'nin ilerici devrimci birikimini düzen ordusu ezip dağıttı demek istiyorum.

Daha da önemlisi, bu yolla kudurgan bir neo-liberal politikanın siyasal koşulları da bizzat aynı ordu tarafından yaratıldı. 24 Ocak Kararları ile başlayan Özalci politikalar uzun yıllar dizginsizce uygulandı. Geniş emekçi katmanlar yokluğun ve yoksulluğun pençesine düşürüldü. Bunu her türlü hak arama mücadelesinin binbir yasa, yasak ve yöntemle engellenmesi tamamladı. Eğer yoksullukla çaresizlik bir araya gelmişse, bu, dinsel gericiliğin güçlenmesi için gerekli toplumsal-kültürel atmosferin oluştuğu anlamına gelir. Emekçinin sermayenin acımasızlığı karşısındaki çaresizliği, onu dine yöneltir. Yokluğun ve yoksulluğun dipsiz kuyusuna itilmiş emekçinin iki çıkış yolu vardır. Ya sermayeye karşı direnir, örgütlü ve birleşik bir güç olur, böylece büyük bir özgüven kazanır, devrimcileşir. Ya da bir taraftan yoksulluk, öte taraftan buna karşı bir şey yapamamanın çaresizliği içinde tevekküle sığınır, kaderciliğe sürüklenir, sonuçta dine sığınır. Böylece de zaten her açıdan önü açık bulunan ve binbir olanakla çalışan dinsel gericiliğin ağına düşer, cemaatlerin ve tarikatların aleti ve oyuncağı haline gelir.

Türkiye'de bu aynen böyle de yaşandı. Bunu 12 Eylül faşist askeri darbesi ile düzen ordusu yaptı. Dini devrime karşı dalgakıran olarak kullanma politikasını da bizzat o düzen ordusu uyguladı. Ama Türkiye'nin devrimci birikimini ezerek ve dinsel gericiliğin önünü her bakımdan açarak kendi kuyusunu da kazdı. Bakınız bu anlı şanlı ordunun generalleri şimdi ne durumlara düşüyorlar. Cemaatin polisi ve yargısı enselerinden tutuyor, Hasdal ya da Silivri'ye tikiyor. Taleplerini alabildiğine sınırlamış Öcalan'ın İmralı'dan uzattığı eli tutmuş olsalardı, AKP gericiliğinin önünü de kesebilirlerdi. Ama iktidarı o kadar sınırsızca kontrol ettiklerine inanıyorlardı ki, buna ihtiyaç duymadılar. Oysa Amerikan politikaları ile çeliştikleri bir durumda ne duruma düşebileceklerini yaşayarak gördüler.

(...)

AKP çatısı altında birleşmiş dinsel gericilik, kendi denetiminde bir polis rejimi kurmuş durumda. Dün hiç

değilse bazı biçimsel ölçüler vardı, bugün artık bu da yok. AKP döneminde polis yapay suç üretiyor ve mahkemeler cezayı basıyor. Türkiye'de böyle bir keyfilik, bu türden bir ölçsüzlük faşist askeri darbeler döneminde bile yaşanmadı.

Ekonomik cephede durum

İstatistiki verilere göre sanayi üretimi yeniden kriz öncesi evreye dönmüş görünüyor. Belirsizlikler hızla çoğalıyor, yeni bir kriz her an sökün edebilir tartışmaları yürütülüyor. Bunu dünyada önemli bir takım uzmanlar yapıyor, Türkiye'de bu konuya hakim olan yazarlar aktarıyorlar. Türkiye dünya ekonomisinin içinde. İthalata bağımlı ve ihracatıyla övünüyor. Yani dünya piyasalarına bağımlı. İki, borsası çok büyük ölçüde "sıcak para"ya, dışardan gelen kısa dönemli girişlere bağımlı. Bu girişin aksamaması, bu çarkın dönmesine sıkı sıkıya bağlı.

Türkiye ekonomisi çok ısındı, soğutulması gerekiyor deniliyor. Bu, döviz kurlarını değiştirmek anlamına geliyor. Döviz kurları yapay bir şekilde yüksek tutuluyor. Siz onu gerçek değerine indirdiğinizde, dolar değer kazandığı ölçüde demek istiyorum, Türkiye'nin borçları durduk yerde yükseliyor. Bir dizi hassas kırılmalı nokta var, bunların içinden nasıl çıkılacağı bilinmiyor. İktisatçılar Türkiye ekonomisinin çok kırılmalı olduğunu ve o noktaya hızla yaklaştığını söylüyorlar.

Türkiye'de kriz teğet geçmedi, kriz büyük bir yıkım yarattı. Ama burjuvazi o yıkımı işçi sınıfına ödetmekte çok büyük kolaylıklara sahipti. Bu işini rahatlattı. Krizin patlak verdiği bir durumda işçileri kafileler halinde ücretsiz izne çıkarıyorsunuz ya da sorunsuz olarak kapıya koyabiliyorsunuz. Böylece işletmeler için büyük bir maliyete dönüşmüyor. Sermaye yıkıma uğramıyor. Bu açıdan Türk burjuvazisi krizi kolay atlattı. Ama krizin sosyal faturası kesinlikle çok ağır oldu. İşsizlik olarak, ücretlerin düşmesi olarak, çalışma koşullarının daha da ağırlaşması olarak.

İki, eğer bir önceki kriz Türkiye'de, burjuva ekonomistlerinin ifadesiyle, ekonomideki o "büyük ısınma"nın hararetini almadıysa, bu daha kötü bir durum. Bu gerilimin daha da arttığını gösteriyor. Dolayısıyla daha sert bir kırılmanın yaşanacağını akla getiriyor. Yani o krizin bedelini bir parça ödemek gerekiyordu. Eğer o bedel ödenmemişse, o sadece ağırlaşmış bir gerilim olarak döner size ilerde. Kırıldığı zaman çok daha sert bir kırılma olarak yaşanır.

(*Ekim, sayı 290, Haziran 2013*)

www.tkip.org

31 Mayıs patlaması ve devrimci sorumluluklar

Sol hareketin en önemli müdahale sorumluluklarından biri de işçi sınıfı ve emekçi kitleleri örgütlü mevzileri üzerinden sınıf kimliğiyle hareketin içine çekmektir.

Türkiye'deki dengeleri şimdiden altüst etmiş olan halk hareketi, direniş merkezlerine yönelik yoğun saldırılara rağmen inatla büyüdü ve yaygınlaştı. Hareketi şiddet kullanarak bastırmayı hedefleyen, böylece politik ve moral bir yenilginin hesabını yapan dinci gerici iktidar bunda başarılı olamadı. Toplumsal ve siyasal bileşimindeki çeşitliliğe, politik ve örgütsel niteliğindeki zayıflığa karşın 31 Mayıs halk hareketi umulanın çok ötesinde bir dayanma gücü gösterdi.

Tüm düzen medyasını arkasına alan amerikancı dinci iktidarın 11-12 Haziran'daki polisye saldırısının büyük bir direnişle karşılanması da hesapları bir kez daha boşa çıkardı. Geline yerde moral bozucu olabilecek, hareketin bugüne kadarki politik kazanımlarını gölgeleyebilecek bir yenilgi olasılığı önemli oranda bertaraf edilmiş oldu. Yine de, ihtiyaç hasıl olduğunda, durum bunu gerektirdiğinde, en sert yol, yöntem ve araçları kullanmaktan sakınmayacak bir düzen ve devlet gerçekliği söz konusu olduğu oranda, yıkıcı olasılıkların henüz tümüyle ortadan kalkmadığı da bir gerçektir.

Patlak veren halk hareketinin kendisi ve gelişme seyri, partimizin tarihsel döneme ve olayların akışına ilişkin devrimci iyimserliğinin hiç de temelsiz olmadığı bir kez daha kanıtlamıştır. Hareket dönem itibarıyla beklenmedik bir anda patlak verse de, bu komünistler için hiç de şaşırtıcı bir gelişme değildir. Zira partimiz dinsel-gericiliğin toplumsal düzeyde yarattığı karanlık atmosferin yanıltıcı olmaması gerektiğini yıllardır önemle vurgulayagelmektedir.

2009 sonbaharında toplanan TKİP III. Kongresi ise yeni tarihsel dönem üzerine şu temel önemde değerlendirmeyi yapmıştı:

"İnsanlık yeni bir bunalımlar, savaşlar ve devrimler dönemine girmiş bulunmaktadır. Bunalımlar ve savaşlar halen günümüz dünyasına damgasını vuran yıkıcı olgulardır. Birbirine sıkı sıkıya bağlı bu iki olgusal gerçek yeni bir devrimler döneminin de dolaysız bir habercisidir. Dünya işçi sınıfı ve emekçilerinin kapitalist bunalımların ve emperyalist savaşların büyük yıkım ve acılarına yanıtı bir kez daha devrimler olacaktır. Dünyanın dört bir yanında ve elbette Türkiye'de de."

"Bu tespit partimizin tüm mücadele, çalışma ve örgütlenme çabasının belirleyici ana eksenidir. Partimiz tüm güncel devrimci görev ve sorumluluklarına buradan bakmakta, geleceğin büyük mücadelelerine bu bakış açısı ile hazırlanmaktadır. Her biçimi ile burjuva gericiliğinin Türkiye toplumunu boğucu bir kuşatma altında tutması güncel olgusu geçici olmaya mahkumdur. Kapitalizmin onulmaz çelişkileri karşı konulmaz bir biçimde Türkiye işçi sınıfını ve emekçilerini bir kez daha devrimci sınıf mücadelesi alanına yöneltecektir. TKİP bu bilinçle, bundan beslenen bir devrimci güven ve iyimserlikle hareket etmekte, tüm güncel çabasını bu süreci hızlandırmaya yoğunlaştırmakta, bunu ise şaşmaz biçimde proletarya devrimi hedefine bağlamaktadır." (TKİP III. Kongresi Bildirisi)

Marksist bakış açısı, tarihsel deneyim, sınıf mücadeleleri gerçeği ile günümüz dünyası ve Türkiye'sinde olayların akışı temel alınarak yapılan bu değerlendirme, bugünkü gelişmelere de ışık tutmakta, olup biteni anlamayı ve anlamlandırmayı kolaylaştırmaktadır. 31 Mayıs patlaması, dünya ölçüsünde girmiş bulunduğumuz yeni tarihsel dönem hareketliliğinin Türkiye üzerinden özgün ve önemli bir yeni halkasından başka bir şey değildir.

Rüzgar eken fırtına biçer!

Bu büyük gelişme belli başlı yönleriyle irdelendiğinde, karşımıza çıkan ilk olgu, 31 Mayıs'ın kendiliğinden bir patlama olmasıdır.

31 Mayıs öncesine bakıldığında, AKP çatısı altında birleşmiş dinci gerici koalisyondan 11 yıllık iktidarlaşma süreci boyunca birbirini izleyen iktisadi, sosyal ve siyasal saldırıları tablosu çıkar karşımıza. AKP iktidarı bütün bu süreç boyunca sosyal mücadele boyutuyla çok ciddi bir sorunla karşılaşmadı. Ama tüm bu saldırıların işçilerde, emekçilerde ve gençlik saflarında büyük patlama birikimleri yarattığını ve bunun da er geç bir kırılmaya sonuçlanacağını görmek de zor değildi. TKİP III. Kongresi'nin yukarıya aktarılan değerlendirmesi bunun yalnızca bir örneğidir.

Saldırıları Kemal Derviş'ten devralınan acımasız ekonomik-sosyal politikaların uygulanmasıyla başlamıştı. Yeni iş yasası, taşeron çalışmanın ve esnek üretimin yaygınlaştırılması, iş saatlerinin uzaması, sefalet ücretlerinin dayatılması vb. saldırılar kesintisiz bir biçimde hayata geçirildi. Bunu özellikle 2000'lerin ortasından başlayarak siyasal hak ve özgürlüklere yönelik yeni faşizan yasal düzenlemeler ve fiili saldırılar tamamladı. Bu dönem aynı zamanda 1999 İmralı süreci ile birlikte kısmen gölgede kalan Kürt sorununun sermaye devletini zorda bırakacak tarzda yeniden gündeme gelmesine sahne oldu. 2005 Newroz çıkışı ve sonrası süreçte Kürt halk kitlelerinin yeniden mücadele alanlarına çıkması, bugüne uzanan sürecin yolunu açtı.

Aynı dönemde sermaye iktidarı dış politika alanında da ciddi sorunlarla yüzyüze kaldı. Irak'a yönelik ABD işgali ve savaş, önce "çuval geçirme" krizine, ardından bütün kırmızı çizgilerin çökmesine yol açmıştı. Dış politikada 2007'den itibaren işler tekrar yoluna konulmuş gibi görünüyordu ki, Suriye'deki kirli savaşın en etkin tarafı olunmasıyla işler tekrar sarp sarmaya başladı.

2007 aynı zamanda, ABD ile varılan mutabakat üzerine ordu başta olmak üzere devletin geleneksel politikada direnen kesimlerine "Ergenekon", "Balyoz" vb. adlar altında darbelerin vurulmaya başlandığı, medya, yargı, eğitim vb. alanlarda dinsel gerici hesaplarına önemli mevzilerin elde edildiği bir dönemdir. AKP iktidarı bu dönemden itibaren faşist baskı ve terör politikalarını daha yoğun bir şekilde gündeme getirdi ve bunu topluma kendi zihniyetini dayatmanın bir olanağı

olarak da kullandı. İşçi sınıfına ve emekçilere yönelik sonu gelmeyen sosyal yıkım saldırılarını, bunların biriktirdiği büyük toplumsal enerji ve öfkeyi bir yana koyuyoruz. Kadın haklarına müdahaleden kürtaj yasağı girişimlerine, keyfi tutuklamalar ve göstermelik yargılamalardan RTÜK sansürlerine ve gazeteci kıyımlarına, Alevileri aşağılayan ve inciten sayısız adımdan özellikle seküler orta sınıfları huzursuz edecek düzeyde yaşam biçimi müdahalelerine, bu arada Cumhuriyet döneminin ilerici kazanımlarına karşı rövanşist meydan okumalara kadar, bir dizi alanda girişilen pervasız saldırılar çok farklı toplumsal kesimlerde tepki, öfke ve gerilimler biriktirmeye başladı. Kentsel rantlar üzerinden yandaş sermaye gruplarına sağlanan büyük vurgunlara eşlik eden hoyratlık ölçüsündeki büyük çevre kıyımı ve yağması tüm bunların tuzu biberi oldu.

Emperyalizmin ve işbirlikçi büyük burjuvazinin yıllardır süren tam desteğine, seçimlerde peş peşe elde ettiği başarılarla, devlet iktidarı düzeyinde kazandığı sayısız mevzilere güvenen ve bununla adeta başı dönen gerici odağı AKP ile onun en berbat özelliklerini kendinde cisimleştirmiş olan Tayyip Erdoğan, toplumun geriye kalan kesimlerine karşı bu denli ölçsüz ve pervasız bir saldırganlığın sonuçlarıyla elbette yüzyüze kalacaklardı. 31 Mayıs toplumsal patlaması bunun bir ürünüdür ve Gezi Parkı'na yönelik saldırı bunun sadece fitilini ateşlemiş, adeta bardağı taşıran son damla işlevi görmüştür.

Taksim'i kazanma mücadelesinin büyük birikimi

31 Mayıs halk hareketinin öncesine bakıldığında, karşımıza ikinci bir olgu daha çıkıyor. Bu, AKP'nin özellikle 2007'den itibaren yoğunlaştırdığı polis devleti uygulamalarına, sokakları kaplayan polis vahşetine karşı ilerici-devrimci hareket ile sınıf ve emekçi kitlelerin ileri kesimlerinin sürüp gelen direnişinin yarattığı moral birikimlerdir. Bu yanı sıra 2007 1 Mayıs'ı başlangıç olarak alınabilir. Taksim o dönemden bu yana toplumsal mücadeleye taze bir soluk kazandıran bir direniş noktası olmuştur. Üç yıllık çatışmanın ardından kazanılması ve tüm dünyada yankılar yaratan 1 Mayıs kutlamalarına sahne olması, tüm toplumsal mücadele dinamiklerine büyük bir moral kaynağı işlevi görmüştür.

Bu kazanım 2013 1 Mayıs'ında yeni bir saldırıyla karşı karşıya kaldı. Taksim'de kutlama yapılamadı ama onu çevreleyen bütün bir bölge, 2007, 2008 ve 2009'da olduğu gibi, yine kitlesel düzeyde militan sokak çatışmalarına sahne oldu. Keyfi ve yasakçı zorbalığa karşı bu kitlesel direniş tüm toplumun gündemine oturdu ve böylece İstanbul'da 1 Mayıs bir kez daha büyük yankılar yaratan bir mücadele günü olarak geride kaldı.

AKP iktidarı, Kürt hareketiyle başlattığı sözde "çözüm" sürecinin toplumda yarattığı atmosfere ve

kendisi payına oluşan avantajlı koşullara yaslanarak, 1 Mayıs saldırısını kalıcılaştırabileceğini, kentin belli başlı meydanlarını kitle gösterilerine tümüyle kapatabileceğini düşünüyordu. Bu çerçevede Taksim yasağı, İstiklal Caddesi ve Galatasaray Lisesi önünde de kapsayacak şekilde genişletilerek, 1 Mayıs'tan sonraki irili ufaklı kitle eylemlerine de kapatılmaya çalışıldı. 31 Mayıs'a kadar geçen son bir ayda polis vahşetinin kol gezdiği Taksim sokakları, tersinden de birer direniş alanına dönüştü.

31 Mayıs Gezi Parkı direnişi tüm bu direnişlerin bir devamı olarak gündeme geldi ve tüm toplumda Taksim duyarlılığının bir sonucu olarak geniş bir sahiplenmeye konu oldu. Fakat patlamaya yol açan temel etken, tanınmış sanatçı ve aydınları hedefleyen polis vahşetinin ölçsüzlüğüydü. Toplumun duyarlı kesimleri bu vahşet nezdinde AKP iktidarının gerçek yüzünü, Tayyip Erdoğan despotizmini en açık haliyle görmüş oldular. Tepki de dolaysız olarak bu odağa yöneldi.

Çatışmaların en önünde yer alanlar, dünden bugüne Taksim direnişlerine imza atmış bulunan sol hareketin güçleriydi. Hareketin düne kadar mücadeleye mesafeli duran ve son gelişmelerin etkisi altında kendiliğinden ayağa kalkmış bulunan esas gövdesi, dizginsiz polis terörüne karşı inatla direnme güç ve iradesini esasta onların yarattığı birikimden ve sergilediği örnek pratikten aldı.

Toplumsal heterojenlik, kadınlar, gençlik...

Halk hareketine dair üçüncü bir önemli olgu ise, toplumsal bileşim bakımından heterojen bir kitleye dayanmasıdır. Başından itibaren küçük-burjuva ara katmanların ağırlığı belirgin olsa da, hareket içinde işçi ve emekçi kitlelerin de önemli bir yer tuttuğu bir gerçektir. Hareketin direnme gücü ve soluğu biraz da bunun bir göstergesidir. Bu gerçeği hareketin şiarları üzerinden de görmek mümkündür. "Direne direne kazanacağız!", "Her yer Taksim, her yer direniş!", "Faşizme karşı omuz omuza!" gibi hemen her yerde ortak atılan sloganlar, geçmişten bu yana sınıf ve emekçi kitle mücadelelerinin içinden süzülüp gelen ve son birkaç yıldır bu tür eylemlere malolan sloganlardır.

31 Mayıs halk hareketine dair tüm değerlendirme ve gözlemlerin döne döne işaret ettiği dördüncü olgu ise, kitle bileşiminde kadınların ve gençliğin belirgin bir ağırlık oluşturmasıdır. Bunun şaşırtıcı bir yanı yoktur; zira kadınlar ve gençlik, dinci-gericiliğin saldırılarından en çok zarar gören iki toplumsal kesim durumundadır. Kadınlara yönelik şiddet ve cinayet vakalarında yaşanan artış, dinci-gerici iktidarın kadını hor gören, kaç çocuk doğuracağından kürtaj yasağı girişimine kadar kadın bedeni üzerinde hak iddia eden politikalarından bağımsız değildir. Bugüne kadarki uygulamaların kadınların önemli bir kesiminde büyük bir tepki biriktirmesi kaçınılmazdır.

Gençlik ise gerici eğitimin cenderesine mahkum edilmiş, gelecek kaygıları büyütülmüş, ikide bir altüst edilen sınav sistemine, sınav hırsızlıklarına, internet yasaklarına vb.'ne karşı kendiliğinden bir şekilde dönem dönem kitlesel tepkiler göstermiş bir kesimdir. Özellikle de liseli gençlik 2007'den bu yana yaşanan toplumsal-siyasal süreçlerde hatırı sayılır düzeyde bir sol yönelim sergilemiştir.

Kitle hareketi fırtınası sınamadan geçiriyor

31 Mayıs halk hareketi toplumdaki tüm siyasi özneleri büyük bir sınavdan geçirdi/geçiriyor. Hareket öncelikle dinci-gerici iktidar bloğunun kendi içinde

yaşamakta olduğu çatışmanın bir kez daha dışı vurmasına ve daha da derinleşmesine yol açtı. MHP aldığı tutumla, gerçekte AKP iktidarının muhalefetteki uzantısı olduğunu bir kez daha açık seçik bir biçimde ortaya koydu. CHP ise ilk günden itibaren sosyal demokrasinin klasik misyonuna uygun olarak itfaiyeci rolünü oynamaya çalışıyor. Bu arada tabanından gelen basıncı hafifletebilmek için de kontrollü bir destek tutumuyla hareket ediyor. Hem parti olarak dar siyasal hesapları, hem de yangın daha da büyüdüğünde itfaiyeci rolünü daha kolay, daha inandırıcı ve daha etkin bir biçimde oynayabilmesi ihtiyacı bunu gerektiriyor.

Büyük halk hareketi sadece düzen partilerini değil, medya başta olmak üzere, belediye, il yönetimleri, kapitalist şirketler vb.'ni de sınamadan geçirmiş oldu. Özellikle medya hiçbir dönem olmadığı kadar teşhir oldu. Bu aynı zamanda dönemin teknolojik imkanlarının da yarattığı bir sonuçtu. "Sosyal medya" artık her bir insanın kendisini ifade edebileceği bir kanal olduğunu bir kez daha gösterdi. Tunus-Mısır üzerinden iddia edildiği gibi elbette "devrimleri doğuran" değil ama devrimciler tarafından en iyi biçimde değerlendirilmesi gereken güçlü bir iletişim ve propaganda aracı olduğu bir kez daha görüldü.

Sınama elbette solun tüm kesimleri için de geçerlidir. Örneğin Kürt hareketi, KCK'nin bir hafta sonraki açıklaması ve Öcalan'ın mesajına kadar, pek de iyi bir sınav veremedi. Oysa kendisine karşı derin önyargılar besleyen ulusalcı kitle, ilk günlerde büyük bir anlayış ve kabullenme ruh haliyle alanlara çıkmıştı. BDP milletvekili Sırrı Süreyya Önder'in hareketin başlangıcında oynadığı etkin rol bunu kolaylaştırmıştı. Bu, şovenizme bizzat eylem alanlarında büyük bir darbe indirmenin çok önemli bir olanağıydı. Yazık ki bu olanak zamanında ve gereğince değerlendirilmedi.

Halk hareketinin asıl sınamadan geçirdiği güçler ise doğal olarak ilerici-devrimci parti ve gruplar oldu. Değişik parti ve grupların süreç boyunca sergiledikleri etkinlikler arasında çeşitli farklılıklar olsa da, bu aşamada hiçbirinin önderlik iddiası ileri sürecek bir kapasiteye sahip olmadığı görüldü. Tüm sol siyasi güçler hareket içinde en militan, en direngen ve en kararlı özneler olarak yer almak sınırlarında bir pratik sergileyebildiler.

Yine de toplamında ilerici-devrimci hareket 31 Mayıs patlamasından en büyük kazanımı sağlayan kesim olmuştur. Hem direnişin yaslandığı mirasın politik-moral temsilcisi olarak öne çıkmış, hem de işçisi, emekçisi, genci ve kadınıyla sola açık önemli bir kitle politizasyonu yaşanmıştır. Bunun direniş ve çatışmalar içinde yaşanmış olması, önümüzde uzanan mücadele dönemi için son derece önemli bir kazanımdır.

Önderlik boşluğu ve devrimci önderlik sınavı

Gerek toplumsal bileşimi ve gerekse politik eğilimleriyle heterojen nitelikte olan halk hareketinin halen belirgin bir önderlik boşluğu yaşadığı açık bir olgudur. İlerici-devrimci güçler bu boşluğu doldurmaya aday olmakla birlikte bu alanda rakipsiz de değiller. Bunu 11-12 Haziran saldırısına kadar süren kirli düzen propagandasından bile çıkarmak mümkündür. Hareket içinde sol ve devrimci güçlere yakın kitle kadar ulusalcı çevrelerin de üzerinde hakimiyet kurabileceği önemli bir kitle var. Devlet güçleri, burjuva medyayı etkin bir şekilde kullanarak, hem örgütsüzlük propagandasına yüklediler, hem de ulusalcı-kemalist kitleyi soldan ayrıştırmaya, daha doğrusu marjinal gruplar ve masum

siviller söylemiyle solu yalnızlaştırmaya çalıştılar. Dolayısıyla iktidar güçleri ister istemez ulusalcı-kemalist akımların hegemonyasını genişletmeye oynadılar.

Devrimci öznelerin sınavı bu koşullarda ağırlaşarak devam etmektedir. Bu düzeyde bir hareketin düzen güçleri tarafından kontrol altına alınıp politik ve moral bir yenilgiye sürüklenmesini engellemek sol hareketin ortak sorumluluğudur ve ancak ortak bir iradeyle, güçlerin ortak seferberliğiyle bunun üstesinden gelinbilir. Hareketin ulusalcı-kemalist çevreler eliyle saptırılıp yozlaştırılmasının, şovenizmle kirletilmesinin önü de ancak solun birleşik mücadele ve müdahalesiyle kesilebilir.

Bu nedenle ortak iradeyi sakatlayacak dargrupçu tutumlara hiçbir biçimde prim verilmemelidir. Düzen güçlerinin hareketi çekmek istediği geri düzey üzerinden politika yapmak bir yana bırakılmalıdır. Bu hem talepler yanıyla, hem de mücadele araç ve biçimleri üzerinden gözetilmesi gereken bir sorundur. Polisle, devlet güçleriyle çatışma kendi araç ve biçimlerini kendisi üretmektedir ve en uç sayılanına bile hızla meşruluk kazandırabilmektedir. Kitle hareketinin kendi içinden çıkardığı tüm devrimci mücadele araç, yol ve yöntemlerini düzenin demagojik saldırılarına karşı savunmak tüm devrimcilerin görevidir.

Aynı sorun örgütlülük üzerinden de geçerlidir. Düzen güçleri ısrarla hareketi geri sınırlara ve taleplere indirgemeye, bunu da marjinal gruplar söylemi ve örgütsüzlük propagandasıyla birleştirmeye çalışmaktadırlar. Buna karşı etkin bir örgütlülük propagandası yapmak, belli başlı sendikalar ile demokratik kitle örgütlerini bu konuda aktif hale getirmeye çalışmak, hareketin iç örgütlenmesini güçlendirmek için zorunlu bir görevdir. Her alanda ve her bakımdan örgütlü egemenlerin karşısına örgütlü bir güç olarak çıkmanın meşruiyetini her zeminde savunamayanların kitlelere önderlik iddiasının da bir karşılığı olamaz.

Sol hareketin en önemli müdahale sorumluluklarından biri de işçi sınıfı ve emekçi kitleleri örgütlü mevzileri üzerinden sınıf kimliğiyle hareketin içine çekmektir. Öyle ki, sınıfın örgütlü katılımını sağlamak, başta fabrikalar olmak üzere üretim birimleri üzerinden sürece dahil etmek, hareketin geleceği payına büyük bir hassasiyet gösterilmesi gereken en yakıcı ve acil ihtiyaçtır. Bu doğrultuda atılan adımların devamının getirilmesinde devrimci güçlerin ortak tutumu, ideolojik-politik basıncı belirleyici olacaktır.

Tüm bunlar partimize de temel önemde sorumluluklar yüklemektedir. Devrimci hareket payına söylenenler en başta partimizi bağlamaktadır. 31 Mayıs patlamasının sarsıcı etkisinden en iyi biçimde yararlanarak kanıksanmış tarzımızı köklü bir biçimde aşmayı, alışıldık kalıplarımızı parçalayıp atmayı başarabileceğimiz günlerdeyiz. Böylesi dönemler, hiçbir zaman olmadığı kadar, bireysel ve kolektif planda devrimci eğitimden geçmenin, yetkinleşmenin olanaklarını sunmaktadır. Bugün ajitatör, propagandist, örgütçü ve savaşçı yanlarımızı geliştirmede, örgütsel gelişmemizi, kadrolaşmamızı ve kitle desteğimizi büyütmede sıçramalı bir gelişme yaşayabilmenin muazzam olanaklarına sahibiz. Bunlardan en iyi biçimde yararlanmak, kitle hareketinin kazanımlarını devrime kanalize etmek, direnişin mevzilerini her alanda ve her düzeyde daha da büyütme sorumluluğu ile yüzyüzeyiz. Partimiz, tüm parti örgütlerimiz, tek tek her partili militanımız, bu sorumluluğun hakkını en iyi bir biçimde vermekle yükümlüdür.

Yalan, şantaj ve şiddet makineleri parçalanıyor...

K. Ali

Örgütlenme, her alanda örgütlenme, güçleri program ve politika açıklığı temelinde birleştirerek örgütlenme, günün yakıcı temel görevi budur.

Taksim'de patlayarak ülke sathına yayılan öfke ve halk ayaklanması karşısında AKP tam bir acz içerisinde. "Ezeriz geçeriz" zırvaları, halk hareketi ayaklanmasının yaygınlaşması karşısında bir bir boşa çıkartıldı. AKP şefinin alışkın olduğumuz külhanvari çıkışları, tehdit ve şantajları, yalan ve karalama kampanyası halk hareketi karşısında yerle bir oldu. Halk hareketlerinin yaratıcı ve boyun eğdirici gücü, yıkılmaz gibi görünen zorbalara kendi iradesini kabul ettirme gerçeğini bilmeyen bu asalaklar tayfası, bu gerçeği de yaşayarak öğrendiler, daha da öğrenecekler. Bu daha başlangıç...

Ellerindeki medya imkanlarıyla, Taksim'de başlayıp ülke sathına ve oradan da yurtdışında yaşamak zorunda bırakılan göçmenler kitlesine yayılan halk hareketini karalamak için çok yönlü yalan ve çarpıtmaya dayanan kirli propagandaya hız verdiler. İktidarlarının içerisine girdiği ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel iflaslarını, halk hareketinin üzerine yıkmak için her yolu mübah görüyorlar, arsızlıkta sınır tanımıyorlar.

"Faiz lobisi" demagogisi emperyalist sisteme olan köpekçe bağımlılıklarını gizleyemiyor

Yalan ve arsızlıkta sınır tanımayan, ülkeyi emperyalist finans kapitalin vurgun alanına çeviren NATO ve emperyalizmin uşakları, Taksim ve halk hareketinin arkasında 'faiz lobisi' var diyerek ekonomik iflaslarının faturasını Taksim direnişinin üzerine yıkmaya çalışıyorlar. 'Bir başkan olarak' tekerlemesini kendi aşağılık egosunu tatmin için bolca kullanan Erdoğan, 'bakınız 2012'de en çok kazananlar listesinin ilk onbirini finans kuruluşları oluşturuyor' derken ülke zenginliklerini, finans kapitale peşkeş çekenin kendi hükümeti olduğu gerçeğinin üzerini küllemeye çalışıyor. Ancak onun bu çabası boşuna ve nafiledir.

Kapitalist üretim sisteminin uluslararasılaşmasının aldığı boyut, geri bırakılmış bağımlı ülke ekonomilerinin kapitalist-emperyalist metropollerinin bir eklentisi olma durumunu, bu ülke ekonomilerini sisteme entegre ederek bağımlılık durumlarını çok daha derinleştirdi. Kapitalist sistemin aldığı uluslararası boyut, kapitalist sistem içerisinde, kapitalist pazar ekonomisinin bir zinciri olan, ulusal ekonomilerin üzerindeki 'ulusal' perdeyi yırtıp atarak, bu ekonomileri uluslararası kapitalist sistemin 'yerel' pazarlarına dönüştürdü. Kapitalist üretim sürecinin ulaştığı ve aldığı biçim 'ulusal' sınırları ve pazarları yıkarak onları, kapitalist-emperyalizmin küresel pazarına entgre etti. Bugünün dünyasında kapitalist-emperyalist sistem içerisinde kalınarak 'milli' ekonomi inşa edilebileceğini ileri sürmek politika madrabazlığından başka bir anlama gelmez. Aldatıcı ve boş bir çabadan başka bir şey olamaz. AKP ve öncesi hükümetlerin uyguladıkları ve ülke ekonomisini emperyalist sistemin bir parçası haline getiren gerici burjuva politikaların, finans kapitalin ihtiyaç duyduğu, emperyalist merkezler tarafından (finans kapitalin

merkezleri DB, İMF, AMB, militarist savaş örgütü NATO) belirlenen soygun politikalarından ayrı olarak düşünmek için hiçbir neden yoktur. Libya işgali ve yağma savaşında "NATO kim oluyor" diyerek içi boş köf böbürlenmelerde bulunan, ancak daha sonra kuyruğunun sıkırılarak İzmir'i Libya işgal ve yağma savaşının yürütülmesi için merkez yapan, AKP hükümeti ve onun yalan ve şantaza doymaz şefi Erdoğan olmuştur ve şu sözlerde aynı uşağa aittir: "Türk ulusu NATO çerçevesinde demokrasi ve çağdaş değerler için evlatlarını dünyanın çeşitli yerlerine ölüme gönderecek kadar büyük bir ulustur." Sahi, kimin kökü dışarıda?

Rantiye/faiz vurguncularını kim besliyor

Türkiye ekonomisine, emperyalist merkezler ve onların derecelendirme kurumları tarafından yapılan güzellemeler Erdoğan ve satın aldığı burjuva medya tarafından bir başarı öyküsü olarak sunulmasına karşın veriler bu sahtekarları yalanlıyor.

Türkiye'nin son on yılda borcu üç katına yakın artış gösterirken, buna karşın imalat sanayi ise düzenli olarak geriledi. 2002'de 130 milyar dolar olan dış borç yükü, AKP'nin on yıllık iktarı sonunda 2012 yılında 413 milyar dolar oldu. Bu rakamlar, ülke gelirinin yüzde 53'üne denk gelmektedir. Buna karşılık, ülke imalat sanayiinin GSYH içindeki payı 1998 yılında yüzde 23,9 olarak gerçekleşirken, imalat sanayii düzenli olarak gerileyerek 2010 yılında yüzde 15,5 düzeyine kadar düştü.

Yalanlar gerçekler ve kaçınılmaz son

AKP hükümetinin ekonomi bakanı ve eski ASO Başkanı Çağlayan, ASO başkanı olduğu dönemde ASO tarafından yapılan bir araştırmanın sonuçlarını aktarıırken bütçeden faiz lobisine son 25 yılda yapılan ödemenin bilançosunu veriyordu. Araştırma sonuçlarına göre, "1983-2007 yıllarını kapsayan 25 yıllık dönemde Türkiye'nin toplam bütçe harcamaları 1 trilyon 316 milyar dolara ulaştı. Bu harcamanın 373.9 milyar doları iç, 59.4 milyar doları da dış olmak üzere toplam 433.3 milyar doları faiz ödemelerine gitti. "Buna göre, son 25 yıllık bütçenin yüzde 30,39'u finans kapitalin kasalarına faiz olarak akmıştır. Geçen süre içerisinde bu durumda esasta değişiklik olmayarak devam etti. Maliye Bakanı Şimşek'in rakamlarla oynayarak yaptığı süpekülasyona rağmen, "2010 sonunda yüz liralık verginin 24 lirası faize gidecek" diyerek açıkladığı rakamlar, finans kapitale ödenecek faizin boyutlarını ortaya koymaktadır.

2012'de, vergilerin yüzde 67'si KDV, ÖTV, ÖİV gibi dolaylı vergi kalemlerinden yapılan yasal soygunla sağlanmıştır. Yasa zoruyla yapılan soygunla elde edilen her yüz liranın 24 lirası finans kapitale faiz olarak ödenmiştir. Kimin yuları, faiz lobisinin elindedir?

Gerek AKP ve gerekse AKP öncesi sermaye hükümetleri tarafından sürdürülen zor ve soygun politikalarının özü değişmeyerek devam etmiştir. Uygulanan ekonomi-politikaları ülke emekçi halklarının yaşam koşullarını daha da dayanılmaz hale getirirken, kapitalist vurguncuların sermayesini ise büyümeye hizmet etmiştir.

Erdoğan ve şürekasının bir başka yalan ve çarpıtmasıda: "Taksim olaylarının arkasında ekonomimizi çökertmek isteyen dış kaynaklar var" hezeyanıdır. Erdoğan'ın bu yalanını hükümetinin Merkez Bankası Başkanı Erdem Başçı'nın, "küresel tedirginliğin artmasıyla birlikte mayıs ayı başından itibaren Türkiye'den 8 milyar dolar çıkış gerçekleşti" açıklaması ortaya koyuyor. Mayıs ayı başlarında, Erdoğan hükümetinin uyguladığı ekonomi politikalarına övgü düzen uluslararası soyguncular çetesinin derecelendirme kuruluşlarının Türkiye ekonomisinin derecesini artırdığı da hatırlanırsa, çizdikleri pembe tablonun tozu dumanı içerisinde, finans kapital elindeki borsa vb. kağıtlarını realize ederek ülkeyi terk etmeye başladığı anlaşılacaktır. Görünen o ki, bu kaçış sürecektir. Ülkeyi boç batağına sürükleyenler ise işçi sınıfı ve emekçi halkımızın gazabından kendilerini kurtaramayacaklardır.

Kimin arkasında faiz lobisi duruyor? Kim ülke zenginliklerini faiz lobisine peşkeş çekiyor? Kim emekçi halkımızın sofrasından çaldığı zenginlikleri finans kapitale peşkeş çekiyor? Kimin kökü dışarıda? "Delice süpürmeyp kullanılan" Erdoğan ve çetesi, Tunus diktatörü Bin Ali'nin ekonomisinin de 2007 yılında yine bu aynı derecelendirme çeteleri tarafından, "Kuzey Afrika'nın yükselen yıldızı" olarak lanse edildiğini biliyordur. Ve aradan çok geçmeden, sadece üç yıl sonra, ekonomisi borç batağı içerisinde yüzen, ülke zenginliklerini finans kapitale peşkeş çeken Bin Ali diktatörlüğü yıkıldı ve ülkeden kovuldu. Kuzey Afrika gezisine gönderilen Erdoğan, gezisinde haleflerinin kaderini yerinde öğrenme imkanı bulmuştur. Onun da kaçınılmaz sonu uzak değildir.

Ancak işçi sınıfı ve emekçi halklar Erdoğan çetesinin yıkılmasıyla yetinmeyerek, kapitalist sistemin temel dayanağı olan burjuva devleti parçalayarak, kapitalist özel mülkiyet dünyasını tasfiye edip, komünizmin kuruluşuna girilerek Gezi parkının ve dünyamızın geleceğini güvence altına alabilirler. Bu kavgada yalnız değiliz. Dünya işçi sınıfı ve emekçi halkları kavga bayraklarını yükselterek saflarını alıyorlar. Şimdi, işçi sınıfı ve emekçi halkların kapitalist barbarlığa karşı mücadele birliğini sağlamanın olanakları her zamankinden çok daha mevcuttur ve olgunlaşmıştır.

Örgütlenme, her alanda örgütlenme, güçleri program ve politika açıklığı temelinde birleştirerek örgütlenme, günün yakıcı temel görevi budur. Bunu başaran işçi sınıfı ve emekçi halkların zaferi kesin ve kaçınılmazdır...

“Diren Taksim yalnız değilsin!”

Büyük direniş başladıktan bu yana, direnişle dayanışmak amacıyla Avrupa’da hemen her gün eylemler gerçekleştirildi. Eylemler, mücadelenin hızla nasıl enternasyonal karaktere büründüğünün en anlamlı göstergeleri oldu.

18 Haziran

Essen’deki eylemlerin bu sefer ki durağı ise Gelsenkirchen kenti oldu. Yaklaşık 300 kişinin katıldığı eyleme BİR-KAR, DİDF, ÖDP ve MLPD taraftarları katıldı. Coşkulu başlayan eyleme dönem dönem sivil faşist çeteler tarafından provokatif saldırı girişimleri oldu. Ancak bu girişimler püskürtüldü.

Eylemde önce şehir merkezine doğru yüründü. Ardından da yine şehir merkezinde bir miting yapıldı. Mitingde DİDF, Avrupa Ekim Gençliği temsilcisi ve katılımcı diğer kurumlar tarafından kısa konuşmalar yapıldı. Eylem, bu konuşmaların, çekilen halayların ve yeni dayanışma eylemleri için yapılan duyuruların ardından sona erdi.

Essen BİR-KAR taraftarları eyleme “Türkiye’deki faşist devlet terörüne son!”, “Yaşasın devrim ve sosyalizm!” pankartıyla katıldı. Alanda, Türkiye Komünist İşçi Partisi-Yurtdışı Örgütü’nün bildirilerinin dağıtıldığı gözlemlendi.

Nürnberg’de Devrimci Güç Birliği’nin çağrısıyla bir dayanışma eylemi gerçekleştirildi. Kitle önce Aussess Meydanı’nda toplandı, ardından da Türk Konsoloslugu’nun önüne kadar yürüdü. Burada çeşitli konuşmalar yapıldı.

Kentin merkezi yerlerinden geçilecek gerçekleştirilen yürüyüş oldukça ilgi topladı. Yürüyüş boyunca sloganlar canlı ve coşkulu bir şekilde atıldı. 400’ün üzerinde kitlenin katıldığı eyleme Sol Parti’den ve diğer Alman ilerici yapılardan da katılanların olduğu görüldü.

17 Haziran

Hamburg’da gerçekleştirilen mitinge Alevi dernekleri, Avrupa Karabanlılar Derneği, ATİK, ADHK, AGİF, DİDF, BİR-KAR, Halk Cephesi ve yerli anti-faşist gruplar pankart ve flamalarıyla katıldılar. Miting esnasında konsolosluğun önüne polis yığınağı yapıldığı gözlemlendi.

Konuşmalarla devam eden mitingde sık sık sloganlar atıldı. Konuşmaların ardından yaklaşık 5 km yürünerek Sternschzen’e geçildi. Burada da Taksim’deki saldırıyı kınayan konuşmalar yapıldı. Yaklaşık 1500 kişinin katıldığı eylem “Yaşasın halkların kardeşliği!” ve “Her yer Taksim, her yer direniş!” sloganları ile sonlandırıldı.

Essen’de, Taksim Direnişi’ne yönelik saldırıyı protesto amacıyla yapılan eylem yaklaşık bin kişinin katılımı ile gerçekleştirildi. BİR-KAR, DİDF, MLPD’nin de destek verdiği eylem, oldukça coşkulu bir atmosferde geçti.

BİR-KAR, DİDF, ve MLPD’nin kendi pankart ve flamaları ile katıldığı eylemde kurum temsilcileri birer konuşma da yaptı. TKİP Essen Taraftarları ise eyleme büyük boy “TKİP” pankartı ile katıldılar.

Eylem, çarşı merkezine yapılan yürüyüşün ardından sonlandırıldı.

Stuttgart Merkez İstasyon önünde başlayan S21 karşıtı eylemde, komite içerisindeki bir kısım yeşilci gerici mihraka karşın tabandan gelen inisiyatif ile Türk

sermaye devletinin konsoloslugu önüne kadar yürüdü. Doğal olarak eylemlerin asıl kitlelerini yerli eylemciler oluşturuyordu. Burada yapılan konuşmalarla devlet terörü lanetlenerek halk hareketi ile dayanışmayı sürdürmenin önemine dikkat çekildi.

BİR-KAR ve Türkiyeli devrimci-demokrat örgütler de eylemde yer aldılar. BİR-KAR, yayınladığı Almanca bildiri ile son durumu açıklayarak, dayanışma hareketinin sürdürülmesinin önemine dikkat çekti. Eylem boyunca bildiri ve rozet dağıtımına ilgi büyüktü.

Paris Taksim Direniş Platformu tarafından hemen hemen her gün Paris’in değişik yerlerinde gerçekleşen Taksim’le dayanışma eylemlerinden bir yenisini Paris Türkiye Büyükelçilik önünde gerçekleştirdi. Eylemin başlamasıyla Fransız polisi ve jandarması elçilik etrafında yoğun önlemler alarak kitleyi kordon altına aldı ve yapılan görüşmeyle elçiliğe yaklaşık 100 metre mesafede eyleme izin verildi. Atılan sloganlar ve söylenen marşlarla “Her yer Taksim, her yer direniş!” pankartının arkasında jandarma kordonu altında bir yürüyüş gerçekleştirildi. Sloganların Fransızca-Türkçe atıldığı eyleme yaklaşık 200 kişi katıldı.

Paris TKİP taraftarları parti flamalarıyla, BİR-KAR Fransızca olarak “Yaşasın Taksim direnişimiz!”, “Genel grev, genel direniş!” yazılı dövizle katıldı.

16 Haziran

Hollanda Amsterdam’da ilerici kurumların destek eylemine bini aşkın kişi katıldı. Eylem oldukça coşkulu ve başarılı bir şekilde yapıldı.

Antwerpen’de, te Place Schuman Meydanı’nda ilerici kurumlar tarafından, Taksim Direnişi’ne destek eylemi yapıldı. Yaklaşık 350 kişinin katıldığı eylem coşkulu ve başarılı bir şekilde tamamlandı.

Köln’de kitle Ebertplatz’da toplandı. Bu arada AABF’nin çadırını beklenmedik bir şekilde kaldırdığı

gözlemlendi. AABF, direniş ilk başladığında iyi bir refleks göstererek alanlara çıkmış, çeşitli eylem çağrıları yapmıştı. Fakat ilerleyen günlerde devrimci-demokratik güçlerle birlikte hareket etmekten kaçınan bir pratik sergiledi.

Öte yandan akşamki eyleme katılan DİDF, bir sonraki gün yapılacak olan ortak eyleme katılacağını beyan etmesine rağmen, buluşma noktası olarak başka bir yeri göstererek ortak davranmaktan kaçındığı gözlemlendi. Bu yönüyle bu direniş, herkesin rengini ve tutumunu da ortaya çıkaran turnusol kağıdı işlevi görmüş oldu.

Eylemleri bölmeye dönük tüm bu dargrupçu hesaplara ve tutumlara rağmen ortak inisiyatif sağ duyulu davranarak iki eylemi birleştirmek için çaba gösterdi. Yapılan yürüyüşün ardından iki eylem merkezi istasyon önünde birleştirildi.

İstasyon meydanında yapılan mitingde Almanca ve Türkçe konuşmalar gerçekleştirilerek, direnişin kararlılıkla devam ettiği, bu yüzden dayanışmanın da kararlılıkla devam etmesi gerektiği, eylemleri bölen dar grupçu davranışlardan kaçınılması gerektiği belirtildi.

Marşlar, türküler ve halaylarla süren mitingin ardından kitle tekrar yürüyüşe geçti. Uzun bir güzergahın ardından bu kez Rudolfplatz’da toplandı. Her yapının kendi bayrak ve flamalarıyla katıldığı eyleme 500’ün üzerinde kişi katılırken, TKİP taraftarları da kırmızı bayraklarıyla katıldılar.

15 Haziran

Köln’de G-8 karşıtı eylemle birleştirilerek gerçekleştirilen eylemden sonra, gece saat 22.00 sularında Taksim’den gelen saldırı haberleri üzerine AABF’nin Ebertplatz’da bulunan çadırı önünde toplandı.

17 Haziran 2013 | Hamburg

Çadırın önünde toplanan yaklaşık bin kişilik öfkeli ve coşkulu kitle buradan merkezi İstasyon önüne bir yürüyüş gerçekleştirdi. Alevi kitlesinin yanı sıra, direnişle dayanışma ortak inisiyatifi ve yerli sol güçlerin de katıldığı yürüyüşte sloganlar öfkeyle atıldı.

Polis kitleyi Dom Kilisesi önünde karanlık bir bölgede tutup İstasyon önüne gitmesini bir süre engellemeye çalıştı fakat kitle polis barikatını aşarak İstasyon önüne yürüdü. Burada çeşitli konuşmalar yapılarak sloganlar ve marşlar eşliğinde bir süre beklendi. Bu arada polisin kitlenin içine girerek konuşma yapan bir Alman gencini gözaltına almak istemesi üzerine kısa bir arbede yaşandı. Polisin bu provokatif tutumu kitle tarafından boşa çıkarıldı ve polis geri çekilmek zorunda kaldı.

Ardından kitle tekrar Ebertplatz'daki çadıra doğru yürüyüşe geçti. Çadırın önünde toplanan kitle aynı noktada buluşmak çağrısı ile dağıldı.

Amsterdam'da ilerici kurumların her gün düzenli olarak yaptığı eyleme yine katılım oldukça kitleseldi. Sloganlarla süren eylemde, kısa konuşmalar oldu. Canlı ve coşkulu eylemde direnişe destek çağrıları yapıldı.

Bielefeld'de Taksim direnişini selamlamak ve desteklemek için büyük bir eylem gerçekleştirildi. Yürüyüşe ilgi gerçekten çok büyüktü. Binin üzerinde katılımcının içinde ilerici devrimci bütün örgüt ve kurumlar büyük bir coşkuyla yer aldı.

Katılımcılar arasında Demokratik Güç Birliği, BİR-KAR, Die Linke, otonomcu bir grup bulunuyordu. Pankart ve dövizlerle devletin kolluk güçlerinin terörü teşhir edilerek sloganlarla tepkiler dile getirildi.

Köln'de anti-faşist Alman grupların organize ettiği G-8 Zirvesi karşıtı protesto aynı zamanda direnişle dayanışma eylemi olarak gerçekleştirildi.

Bu sene Kuzey İrlanda'da yapılan G-8 Zirvesi'ne karşı düzenlenen eylem saat 14.00'te merkezi İstasyonun önünde toplanılmasıyla başladı. Her Yer Taksim, Her Yer Direniş Köln İnişiyatifi'nin de aktif destek verdiği eyleme yaklaşık 300 kişi katıldı.

Toplanma yerinde Alman gençler tarafından G-8 ve kapitalizm karşıtı coşkulu konuşmalar gerçekleştirildi. Ayrıca inisiyatif adına da bir konuşma gerçekleştirildi. Konuşmaların ardından uzun bir güzergahtan yürünerek tekrar aynı alana geri dönüldü. Yürüyüş boyunca G-8 ve kapitalizm karşıtı sloganlar ile Türkiye'deki halk hareketiyle dayanışma sloganları sıklıkla atıldı.

Eyleme AABF, Kürt Hareketi ve DİDF'in dışındaki

Türkiyeli diğer devrimci-demokrat yapılar katılırken, yerli sol güçlerin katılımının zayıf kaldığı gözlemlendi.

En önde "Savaş değil sınıf savaşı, G-8'e karşı ve devrim için mücadeleyle!" pankartının taşındığı eylemde ayrıca, "Türkiye'deki devlet terörüne son, yaşasın devrim ve sosyalizm!" BİR-KAR imzalı bir pankart ile TKİP bayrakları taşındı ve bildiriler dağıtıldı. Eylem, sunulan müzik dinletisinin ardından sona erdi.

Paris-les Halles la fontaine des innocents de kurulan direniş çadırının dördüncü gününde miting gerçekleştirildi.

Alana Fransızca "Her yer Taksim, her yer direniş!" ve Türkçe "Devrim şehitleri ölümsüzdür!" yazılı pankartlar asıldı, türküler ve marşlar eşliğinde halaylarla başlayan eylem, Abdullah Can Cömert, Mehmet Ayvalıtaz ve Ethem Sarısülük şahsında devrim ve sosyalizm mücadelesinde şehit düşenler anısına saygı duruşu yapıldı. Ardından platformun hazırladığı

açıklama okundu ve Taksim direnişi ile ilgili son gelişmeler kitleye aktarıldı. Taksim Dayanışması'nın direnişe dair son açıklaması okundu.

Basel'de, Taksim'le Dayanışma Platformu'nun organize ettiği miting saat 15.00'te Markplatz'da gerçekleştirildi. Miting direniş boyunca yaşamını yitirenler için yapılan bir dakikalık saygı duruşu ile başladı. Yaklaşık 500 kişinin katıldığı mitinge, tüm platform bileşenleri kendi pankart ve flamaları ile katıldılar. Bu mitinge de öncekiler gibi canlı ve coşkulu bir atmosfer hakimdi.

Fransa Bretagne **Lorient**'de Taksim Direnişi'yle dayanışma yürüyüşü gerçekleştirildi. Kitle Place de Kerentrech Kilisesi'nin önünde toplandı ve buradan Lorient şehir merkezine yürüdü. Yürüyüş boyunca Fransızca ve Türkçe sloganlar hiç susmadı. Şehir merkezine varınca Alevi derneği adına Fransızca ve Türkçe konuşma yapıldı, ardından BİR-KAR adına bir konuşma yapıldı.

Komünistler eyleme kızıl bayraklarla katıldılar ve TKİP-YDÖ'nün Taksim direnişini konu alan bildirisini dağıttılar. Yürüyüşü Morbihan Alevi Kültür Merkezi organize etti. Eyleme TKİP ve PKK destek sundular. Yürüyüşe yaklaşık 200 kişi katıldı.

14 Haziran

Velbert'in merkezinde yapılan miting saat 17.00'de başladı. Velbert Alevi Bektaşî Kültür Merkezi'nin organize ettiği mitinge, Die Linke, Anadolu Federasyonu, DİDF gibi kurumlar katıldı. Yaklaşık 400 kişinin katıldığı mitingde gençler ve kadınlar ağırlıktaydı. Kitle oldukça canlı ve coşkuluydu. Aralıksız biçimde AKP iktidarı ve Tayyip Erdoğan karşıtı öfke yüklü sloganlar haykırıldı, Taksim Direnişi ve direnişçileri selamlandı.

Mitingin başlangıcında toplanma amacı ve ülkedeki gelişmeler hakkında kısa bir açıklama yapıldı. Ardından, DİDF, Anadolu Federasyonu ve Die Linke NRW gençlik temsilcileri birer konuşma yaptılar. En son konuşmayı ise TKİP temsilcisi yaptı.

Mitingde ayrıca aralıklı olarak kısa müzik dinletileri yapıldı, davul zurna eşliğinde halaylar çekildi. Kitlenin hep birlikte söylediği Çav Bella marşı ise, mitingin en coşkulu anını oluşturdu. Miting hafta sonu diğer kentlerde yapılacak olan gösterilere katılım çağrısının ardından sonlandırıldı.

BİR-KAR'ın da, üzerinde "Türkiye'de faşist devlet terörüne son! Yaşasın devrim ve sosyalizm!" yazılı bir pankartla katıldığı mitinge, komünistler de TKİP bayraklarıyla katıldılar.

Stuttgart: "Direniş Taksim yalnız değildir!"

Taksim'de başlayan halkımızın büyük direnişi ile dayanışma eylemleri devam ediyor. Hafta içinde değişik dayanışma eylemlerine ev sahipliği yapan Stuttgart'ta, eylemlere 15 Haziran Cumartesi günü S21 Karşıtı Hareketi'nin düzenlediği büyük yürüyüş ve mitingle devam edildi.

Miting saat 17.00'de başladı. Konuşma ve müzik gruplarının müzikal gösterileri ile devam eden miting alanından Taksim direniş alanı ile telefon bağlantısı kuruldu. Stuttgart Schlossplatz'da toplanan binlerce eylemcinin ve özel olarak mitingde yoğun olarak katılan Türk ve Kürt göçmenlerinin dayanışma selamları Taksim'e iletildi.

Mitingden sonra, S21 yıkım ve yağma projesinin merkezinde duran Merkez Gar'a yürüdü. Miting alanına hakim olan, değişik ulus ve bölgelerin renkliliği yürüyüş kolunda da görülüyordu. Merkez Gar'ın önünde toplanma sırasında Taksim'e, eli kanlı sermaye devletinin saldırdığı haberi geldi. Yerli ve değişik uluslardan eylemciler, Türk sermaye devletinin kana susamışlığını, "Her yer Taksim, her yer direniş!", "Yaşasın enternasyonal dayanışma!" şiarlarını yükselterek lanetlediler.

Gar önünde bitirilmesi planlanan yürüyüş, Türkiyeli ve Alman eylemcilerin talebi üzerine, katil devletin temsilcisi konsolosluga ve oradan da bölge televizyon yayın kuruluşunun (SWR) önüne ve tekrar konsolosluk önüne yürüdü.

Miting ve yürüyüşte Almanlar'ın katılımı daha fazlaydı. Yapılan sohbetlerde, Türkiye halkının mücadeledeki kararlılığına olan hayranlık ve sempati özellikle dile getirildi.

BİR-KAR'ın, Taksim ve S21 mücadelesinin birlikteliğini vurgulamak ve mücadelenin ortaklaşmasını kalıcılaştırmak için hazırlayıp dağıttığı ve üzerinde "Her yer Taksim, her yer S21 = Her yer direniş!" yazılı rozetler büyük bir ilgi gördü. Bu ilgi elbetteki, mücadelenin yöneldiği hedeflerin ve amaçların birlikteliğinden kaynaklanıyordu.

Büyük bir coşku ve enternasyonalist dayanışmanın hakim olduğu miting ve yürüyüşle Taksim ve direnen halklarımızın sesi Stuttgart sokaklarında yankılandı. Uzun süren yürüyüş boyunca yaşlısı ve genci ile Almanlar göçmenleri yalnız bırakmadılar. Mücadele okulunun her türlü gerici yargı ve milliyetçi körlüğü parçalamasının en iyi örneklerine şahit olduk.

Türkiyeli ve Kürdistanlı devrimci demokrat örgütler eyleme yoğun olarak katıldılar.

Kızıl Bayrak / Stuttgart

G8 Zirvesi'ne Suriye çekişmesi damga vurdu

G8 Zirvesi katılan devletlerin önemli bir siyasi platformudur ve buralarda kapalı kapılar ardında dünya ekonomisi ve dünya siyasetinin en önemli sorunları üzerine görüşülüp, işçi ve emekçilerin geleceğini etkileyecek kararlar alınır.

Dünyanın en zengin 8 ekonomisine sahip ülkelerin devlet başkanlarının bir araya geldiği ve bu yıl 39'uncusu gerçekleşen G8 Zirvesi Kuzey İrlanda'da yapıldı.

İngiliz emperyalizminin Başbakanı David Cameron'ın ev sahipliği yaptığı zirveye, Amerika, Rusya, Fransa, Almanya, Kanada, Japonya, İtalya başbakanlarının yanı sıra, AB Konseyi Başkanı Herman Van Rompuy ve AB Komisyonu Başkanı Jose Manuel Barroso katıldı. Etrafı sularla kaplı olan Lough Erne'e emperyalist liderler yoğun güvenlik önlemleri altında helikopterlerle getirildi.

Zirve süresince 8 bin polis Kuzey İrlanda'da, 4 bin polis ise İngiltere'nin diğer bölgelerinde görev yaptı.

Zirve protestolarla karşılandı ve protestolar altında sürdü. Londra ve Belfast'ta kapitalizm karşıtı gruplar protesto gösterileri düzenlediler. Gösterilere binlerce kişi katıldı. Polis eylemleri gözaltı terörü ile vahşice bastırmaya çalıştı. "Stop G8 - G8'i durdurun!" şiarları altında düzenlenen gösteri ve protestolar büyük ölçüde şirketler ve bankalar önünde gerçekleşti. "Stop G8'den yapılan açıklamalarda, "dünyanın en gaddar ve kirletici" şirketlerinin, hükümet binalarının ve "mega-zenginlerin" Londra merkezinde bulunduğu hatırlatıldı.

Amerika'dan sonra İngiltere de ortaya çıkan telekulak skandalı ile çalkalandı. 2009'da Londra'da yapılan G20 Zirvesi sırasında aralarında Türkiye'nin

de bulunduğu konuk ülke heyetlerinin casusluk yöntemleriyle izlendiği haberi zirveye gölge düşürdü.

Zirvenin ekonomi ağırlıklı geçmesi ve öncelikle küresel vergi kaçakçılığıyla mücadele imkanlarının görüşülmesi bekleniyordu. Ancak, Suriyeli muhaliflere silah yardımı yapılması konusunda Rusya ile batılı emperyalistler arasında patlak veren görüş ayrılığı zirvenin gündemini değiştirdi ve Suriye krizi ana gündem oldu.

Suriye konusunda timsah gözyaşları döken emperyalistler; "Birleşmiş Milletler tahminlerine göre 93 bin kişinin yaşamına malolan, 4,2 milyon kişinin evlerini terketmesi, 1,6 milyon kişinin mülteci olmasıyla sonuçlanan, dehşet verici insanlık trajedisinden büyük bir endişe" duyduklarından dem vurdular.

Sonuç bildirisinde, krizin ancak siyasi çözümlerle aşılabileceğine vurgu yapıldı ve Cenevre Konferansı'na destek verildi. Bir geçiş hükümeti kurulması da ifade edildi.

Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin, zirveye katılan diğer 7 emperyalist liderin eleştirilerine rağmen Suriye konusundaki tutumunu değiştirmedii ve zirvenin sonuç bildirisinde Suriye Devlet Başkanı Esad'ın geleceğine dair atıfta bulunulmasını engelledi.

Sonuç bildirisinde yer alan diğer konu da, çok uluslu tekellere getirilen, yeni önlemler kapsamında faaliyet gösterdikleri her ülkeye ne kadar vergi

ödediklerini açıklamak zorunluluğu. Söz konusu önlemler arasında yasal boşluklardan yararlanarak vergi kaçırmak için kurulan paravan şirketlerin gerçek sahiplerini açıklama zorunluluğu da var.

Aralarında Google, Apple, Starbucks ve Amazon'un da bulunduğu büyük şirketlerin çok az vergi ödediklerinin ortaya çıkması tepkiye neden olmuştu.

Tüm bunların bu yıl içinde yapılacak G20 zirvesinde olgunlaştırılması hedefleniyor.

Emperyalistlerin G8 Zirvesi katılan devletlerin önemli bir siyasi platformudur ve buralarda kapalı kapılar ardında dünya ekonomisi ve dünya siyasetinin en önemli sorunları üzerine görüşülüp, işçi ve emekçi kitlelerin hayatlarını, geleceğini etkileyecek kararlar alınır.

Bilindiği gibi, emperyalist devletlerde, sanayi üretimindeki gerçek düşüş ve spekülasyon borsalar arasındaki açığı giderek daha fazla büyüyor. Mart ayında spekülasyon hisse senetlerine yatırılan sermaye geçmiş yıla göre yüzde 7.8 artarak 57,4 trilyonu aştı. Spekülasyon sermayenin baskın rolü, kontrolsüz spekülasyon balonlarının patlama riskini büyütüyor. Örneğin Mayıs ayında Japon Nikkei endeksi'nde yüzde 7 düşüş yaşanmıştı. DAX da aynı keza. Bu dalgalanmalar nedeniyle borsa değeri 1.2 trilyon ABD doları yok oldu.

G8 kriz yönetimi bunun önüne geçmeye çalışıyorsa da alınan tüm önlemler, 2008 den beri devam eden küresel ekonomik ve mali krizinin gerçek sebeplerini değiştiremez.

İkinci olarak, G8 Zirvesi'nin arkasında yatan amaç; Ortadoğu'da emperyalist çıkarlarının uygulanması ve korunması.

G8 Zirvesi Suriye konusunda emperyalistler arasında çelişkileri de bir kez daha gösterdi. Özellikle Rusya, Suriye Devlet Başkanı Beşar Esad üzerindeki etkisini kaybetmek istemiyor. ABD, Özgür Suriye Ordusu gibi karanlık güçleri silahlarla donatmayı artık daha açıktan yapıyor. Diğer taraftan Rusya, ABD emperyalistlerinin Suriye üzerinde uçuşa yasak bölgeler oluşturma olasılığına karşı Esad yönetimini uçaksavar füzeleri ile silahlandırıyor. Savaş tehdidi her iki taraftan da biliniyor.

2008 yılında patlak veren küresel, ekonomik ve mali kriz sermayenin yoğunlaşması ve merkezileşmesi dalgası oldu. Bu aynı zamanda emperyalistlerin güç dengelerini (ekonomik, mali, askeri ve diğer güçleri) kayması ile sonuçlandı. Emperyalizmin güçler dengesinde bir kayma oldu. Bu emperyalistler arasında ilgi ve etki alanlarının yeniden paylaşımı için mücadelenin yoğunlaşmasının zemini. Para politikası ya da Suriye sorununda...

Kısacası emperyalistlerin bu zirvelerde aldıkları kararlar küçük bir asalak azınlığa harcamayacakları kadar para kazanma imkanı tanıırken, milyonlarca insanı ise açlığa ve yoksulluğa sürüklemekte ve geleceğini karartmaktadır. Dolayısıyla bu sistem mutlaka yıkılmalıdır.

İran seçimlerinden yansıyanlar

Muhafazakarlar, reformcular, merkeziler diye anılan adayların ortak özelliği, şu veya bu burjuva kesimin temsilcisi olmak ve zorba İslami rejime tam bağlılık... İşçi ve emekçilerin temel sorunlarını çözebilecek aday bulunmuyor.

İran'da 14 Haziran'da yapılan cumhurbaşkanlığı seçimlerini, Şeyh Hasan Ruhani kazandı. İlk turda yüzde 50'nin üzerinde oy alan Ruhani, beş rakibinin toplamından fazla oy aldı.

İran rejiminin etkili isimlerinden biri olan Ruhani, seçimlere, "reformcu/yenilikçi aday" olarak katıldı. 30 yıldır askeri, siyasi ve diplomatik alanlarda üst düzey görevler üstlenen Ruhani, İran koşullarında "reformcu/yenilikçi" olarak niteleniyor. Seçim kampanyasında ekonomik, sosyal, siyasi alanlarda reformlar vaat eden yeni cumhurbaşkanının, sekiz yıl bu görevde kalan Mahmud Ahmedinecat'tan çok farklı bir politika izlemesi beklenmiyor. İslamcı rejimde bazı yüzeysel değişimler gündeme gelse de, işçi ve emekçiler ile ilerici güçler lehine bir şey yapması beklenmiyor.

Hava Kuvvetleri Komutanlığı ve 16 yıl Milli Güvenlik Yüksek Konseyi Genel Sekreterliği yapan Ruhani, halen Milli Güvenlik Yüksek Konseyi'nde dini lider Ali Hamaney'in temsilciliğini yapıyor. Ayrıca rejimin en temel kurumları Düzenin Yararını Teşhis Kurulu ve Uzmanlar Meclisi'nde de üye olan Ruhani, Stratejik Araştırma Merkezi'nin de başkanı. Rejimin bu has adamının emekçiler lehine bir şey yapması mümkün mü?

Burjuvazinin farklı temsilcileri yarıştı

Tüm elemelerden geçebilen altı adayın katıldığı seçimlerde, kıran kırana bir yarış yaşandı. Emperyalistlerin dayattığı ekonomik ambargonun bedelini İranlı emekçiler işsizlik, yoksulluk ve baskıya maruz kalarak öderken, İran burjuvazisi bu sürede palazlanmaya devam etti. İktidar ve ranttan daha büyük bir pay kapma peşinde koşan burjuva kesimler arasındaki çekişmenin belirgin bir hal aldığı seçim

sürecinde adaylar, bol keseden vaatlerde bulunarak, halktan oy istediler.

Muhafazakarlar, reformcular, merkeziler diye anılan adayların ortak özelliği, şu veya bu burjuva kesimin temsilcisi olmak ve zorba İslami rejime tam bağlılık... Dolayısıyla vaatler farklı olsa da İranlı işçilerin, emekçilerin, yoksulların, kadınların ve ezilenlerin temel sorunlarını çözebilecek aday bulunmuyor. Nitekim ekonomik, sosyal, siyasi alanlarda bol keseden vaatlerde bulunmasına rağmen Ruhani de seçildikten sonra yaptığı ilk açıklamada, İran'ın ekonomik sorunlarının kısa sürede çözülemeyeceğini belirtti.

Bu mesaj, vaatlere kanarak Ruhani'ye oy veren emekçilere yöneliktir elbette. "Seçim kampanyası sırasında size vaatlerde bulundum; bunun için elimden geleni yapacağım ama bu sorunları çözmeme beklemeyin" demeye getiren Ruhani, hangi sınıflara hizmet edeceğini, bu açıklama ile de belli etmiştir.

Halkın değişim isteği

Seçim kampanyaları, bütün kapitalist ülkelerde vaatlerin havada uçtuğu bir tiyatroya benzetilebilir. Sahneler ve kostümler farklı olsa da bu oyun ABD'de, Avrupa ülkelerinde, Türkiye'de ve hemen tüm ülkelerde sergilenir. Elbette bu durum İran için de geçerlidir. Buna rağmen, kimi zaman seçim sandıklarına yansıyan tercihler, şu veya bu halkın özelemleri hakkında bir fikir verebilir. Beklenenin aksine, Ruhani'nin seçilmesi de, İran halkının beklenti ve özelemlerine dair mesajlar içeriyor.

Bazı adaylar karşısında pek şanslı sayılmayan Ruhani'nin ilk turda oyların yarısından fazlasını alması, diğer "reformcu/yenilikçi" adayların çekilmesi ve bazı etkili şahsiyetlerin desteğini alması ile açıklanıyor. Bu

olguların seçim sonuçlarına yansımaları olmakla birlikte, sonucun ortaya çıkmasında belirleyici olan etken, halkın ekonomik ve sosyal sorunların çözümü ve yoğun siyasal baskıların hafifletilmesini istemesidir. Bu sorunların çözümü konusunda vaatlerde bulunan adayın büyük bir farkla seçimden galip çıkması, halkın bu yöndeki beklentilerinin dışı vurumu olmuştur.

Ruhani'nin İranlı emekçilerin beklentilerine yanıt vermesi imkansız gibi bir şey. Zira baskıcı İslamcı rejiminin, demek oluyor ki, İran burjuvazisinin önde gelen temsilcilerinden biri olması, söz konusu talepleri karşılama gücü, yeteneği ve iradesinden yoksun olduğuna işaret eder. Bundan dolayı halkın bir kez daha hayal kırıklığı yaşamaması kaçınılmaz görünüyor.

Emperyalist müdahale ve beklentiler

İran seçimleri ülke içinde olduğu kadar bölgesel ve uluslararası çapta da ilgi konusu oldu. Zira halen Ortadoğu'da emperyalist/siyonist planların önündeki en büyük engellerden biri olan, İran ekonomik ambargo ve siyasal kuşatma ile dize getirilmek isteniyor. Dolayısıyla batılı emperyalistlerle iyi geçinebilecek, dayatmalara boyun eğecek bir anlayışın İran'a egemen olması için çaba sarf ediyorlar. Ancak ABD/İsrail kuklası Şah'ın yıkılmasının üzerinden 35 yıl geçmesine rağmen halen bu konuda muvaffak olmadılar ve görünen o ki, yakında bu emellerine ulaşmaları da olası değil.

ABD ve işbirlikçileri, önce seçimlerin başarısızlığı için çalıştılar. Gayr-i meşru olduğunu iddia ettiler. Ancak katılımın %72 düzeyinde gerçekleşmesi, bu girişimleri boşa düşürdü. Zira Barack Obama başkan seçildiğinde, katılım %58'le sınırlı kalmıştı. Seçimlere katılım oranı bazı emperyalist ülkelerde %50'ye kadar gerileyebiliyor. Bundan dolayı emperyalist merkezler Ruhani'yi kutlamak zorunda kaldılar. Fakat ilk açıklamalarda, "havuç/sopa" göstermekten de geri durmadılar.

Ruhani'ye, "İsrail'i rahatlatan bir politika izlersen, Washington'da müttefiklerin olacak" mesajı gönderen Beyaz Saray şeflerinin, hayal kırıklığına uğramaları kaçınılmaz. Zira, Ruhani'nin ABD dayatmalarına boyun eğmeyi göze alması olası görünmüyor. Uluslararası ilişkilerde "meydan okumaya değil, diyaloga dayalı" bir politika izleyeceğini belirten Ruhani, ekonomik ve siyasi ambargoyu kırabileceğini söylüyor. Ancak Ruhani'nin bu beklentisinin gerçekleşmesi de olası görünmüyor. Siyonist İsrail rejiminin şeflerinin ilk açıklamaları da buna işaret ediyor. İran'a uygulanan baskının yoğunlaştırılması gerektiğini savunan siyonist şefler, bu politikanın değişmemesi gerektiğini söylüyorlar. Emperyalistlerin İsrail'in onayı olmadan İran etrafındaki ablukayı hafifletmeleri, en azından verili koşullarda ihtimal dışıdır.

Bilindiği üzere İran'a uygulanan kuşatmanın temel nedenlerinden biri nükleer programını uygulamakta ısrarcı olması ve bölgede İsrail'e karşı savaştan direniş hareketlerine destek vermesidir. Elbette Suriye'de yönetim değişikliğine karşı çıkmasını da buna eklemek

gerekiyor. İran'ın bu iki temel konuda tutum değişikliğine gitmeden ablukanın kaldırılması mümkün değil.

Seçildikten sonra yaptığı ilk açıklamada, "İran'ın bölgesel politikada değişiklik yapma veya nükleer programdan vazgeçme gibi bir gündeminin bulunmadığını" belirten Ruhani'ni, İran'ın bu iki temel alanda öze dair bir değişiklik yapmayacağı mesajını verdi. Dolayısıyla hem batılı emperyalistlerin hevesleri bir kez daha kursaklarında kalacak hem Ruhani'nin ablukayı kaldırma vaatleri boşa düşecektir.

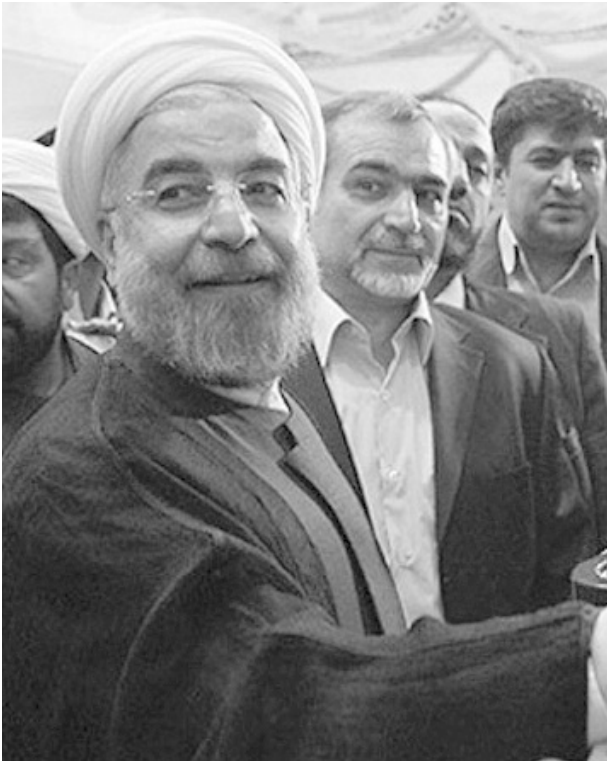
Emekçilerin talepleri ancak mücadele ile gerçekleştirilebilir

"Reformcu/yenilikçi" adaya güçlü bir destek vererek ekonomik, sosyal, siyasal alanlarda biriken sorunların çözümünü istediğini dile getiren İran halkının bu beklentilerinin karşılık bulması, Ruhani döneminde de mümkün olmayacak. Zira Ruhani de selefleri gibi İran burjuvazisinin has temsilcisi ve bu sınıfın çıkarlarının savunucusudur. Bundan dolayı işsizlik, yoksulluk gibi temel sorunların çözülmesi veya baskıcı rejimin icraatlarında kayda değer bir değişiklik olması beklenmiyor. Ekonomik ambargonun bedeli yine emekçilerin sırtına yıkılacak ve bu arada burjuvazi de palazlanmaya, servetine servet katmaya devam edecektir.

İranlı işçi ve emekçilerin ekonomik, sosyal, siyasal sorunlarının çözümü yönünde somut adımlar atılması, ancak mücadele ile mümkün olabilir. Zorba İslamcı rejimin şu veya bu temsilcisinin bu talepleri karşılaması ve sorunlara çözüm üretmesi mümkün değil.

İşçi ve emekçilerin mücadelesini azgın bir baskıyla sindirmeye çalışan rejim hem burjuvazinin sınıf çıkarlarını koruyor hem halkın çoğunluğunu sindirmeyi hedefliyor. Elbette emperyalist kuşatmayı da bu politikayı meşrulaştırmanın bir aracı olarak kullanıyor.

Bu politikanın etkisi olsa da, işçi sınıfıyla emekçilerin tüm baskılara rağmen mücadele araç, yol ve yöntemlerini geliştirmeleri kaçınılmazdır. Dolayısıyla ancak o zaman sorunların çözümü yönünde somut adımlar atılabilir, talepler hayatta kullanılan birer kazanıma dönüşebilir. Her ülkede olduğu gibi, İran'da da...

Brezilya'da halkın direnişi büyüyor

Brezilya'da geçtiğimiz hafta ulaşım ücretlerine yapılan zammın protesto edilmesiyle başlayan kitle hareketi dalga dalga yayılıyor.

13 Haziran perşembe günü San Paulo'da ulaşım zammına karşı başlayan eylemlere polis azgınca saldırmış bir çok eylemci çeşitli yerlerinden yaralanmıştı. Estirilen polis terörü, kitlelerin öfkesini büyütmüş, eylemlerin giderek yaygınlaşmasına ve kitleselleşmesine neden olmuştu. Brezilya'da sokağa çıkan onbinlerce insan, eylemlerini Türkiye'de süren kitle hareketiyle özdeşleştirmiş, Taksim direnişini selamlayan sloganlar atmıştı.

"Dünya Kupasına ihtiyacımız yok"

Geçtiğimiz hafta San Paulo'da başlayan eylemler şu anda ülkenin 11 kentine yayılmış bulunuyor. Ulaşım zammına karşı başlayan kitle hareketinin talepleri de gelinen aşamada genişletilmiş durumda. Hükümetin ekonomi politikaları, polis şiddeti ve 2014 Dünya Kupası harcamaları da kitle eylemlerinin temel gündemleri arasında. Ülkenin dört bir yanında sokaklara çıkan onbinler "Dünya Kupası'na ihtiyacımız yok", "Parayı hastaneler ve okullar için harcayın" sloganlarının yer aldığı pankart ve dövizler taşıyor.

Eylemlerin çıkış noktası olan Sao Paulo'da 65 bin

kişi ağır vergi yüklerini, eğitim, sağlık ve ulaşım alanlarındaki eksiklikleri protesto etti. Yine Rio'da eyalet meclis binasına girmeye çalışan kitle ile polis arasında çatışma çıktı, eylemde bir çok kişi yaralandı. Porto Alegre'de ise göstericiler belediye otobüslerini yaktı.

17 Haziranda ise Dünya Kupası için yapılan harcamaları protesto eden eylemcilere polis saldırdı. Maracana Stadyumu'na girmeye çalışan kitleye göz yaşartıcı sprey, gaz bombası ve plastik mermiyle saldıran polis 30 kişiyi gözaltına aldı. Brezilya'nın başkenti Brasilia'da eylemcilerin Başkanlık Sarayını işgal ettiği de gelen haberler arasında.

"Aşk bitti, burası Türkiye"

Hatırlanacağı üzere Türkiye'deki büyük halk hareketine paralel bir zamanda Brezilya'da gelişen bu kitle hareketi, hızla kendisini Taksim direnişiyle özdeşleştirmişti. Kitle hareketine katılan on binler "Aşk bitti, burası artık Türkiye" sloganları atmışlardı.

Dünyanın farklı coğrafyalarında ayağa kalkan kitlelerin birbiri ile kurduğu bu dolaysız bağ, önümüzdeki dönemde enternasyonalist mücadele zeminlerinin çok daha güçleneceğini gösteriyor.

Bulgaristan halkı sokaklarda...

Geçtiğimiz günlerde Bulgaristanlı işçi ve emekçiler de biriken öfkelerini kitlesel eylemlerle ortaya koydular. Dört gün boyunca ülkenin bir çok yerinde protesto eylemleri düzenlendi, yürüyüş ve mitingler yapıldı. 16 Haziran Pazar günü Sofya'da yapılan eyleme 20 bin insan katıldı. Eyleme katılan protestocular hükümetin ve tüm parti şeflerinin istifasını istediler.

Bardağı taşıyarak protesto dalgasına yol açan son damla, Ulusal Güvenlik Kurumu'nun (DANS) başına, ülkenin en büyük medya grubunun patronu Delyan Peevski'n getirilmesi oldu. 'Sosyal medyada' yayılan 'bizim paramızla bizi oligarşi yönetiyor' protestosu, büyük bir dalgaya dönüşerek, dört gün süren eylemler tablosunu ortaya çıkardı.

Protesto dalgaları altında Şubat ayında hükümet geri çekilmiş ve yeni hükümet Mayıs ayında yapılan seçimlerden sonra kurulmuştu. 'Yeni' hükümet, kuruluşunun üzerinden daha bir aylık zaman geçmişken, büyük bir toplumsal muhalefete toslamış bulunuyor.

Ethem'in hesabını emekçiler soracak!

Katil polisin kurtulmasını engelleyecek güç soruşturmanın jandarma tarafından yürütülmesi, savcının 'tarafsız' olması değil emekçilerin sokakları bırakmamasıdır.

Ankara'da Taksim Direnişi eylemleri sırasında Ethem Sarısülük'ü katleden polisin soruşturulması düzenin koruması nedeniyle ağır aksak sürüyor.

15 Haziran günü gerçekleşen otopsi tüm demagogileri yalanladı. Otopsi öncesi ailenin talebi ve Adli Tıp Kurumu önündeki emekçilerin basıncıyla aile doktoru ve avukatların otopsiye girmesi sağlandı.

Otopside Ethem Sarısülük'ün kafatasından 9 mm'lik bir mermi çekirdeği çıkarıldı.

17 Haziran günü soruşturmanın bilirkişi raporu açıklandı. Savcı soruşturmanın bağımsız görüntüsünü koruyabilmek adına bilirkişi raporunu Jandarma'ya hazırlattı. Bilirkişi raporuysa polis cinayetini gözler önüne serdi. Olay yerindeki incelemelerinin ardından raporunu savcılığa sunan 2 kişilik Jandarma bilirkişi ekibi, "Mermide sekme yok. Direk kafaya isabet var. Görüntüler incelendiğinde polisin ateş ettiği mesafe ile Sarısülük'ün vurulduğu yer arasında da 4.8 metrelik mesafe var" dedi. Savcılık tarafından yapılan keşif ve otopsi raporu da bilirkişi raporunu teyit ederek polis cinayetini belgeledi.

18 Haziran'da günlerdir katile dair bilgileri teslim etmeyerek korumayı sürdüren Emniyet Müdürlüğü, emekçilerin öfke ve tepkisinden duyduğu korku karşısında geri adım attı. Soruşturma için gerekli bilgileri sunan emniyet hala katil polisi savcılığa göndermeyerek korumaya devam edeceğini de ilan etmiş oldu. Soruşturmanın tepkilerden dolayı daha "şeffaf" yürütüldüğü açık fakat bu soruşturmanın bir aklama operasyonu olmayacağı anlamına gelmiyor. Savcılığa katil polis Ahmet Şahbaz'ın beylik tabancası iletilti. Fakat bu tabancayı kullanıp kullanmadığı bilinmiyor.

Emniyet olaya tanık polisler ve birlik amirinin isimlerini de soruşturma için hala savcılığa sunmuş değil. Aradan geçen sürenin aklama için gerekli senaryonun tertibine kullanıldığı da düşünülebilir. Zira AKP şefleri yaptıkları açıklamalarla ilk önce vurulmayı

yalanlamış, görüntüler açığa çıkınca da polisin değil bir başkasının ateş ettiğini savunabilmişlerdi.

Mülkiye müfettişleri de aklama operasyonunu ilk adımı olarak Ethem'in katilini görevden açığa almayı talep etmedi. Gerekçe olarak "Eylemi gerçekleştirdiği hukuken net değil" gerekçesi öne sürüldü. Oysa, normal bir soruşturmada hukuken netlik çıkıncaya kadar görevden alma, hukuken suç netleşince memurluktan çıkarılma ve tutuklama kararı çıkar. Mülkiye müfettişleri bu usulü bilmedikleri için değil polisin korunması sürecine hizmet ettikleri için bu kararı alıyorlar.

Bir cinayet şebekesi olarak çalışan polis ve onu korumakla görevli olan yargı bu kez geniş kitlelerin tepkisiyle karşı karşıya bulunuyorlar. Aklamayı zamana yaymak, polisi korumak için bugüne kadar izledikleri rutin yöntemlerin dışına çıkmak zorunda kalıyorlar. Bu hafta sonuna kadar Ahmet Şahbaz'ın ifadesi savcılık tarafından alınacak. Anlaşılan, alınan ifade ile yeni bir senaryo daha hayata geçirilecek. Zira bu sefer ne "dur ihtarına uymadı" ne de "düşerken ateş ettim" yalanları ile savunulmayacak kadar aleni bir infaz gerçekleştirilmiş bulunuyor.

Polis cinayeti daha ilk günden itibaren sabitken, savcılık bu son gelişmenin ardından, yaklaşık 20 gün sonra Emniyet Müdürlüğü'nden polisin ismini ve silahını istedi.

Katil polisin kurtulmasını engelleyecek tek güç soruşturmanın jandarma tarafından yürütülmesi, savcının 'tarafsız' olması değil emekçilerin sokakları bırakmamasıdır. Polis cinayeti soruşturmasını bir haftada bu noktaya getiren güç eylemlerdir. Bunu sonuca taşıyacak olan da yine emekçilerin hesap sorma iradesi ve kararlılığı olacaktır.

Ankara Ethem için sokaklara çıktı!

Alinteri okuru Ethem Sarısülük 14 Haziran günü hayatını kaybetti. Ankara direniş şehidi Ethem Sarısülük'ün beyin ölümünün gerçekleşmesinin ardından kalbinin de durduğunun öğrenilmesi üzerine semtlerde gerçekleştirilen direniş eylemleri Ethem'i anma eylemlerine çevrildi. Özellikle Ethem'in evnin bulunduğu Batıkent'teki eylemlerde ayrı bir canlılık ve öfke hakimdi.

Mamak

Direniş eylemlerinde Tuzluca Meydanı'nda kurulan kürsü, bu kez Ethem için kuruldu. Devrimci ve ilerici güçler tarafından gerçekleştirilen etkinlik, Ethem Sarısülük'e ithaf edildi. BDSP'liler eyleme "Ethem Sarısülük ölümsüzdür-Anaların öfkesi katilleri boğacak!-BDSP" pankartıyla katıldılar.

Keçiören

Her gün İncirli bölgesinde yapılan eylem, Ethem Sarısülük'ün cenazesinin Keçiören Adli Tıp'a getirilmesiyle genişleyerek devam etti. Binlerce emekçinin Adli Tıp'ta toplanan kitle ile buluşmasının ardından sloganlar daha coşkulu ve öfkeli atılmaya başlandı. Adli Tıp'ta kitle adına bir konuşma gerçekleştirildi. Herkese Ethem Sarısülük'ü sahiplenme çağrısı yapıldı.

Eylemde BDSP'liler "Taleplerimiz karşılınca kadar direnişteyiz!" bildirimlerini dağıtırken Kızıl Bayrak'ın da satışını yaptılar. Ayrıca TKP Adli Tıp'a yürüyecek olan kitleye, "İsteyen evlerine dağılıbilir, isteyen Adli Tıp'a gidebilir" çağrısı yaparak, kitlenin büyük oranda dağılmasına sebep oldu.

Batıkent

Batıkent'te günlerdir devam eden direniş eylemlerine öfke hakimdi. On bine yakın emekçi Atlantis önünde buluşup bir kez daha Ethem Sarısülük'ün evine yürüdü. "Ethem yoldaş ölümsüzdür!", "Ethem'in hesabı sorulacak!", "Katil devlet hesap verecek!" sloganlarının hiç susmadığı eylemde Ethem'in anısına saygı duruşu gerçekleştirildi.

Adliye önü

13 Haziran günü Ethem Sarısülük'ü vuran polisin savcılığın talebine rağmen gizlenmesi üzerine ÇHD Ankara Şubesi ve İHD Ankara Şubesi tarafından Adliye önünde basın açıklaması düzenlendi.

"Ethem'i vuranları biliyorsunuz. Açıklayın, tutuklayın, yargılayın! / İHD-ÇHD" "Ethem yoldaş ölümsüzdür! / Alinteri" pankartlarının taşındığı eylemde ortak açıklamayı ÇHD Ankara Şube Başkanı Murat Yılmaz okudu.

Açıklamada yaşanan süreç özetlendi, Ethem'i vuranların korunmaya çalışıldığı ifade edildi. Bugün İçişleri Bakanı, Ankara Valisi, Ankara İl Emniyet Müdürü, İl Çevik Kuvvet Şube Müdürü ve diğer yetkililerle ilgili suç duyurusunda bulunulduğu aktarıldı.

Ankara BDSP'den açıklama...

Emekçilerin patlayan öfkesini dizginleyemezsiniz!

31 Mayıs'ta patlak veren büyük halk direnişi Ankara'daki devletlilere büyük korku saldı.

Bugün sabaha operasyonlarla uydık. Ankara'da "Terörle Mücadele Şubesi" tarafından düzenlenen operasyonda şu an ulaşabildiğimiz kadarıyla aralarında BDSP, Halk Cephesi, Kaldıraç, ESP, Mücadele Birliği, Öğrenci Kolektifleri, ODAK üye ve çalışanlarının bulunduğu çok sayıda kişi evlerine yapılan baskınlar sonucu gözaltına alındılar. ÇHD'li avukatların edindiği bilgiye göre dosyada "gizlilik kararı" olduğu ve gözaltına alınanların avukatlarıyla görüşmelerinin engellendiği belirtiliyor.

Dosyada gizlilik kararı olması operasyonların neden devreye sokulduğunu gizleyemiyor. 31 Mayıs'ta patlak veren büyük halk direnişi Ankara'daki devletlilere büyük korku saldı. 1 Haziran'da Kızılay Meydanı'nı zapt eden binlerce kişi "Hükümet istifa!" sloganıyla

öfkelerini Başbakanlık'a ve meclise yöneltti. Yani bu düzenin "kalbine!" Bu öyle bir korkuydu ki silahlarına sarıldılar. 1 Haziran'da Ethem Sarısülük polisin kitleye doğrulttuğu silahtan çıkan kurşunla katledildi. Yetmedi, Ankara günlerce gaza boğuldu. Yüzlerce insan polisin fütursuz saldırıları sonucu yaralandı. Binlerce insan gözaltına alındı. Sermayenin başkentinde adeta "OHAL" ilan edildi.

Bunların hiçbiri emekçilerin sokağa taşan öfkesini dizginleyemedi. Günlerce Kızılay barikatlarında can pahasına çatışan emekçiler mahallelerde de direnişi büyüttü. Mamak'ta, Dikmen'de, Batıkent'te, Keçiören'de, Yüzüncü Yıl'da binlerce insan her akşam sokaklara çıkarak kendi gücünün farkına vardı. Bu durum devleti daha operasyonel planda "önlem almaya" zorladı. Devrimcilerin kitlelerle buluşmasını ve onlara yön vermesini engellemenin binbir yolunu arayan sermaye devleti "marjinaler, illegal örgütler" demagojisi tutmayınca saldırılarını arttırdı. Ve nihayet bu telaşını devrimcilere fiziki olarak saldırarak açığa vurdu.

Ancak bu operasyonlar ayağa kalkan emekçilerin mücadelesini engelleyemez! Yıllardır devletin işkencelerine, infazlarına maruz kalan; hapishanelere doldurulan devrimcilerin çelikten iradesi karşısında ise bir kez daha çaresiz kalacaktır!

Gözaltılar derhal serbest bırakılsın!

Her yer Taksim, her yer direniş!

Ankara Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu

18 Haziran 2013

ETHA'dan baskınlara dair açıklama

19 Haziran günü İstanbul İHD Şubesi'nde gerçekleştirilen basın toplantısı yaşanan sürece ve operasyonun nedenlerine değinen kısa bir konuşmayla başladı.

ETHA Editörü **Arzu Demir** konuşmasında, Taksim'in 1 Mayıs'tan itibaren halka yasaklandığını, Taksim Direnişi'yle birlikte bu yasağın delindiğini ifade etti. Baskın ve arama sürecinde kendilerini yalnız bırakmayan ve izledikleri haberleri kendileriyle paylaşarak desteklerini sunan basın çalışanlarına da teşekkür etti.

Daha sonra ise ETHA Haber Müdürü **Derya Okatan** basın metnini okudu.

Yaşanan aramalarda polisin hakaretler ve tehditlerle savurduğu, Derya Okatan ve Arzu Demir'in zorla çıplak arama işkencesine maruz kaldığı belirtildi.

Aramalarda 40'a yakın hard diske, ses kayıt cihazlarına, muhabir kartlarına, baret ve gaz maskelerine, kredi kartı ve para cüzdanlarına, resmi evraklara, not defterlerine ve hatta mutfak çalışanınin önlüğüne dahi el konulduğu anlatıldı.

Polisin daha önceki baskınlarda olduğu gibi yine kompo peşinde olduğu ifade edildi. Bu komploların daha önce olduğu gibi yine boşa çıkarılacağı, gerçeklerin yazılmaya devam edeceği ifade edilerek, gözaltına alınanların serbest bırakılması istendi.

Özgür Radyo Genel Yayın Koordinatörü **Nadiye Gürbüz** de kısa bir konuşma yaptı.

Atılım çalışanlarının da yaptığı kısa konuşmaların ardından basın toplantısı sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

"Direnişçilere özgürlük!"

11 Haziran'da "meydandaki pankart ve bayraklar" bahanesiyle gerçekleştirilen polis saldırısı sonrası Sosyalist Demokrasi Partisi İl Binası basılmış binadaki eylemciler, desteğe giden devrimci, ilerici güçler gözaltına alınmıştı. 3 günlük gözaltının ardından 72 direnişçi mahkemeye sevk edilirken adliye önünde destek için basın açıklaması yapıldı.

Çağlayan'daki İstanbul Adliyesi'nin karşısında yer alan meydana yapılan basın açıklamasında "Gezi Parkı direnişçilerine özgürlük!/Taksim Dayanışma Platformu" ve "Gezi direnişçilerine özgürlük!" pankartları açıldı.

SDP adına okunan basın açıklamasında bu saldırıların ilk defa yaşanmadığı daha önce de hedef gösterilerek yasal partilerin basıldığı, "terörist" ilan edildikleri ifade edildi. Mücadelenin ve Taksim Direnişi'nin tüm bu saldırı ve baskılara karşı devam edeceği ifade edilirken gözaltına alınanların derhal serbest bırakılması talebi yükseltildi.

Açıklamanın ardından SDP Genel Başkanı Rıdvan Turan ve ilerici güçlerin temsilcilerinden destek konuşmaları yapıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

43. yılında 15-16 Haziran Direnişi selamlandı

14 Haziran 2013 | İzmir

Büyük halk hareketinin yaşandığı tarihsel günlerin içerisinde denk gelen, 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi anması, toplumsal katmanların mücadele deneyimlerini hatırlaması için oldukça anlamlı oldu. 43 yıl önce DİSK'in kapatılmasına karşı başlayan ve 2 gün süren büyük işçi direnişi, farklı illerde yapılan eylemlerle selamlandı.

İstanbul

15-16 Haziran etkinliği İstanbul'da Gezi Parkı'nda yapıldı. 16 Haziran'da Gezi Parkı girişinde toplanan DİSK üye ve yöneticileri sloganlarla park içerisinde etkinlik alanına yürüdü.

Burada yapılan konuşmada, 15-16 Haziran Direnişi'nin yıldönümünde Taksim'deki direnişte işçi sınıfı ve gençliğin biraraya geldiği söylendi. 15-16 Haziran Direnişi'ni yaratanların, çocuklarının ve torunlarının da Taksim Direnişi'nde olduğu ifade edildi. Konuşmada hak ve özgürlüklerin kolay elde edilmediği, bu mücadelede dün olduğu gibi bugün de yaşamını yitirenlerin olduğu ifade edildi.

Sonrasında ise hem 15-16 Haziran Direnişi'nde hem de bugünkü mücadelede yaşamını yitirenler için saygı duruşu yapıldı. Saygı duruşu "Devrim şehitleri ölümsüzdür!" sloganıyla bitirildi.

Sonrasında DİSK Genel Sekreteri Arzu Çerkezoğlu bir konuşma yaptı. Çerkezoğlu konuşmasında, işçi sınıfı tarihinin en önemli direnişini anmak için burada olduğunu ve o direnişin yine bir Haziran direnişi ile karşılandığını ifade etti.

Ardından basın açıklamasını, Yurtiçi Kargo direnişçisi ve Dev Sağlık-İş üyesi işçiler okudu. Sonrasında ise Yurtiçi Kargo'da direnen bir işçi direnişe geçme süreçlerini, patronun sendikal örgütlülüğe karşı tahammülsüzlüğünü anlattı.

Direnışçinin arkasından sözü 15-16 Haziran Direnişi'nin tanıkları aldı. DİSK Eski Genel Sekreteri Mehmet Karaca ve 15-16 Haziran Direnişi'ni yaşayan ve eski bir Kavel işçisi olan Ramazan Gecenoğlu kısa birer konuşma yaptı. Etkinlik Hilmi Yarayıcı'nın verdiği müzik dinletisiyle son buldu.

Ankara

DİSK Genel-İş Sendikası Ankara Bölge önünde toplanmaya başlayan işçiler, buradan Olgunlar Sokak'taki

Madenci Anıtı'na yürüdü.

Yaklaşık 200 işçinin katıldığı yürüyüşte, sloganlar atılarak Kızılay'ın işlek sokaklarından geçilerek Madenci Anıtı'na varıldı. Burada basın açıklaması yapan DİSK Genel Sekreteri Arzu Çerkezoğlu, Taksim Direnişi'ne selam göndererek ve direnişte kaybedilen şehitleri anarak konuşmasına başladı. Daha sonra, 15-16 Haziran 1970'teki direnişin tarihine ve o gün mücadele eden işçilerin başarıya nasıl ulaştığına dikkat çeken Çerkezoğlu, 43 yıl sonra bugün de 1 Mayıs ve Haziran direnişlerinde sermayenin temsilcisi siyasi iktidarın, halkın tüm kesimlerine karşı açtığı savaşla yüzleştiğini belirtti.

Çerkezoğlu, 15-16 Haziran'a atıfta bulunarak, o gün DİSK nasıl kapatılmaya çalışıldıysa bugün de sermaye temsilcilerinin sendikal hak ve özgürlükleri yok etmek istediğini belirtti. Son olarak da işçilere ve emekçilere, 15-16 Haziran'larda, sokaklarda, meydanlarda omuz omuza mücadele çağrısı yaptı ve "gün işçi sınıfının masaya yumruğunu vurma günüdür" diyerek sözlerini noktaladı.

Basın açıklamasının ardından eylem sona erdi. Sınıf devrimcileri de eyleme destek verirken, basın açıklamasının bitmesiyle dağılan işçilere Kızıl Bayrak gazetesinin dağıtımı yapıldı.

İzmir

14 Haziran'da yapılan eylem için Basmane'de toplanan kitle buradan Gündoğdu Meydanı'na yürüdü.

Alsancak Lozan Bulvarı trafiğe kapatılarak yürünen eylemde önde DİSK pankartları ardından "KESK" pankartı taşındı. Manisa'da direnişte olan Standart Profil işçileri de "Baskılar bizi yıldırılmaz, sendika hakkımız engellenemez!" pankartı ile yürüyüşte yerini aldı. Gündoğdu Dayanışma Platformu ise "Diren Taksim, İzmir seninle!" pankartıyla yürüyüşe katıldı. Eyleme katılan diğer kitle örgütleri de kendi pankart ve flamalarıyla yerlerini aldı. Eylem ve yürüyüş boyunca "Hükümet istifa!" ve "Her yer Taksim, her yer direniş!" sloganları öne çıktı.

Gündoğdu Meydanı'na gelindiğinde ilk önce DİSK Genel Başkanı Kani Beko konuşma yaptı. Beko'nun ardından ortak hazırlanan basın metnini Didem Tosun okudu. Konuşmalarda AKP teşhiri yapılırken, hak ve özgürlükler için mücadelenin önemi vurgulandı. Eyleme TÜMTİS, Tek Gıda-İş, Deri-İş, Petrol-İş, BDSP, HDK bileşenleri, ÖDP, Halkevleri, EÖC, Halk Cephesi destek verdi.

Eylemden notlar

* Taksim direnişinde yaşamını yitirenler selamlandı.
* Eylemin yapılacağı günler öncesinden belligen ve direnişin coşkusu herkesi sarmışken DİSK'in ve KESK'in katılımı zayıftı.

* Eylemde coşku ve öfke yoktu ve katılım beklenenin çok altındaydı. Bu bakımdan zayıf bir eylem oldu.

* BDP ile Göztepe taraftarları arasında kısa süreli gerilimler yaşandı.

Kızıl Bayrak / İstanbul-Ankara-İzmir

Çorlu'da coşkulu 15-16 Haziran etkinliği

Trakya İşçi Birliği, 17 Haziran akşamı Çorlu'da 15-16 Haziran İşçi Direnişi'ni selamlayan bir etkinlik gerçekleştirdi.

"Gün onurlu mücadelemizi alanlara taşıma günüdür!"

Trakya İşçi Birliği'nin kapalı alanda yapmayı planladığı etkinlik gelişen Taksim eylemleriyle birlikte Çorlu Heykel Meydanı'nda yapılan eylemle birleştirildi.

Kamu emekçileri de grev eyleminin ardından önlükleriyle ve sloganlarıyla yaptıkları bir yürüyüşle etkinliğe katıldı.

Program sunumunda öncelikle 15-16 Haziran Direnişi üzerine kısa bir konuşma yapıldı. Ardından Grup Eflatun devrimci marş ve türküleriyle sahnede yerini aldı. Kitle büyük bir ilgiyle müzik dinletisini karşıladı.

Trakya İşçi Birliği adına bir işçi tarafından yapılan konuşmada, 1970 yılının 15-16 Haziran günlerinde, DİSK'in kapatılmasına tepki olarak gelişen eylemlerde işçi sınıfının konfederasyon gözetmeden nasıl birleşik mücadele ettiği anlatıldı. Birleşen işçilerin sermayeyi ve onun hukukuna nasıl geri adım attığı ifade edildi.

Konuşma şu sözlerle devam etti: "O günden bu zamana çok zaman geçse de baskıcı otoriter devletin biz işçilere, emekçilere karşı tutumlarında çok bir değişiklik yok. Özellikle AKP hükümetinin son 10 yılda oluşturmak istediği gerici ve baskıcı devlet modeli tüm toplumu kuşatmış durumda. Bu saldırılar her geçen gün artarak devam ediyor. Ancak hesapları ters tepti. Sokaklara ve meydanlara çıkan halk kitleleri bir kez daha sokakları zapt ederek 'Artık yeter' dediler. Bu eylemlere katılan herkesin dediği gibi; artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Gün bir araya gelme günüdür, gün haklı taleplerimizi onurlu mücadelemizi alanlara taşıma günüdür."

Etkinlikte konuşma yapan Eğitim Sen Çorlu Temsilcisi Kazım Ünlü de 15-16 Haziran Direnişi'ne değinmesinin ardından, Gezi Parkı Direnişi'yle dayanışmanın daha fazla yükseltilmesi gerektiğini vurguladı.

Aydınlar: Teslim olmayacağız!

Etkinlik Pınar Aydınlar'ın seslendirdiği ezgilerle devam etti. Pınar Aydınlar marş ve türkülerini söylerken kitleye seslenerek şunları söyledi: "Bu sistem dün nasıl Denizler'i, Mahirler'i, İbrahimler'i katlettiyse bugün de Gezi Parkı eylemlerine katılan faşist AKP iktidarını istemeyen halkı katlediyor. Fakat buna teslim olmayacağız."

Pınar Aydınlar'ın müzik dinletisinden sonra yapılan yürüyüşün ardından etkinlik sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / Trakya

İstanbul'da dönüşüm ideolojiktir!

Sermayeye rant planlayan bir fikir olarak Taksim başta olmak üzere İstanbul'un kentsel dönüşümü ideolojiktir.

İstanbul'da kentsel dönüşümün yeni bir döneminden geçiyoruz. Taksim'in yayalaştırılması, Topçu Kışlası'nın inşası, Kanal İstanbul 'çılgın projesi', 3. Köprü gibi bir dizi proje ile birlikte şehrin silüeti değişiyor. Ama geçmişe dönüp bakmadan bu dönüşümü anlamak ve anlatmak çok da mümkün değil. Zira her geçmişin izi bugünün adımlarında kendine yer bulurken, gelecek için de işaretler taşır. Bu yanılla Tayyip Erdoğan'ın süreçteki tek doğru sözüne atfen şunu diyoruz: "Gezi Parkı ideolojiktir!"

"Şu anda 12 ağaca gösterilen tepkiyi çevrecilik değil ideolojik olarak size ifade etmek istiyorum. Çünkü yapılan da budur" diyen Erdoğan haklı. Sonuçta kendisinin attığı adım ideolojik olduğu noktada ona karşı örülen tepkinin sadece çevreci kaygılar taşıması hem ortaya konan direnişe saygısızlık hem de gerçeğin dışına çıkmak olur.

Erdoğan'ın adımı ideolojiktir. Çünkü tek başına bir alana yapılacak bir bina tartışması yürütülüyor. Bu İstanbul'un baştan aşağı değişimi ve temelde ideolojik-sınıfsal niyetiyle emekçileri kent merkezlerinden dışlayan tutumun inşasıdır. Taksim emekçiler için yayalaştırılmıyor. Yeni kurulan ilçe-şehir projeleri, Topçu Kışlası'nın ilk açıklanan projesinde AVM, Rezidans, Otel yerleşkesi olması, "Yenikapı'da Türkiye'nin en büyük miting alanının inşası", Taksim-Şişhane-Yenikapı metro hattı ve Haliç Geçiş Köprüsü vb. adımlarla birlikte düşünüldüğünde parçalardan varılan bütün amacı da yansıtıyor. Projelerin tamamlanması uzun yıllar alacak olsa da amaç yeni bir şehir merkezi inşasıdır. Yeni şehrin merkezियse Unkapanı İMC Bloklarında olduğu gibi "prestijli villalar" satın alabilecek olanlarıdır. Taksim'e iki kilometre mesafede villalara sahip olanlar için Topçu Kışlası, AVM gerekiyor. Ya da şehrin bilmem kaç yüz kilometre ötesinden arabasıyla gelip en lüks mağazalardan alışveriş yapacaklar için.

Bir de Topçu Kışlası'nın tarihsel özülüyle ideolojik yanı var. Topçu Kışlası bu şehrin gayri-müslimlerinin sonsuz uykularına yattığı bölgeye kurulmuştur. Ermenileri bu ülke topraklarından canlı-cansız atma, tarihten çıkarma, asimile etme projelerinden biri olarak Taksim merkezindeki mezarları ortadan kaldırılıp yerine bu bina dikilmişti. Keza bugün yeniden

"kentsel dönüşüm" kapsamındaki İMC bloklarının olduğu alanda geçmişte Rum ve Ermeni halkına ait yapılaşmaların olduğu bir alanken aynı talan ve yağma zihniyetiyle gasp edilmişti. O dönem talanın şefi Fahrettin Kerim Gökay'dı. Bugün iş valiyeye, belediye başkanına bırakılmayacak kadar önem kazandığı için Erdoğan şefliğinde gerçekleşiyor.

Bir de parantez açalım. Kışlanın inşası kendi döneminde kibirle, kendi bildiğini okuyan sistemin erkini temsil ediyordu, bugün de.

Keza tarihsel olarak 1 Mayıs'a sıkıştığı düşünülse de Taksim Türkiye'nin talepleri olan, haklarını savunan tüm kesimlerinin eylem merkezidir. Yapılan dönüşüm projesi bunu da ortadan kaldırmayı amaçlamaktadır. Kendine muhalif her sesi susturmaya çalışan, susmayan ilerici-devrimci güçlerin Taksim gibi sistemin gayri-resmi başkentinde sloganlarını yükseltmesinden duyulan rahatsızlık Taksim dönüşümünün son sac ayağıdır. Bunun için "alternatif" alan inşalarına dayatmacı yasaklar getirilerek zoraki yönlendirme yapılıyor. 1 Mayıs'tan 31 Mayıs'a uzanan süreçte bu karara karşı örülen direniş sayesinde düzenin bu adımı fiilen işlevsiz bırakıldı.

Sermayeye rant, iktidarına destek, muhalefetine tecrit, emekçilerine banliyöler planlayan bir fikir olarak Taksim başta olmak üzere İstanbul'un kentsel dönüşümü ideolojiktir.

Fakat Taksim Direnişi tüm ezberleri olduğu gibi bu dönüşüm planlarını da bozdu. Emekçilerden alınmak istenen meydan hiç olmadığı kadar özgür oldu. Yapılmak istenen yayalaştırma projesinin inşaat süresi uzadı. Gezi Parkı'na yapılmak istenen Topçu Kışlası önce kullanım amacı değiştirilerek en sonunda geniş halkın destekleyebileceği cami ya da kent müzesi yapılması önerilerine dönüştü. Son olarak geri adım atılarak askıya alındı. Burada AKP şefleri inşaat kararlarından vazgeçmeyerek ideolojik davrandıklarını da göstermiş oldular. Sistemin ihtiyaçları için halka hükmedenler cami önerisiyle halkın dini değerlerini sömürmeye çalışırken kent müzesi gibi tam olarak hangi işlevi yerine getireceği belli olmayan bir yapı yapma manevrası, şimdiki ısrarlarının mazereti oldu. Aynı süreçte Gezi Parkı ise, 12 ağaçtan öteye ülkenin tüm susturulmuş, ezilmiş kesimlerinin baskı ve şiddete karşı ortaklaştığı bir mevzi olarak günlerce direnişin merkezi oldu. Geline aşamada düzenin ideolojik saldırılarının karşısında, devrimci ideolojinin gücüyle direnişi büyütme göreviyle yüz yüzeyiz.

Bunun için devrimci ideolojimize güvenerek ve her adımda düzen sınırlarını bertaraf eden büyük direnişin temsilcileri olma gururuyla mücadeleyi sürdürmeliyiz. Yüzbinlerin duyduğu öfke ve direniş kararlılığı, bugün Gezi Parkı'ndan çıkmış bulunuyor. Fakat yok etmeye güçlerinin yetmediği görkemli mücadele tarihimiz ve ideolojimiz, bize sınıfın uyanışını işaret ederken, örgütlülüğü büyütme için görev başında olmalı, direnişi doğru okumalı, dersleriyle devrim yürüyüşünü güçlendirmeliyiz.

Ağaç katili AKP

AKP'ye ağaç katili sıfatını hak kazandıran yeni bir doğa katliamı daha ortaya çıktı. Gezi Parkı'nı AVM için talana açmaya hedefleyen, 3. köprü için de benzer bir katliama hazırlanan AKP bu süreçte hem Van'da hem de Bolu'da doğa katliamlarını sürdürüyor.

Van'da, Deprem Konutları bahanesiyle 200 bine yakın ağacın kesimine Haziran ayının ilk haftasında başlandı. Acil Durum Yönetim Başkanlığı'nın (AFAD) ihale yoluyla gerçekleştirdiği ve yeni konut alanı açmak için yapılan doğa katliamı, sermaye hükümetinin ağaçları ve doğayı korumaktan ne kast ettiğini de gözler önüne serdi.

Van'da 200 bine yakın ağacın kesimine başlanırken bir diğer ağaç kesim alanının Abant olduğu öğrenildi. Abant'ta 2 yıl önce kullanıma başlanan yolun 'dik rampa' ve 'keskin virajları' yüzünden genişletilmesi ve rampaların düzeltilmesi için ağaçlar kesiliyor. Bolu Abant Tabiat Parkı ile Mudurnu yolunu bağlayan noktada genişletme çalışmaları için kesilmesi gereken ağaçların onbinlerle ifade edildiği belirtiliyor. Yapımı 2 yıl önce tamamlanan bir yol için böyle bir ihtiyacın doğması sistemin işleyiş mantığını da gösteriyor. Günü kurtarma ve rant üzerine kurulu iş planları kısa sürede işlevsizleşiyor ve yeni çözüm arayışları dayatıyor. Sermaye düzeninin çözümden anladığıysa yeni çevre katliamları ve talan planları oluyor.

Sermaye hükümeti AKP'nin şefi Erdoğan, İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Kadir Topbaş gibi isimler, Gezi direnişi üzerinden yaptıkları açıklamalarda tam bir ikiyüzlülükle ağaç sevgisinden bahsetmiş, sökülün ağaçların başka yerlere taşındığını, bir ağaç söküyorlarsa yerine on katı ağaç dikildiğini iddia etmişlerdi. Fakat Van Erciş'te, Bolu Abant'ta kesilen yüzbinlerce ağacın nerede tekrar dikileceğine dair sözleri yok. Erdoğan'ın çevreciliğini tariflerken ifade ettiği "Çevrecinin daniskasıym" sözü ağaç katliyle anlamını buluyor.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2013/25 * 21 Haziran 2013

Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İŞl. Md.: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Millet Cd. Selçuk
Sultan Cami Sk. No 2 / 9 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık
Çobançeşme Mah. Sanayi Cad. Altay Sk. No:10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL
TEL: 0 (212) 654 94 18

Halk hareketinin kazanımları

Halk hareketleri, isyanlar, toplumsal devrimler gibi tarihsel gelişimin dramatik bir hız kazandığı süreçler, geniş kitlelerde bilinç sıçramaları yaratır, önyargıları yıkar, yerleşik alışkanlıkları değiştirir, yeni bir kültüre alan açar, korku duvarlarına etkili darbeler indirir vb... Dolayısıyla bu tür hareketlerin etkisi, sadece cereyan ettikleri coğrafyalarla sınırlı kalmaz, evrensel düzeyde de yankılanır.

Taksim Gezi Parkı'ndan başlayarak ülke sathına yayılan kitlesel halk hareketi de, sermaye medyasının uyguladığı ahlaksızca karartmaya rağmen, kısa sürede evrensel boyutta etkisini hissettirdi. Dünyanın ilerici-devrimci güçleri ile işçiler, emekçiler, gençler, kadınlar için bir ilgi ve umut kaynağı oldu. Direniş alanlarından ülke sathına yayılan sarsıcı dalgalar, sermayenin temsilcisi dinci-Amerikancı AKP iktidarının ve şeflerinin ezberini bozdu. Direnişe katılan veya omuz veren halk kitleleri için ise büyük bir coşku ve umut kaynağı oldu.

Korku duvarlarını dayanışma ve direnişle yıkmak

Kitleleri korkutmanın, sindirmenin, özgüvenini yıkmamanın bir aracı olarak kaba şiddeti kullanan AKP iktidarı, son aylarda iyice zıvanadan çıkmıştı. Taksim Meydanı'nı 1 Mayıs'a kapatarak başlattığı saldırı hamlesi ile ilerici-devrimci güçleri, işçileri, emekçileri, gençleri, kadınları kentlerin meydanları dışına süreceğini ilan eden dinci-gerici rejim, faşist zihniyetini fütursuzca sergiledi. Her eyleme azgın bir şekilde saldıran kolluk kuvvetleri, muhalefeti tamamen sindirme planının mahiyetini gözler önüne seriyordu.

Halk direnişi, polis şiddetinden umulanın tam tersi sonuçlar yarattı. Kolluk kuvvetlerinin saldırganlığı arttıkça, direniş daha militan daha kitlesel bir hal almaya başladı; direnişe katılanları korkutup sindirmeyi başaramayan dinci-gerici rejim ve onun vurucu gücü olarak kolluk kuvvetleri, geniş kitleler nezdinde teşhir oldular.

Zorbalığa karşı omuz omuza direnen kitleler korkuyu aşmakla kalmadı özgüvenini geliştirdi, birlikte var olmanın, birlikte yıkmanın/yaratmanın, kendi gücünün farkına varmanın deneyimini yaşadılar. "Dindar ve kindar" gençlik yarattığını sanan AKP iktidarının şefleri kitlelerin direnci, yaratıcılığı, cesareti ve ısrarı karşısında çileden çıktılar; meşreplerine uygun

olarak tehditler, küfürler, hakaretler savurmaya, yalan ve çarpıtmanın her türüne başvurmaya başladılar. Bu ise, onların açmazlarını daha da derinleştirdi.

Direniş barikatlarında kardeşleşme

Burjuva gericiyi yapay ayrımlar, önyargılar, uydurma efsaneler vb. ile emekçileri parçalamaya çalışır. AKP iktidarının dinci-gerici-mezhepçi yapısı ise, bu önyargı ve yapay kamplaşmaları daha da derinleştirdi. Kitleleri bölüp parçalamanın, güçsüzleştirmenin, gütmenin bir aracı olarak körüklenen yapay ayrımlar, direniş barikatlarında parçalandı.

"Faşizme karşı omuz omuza!", "Her yer Taksim, her yer direniş!" şiarları altında kurulan direniş barikatları gerici önyargıları, sahte kamplaşmaları, yapay düşmanlıkları itibarsızlaştırdı. Elbette bu sorunlar tümüyle ortadan kalkmadı, ama etkili darbelerle geriletildi. Bir kez daha deneyimle ispatlandı ki, direniş barikatları gerici önyargıları yıkmamanın ve kardeşleşmenin temel alanlarıdır.

Direniş politikleştiriyor...

Rejimin "dindar ve kindar" gençlik yaratma hedefi, genç kuşakları dinci-gerici ideoloji ile güdülen "apolitik bir sürü" haline getirmenin pervasızca ilanından başka bir şey değildi. Büyük halk direnişi, -toplumun belli bir kesimini etkilemiş olsa da-, bu plana etkili bir darbe indirmiştir.

Genç kuşakların direnişe kitlesel bir şekilde katılması, "apolize ederek sürüleştirme" hedefine ulaşamadığını gösterdi. Ancak daha da önemlisi, direnişe katılan yüzbinlerin politize olması ve artık hayata dair söyleyecek sözlerinin olduğunu eylemleriyle kanıtlamış olmalarıdır.

AKP iktidarının "ben kimseyi takmam" havalarında iş yaptığı dönem kapanmıştır. Politikleşen yüzbinler, artık bir "politik özne" olarak da ağırlıklarını hissettireceklerdir. "Politik özneleşme" kuşkusuz ki, örgütlülükle mümkün olabilir ve politize olan kitlelerin bu gerçeğin farkına varmaları zor olmaz.

Tayyip Erdoğan'la müritlerinin sergilediği pervasızlığın bir nedeni de bu olgunun farkına varmaları ve bu durumun onları çileden çıkarmış

olmasıyla da bağlantılıdır.

Sınıfsal/siyasal kimliğin öne çıkması

Burjuva gericiğinin, daha özel planda ise dini siyasallaştırmanın versiyonunun en rezil icraatlarından biri, -temel olması gereken- sınıfsal/siyasal kimliğin yozlaştırılması ve alt kimliklerin ön plana çıkarılması için uyguladığı politikalarıdır. Etnik, dinsel, mezhepsel, bölgesel, cinsel kimliklerin ön plana çıkarılması, kitleleri birbirine yabancılaştırıp parçalamanın en etkili en rezil araçlarından biridir.

Sınıfsal/siyasal kimliğin yozlaştırılması, egemenlerin her zaman kullandıkları kirli araçlar arasında yer alır. Ancak AKP döneminde bu saldırı, çok daha pervasız ve hoyrat bir hal almıştır.

"Faşizme karşı omuz omuza!" direnişin, "birleştirici şiar" olarak alanlarda yükseltilmesi ve yüzbinler tarafından benimsenmesi, kitleleri "alt kimlikler temelinde bölme" politikasına da ağır bir darbe indirmiştir. Zira bu şiarın birleştirici olabilmesi, ancak sınıfsal/siyasal duruşun belirgin olmasıyla mümkün olabilir.

Hareketin dönüştürücü gücü

Devletin zorbalığına/medyanın karartmasına rağmen yükselen halk hareketinin ve bu sırada kurulan direniş barikatlarının kısa sürede yarattığı sarsıcı etkiler, bu süreçlerin kitlelerin dönüşümü ve gelişiminde oynadığı tarihsel rolü bir kez daha göstermiştir. Uzun yılların birikimi olan korkuların, gerici önyargıların, yapay ayrımların, güvensizliklerin, apolitizmin vb. tortuların bu kısa sürede ağır darbeler alması "hareket/değişim/gelişim" arasındaki diyalektik etkileşimi gözler önüne seriyor.

Kısa sürede sağlanan bu değişimler halk hareketlerinin, isyanların, devrimlerin kitlelerin bilinç, örgütlenme, mücadele, kararlılık, kendini aşma gibi alanlarda nasıl da sıçramalı bir gelişimi mümkün kıldığını gösteriyor. Bu kadarı henüz bir başlangıçtır elbet. Asıl değişim ve sıçramalı gelişim ise, hareketin devrime doğru evrildiği, öncü devrimci partisiyle birleşmiş işçi sınıfının harekete önderlik ettiği tarihsel dönemlerde olacaktır.